

ALMANACH

It's ordinary America,

já jedu trojkou do Bráníka...

Znám jednoho docela slušného
roentgenistu a klidně vám to s ním
dohodnu.

/ ? /

Nechte si zroentgenovat úplně
všechno - zuby, plíce, vnitřnosti,
kosti, hlasivky, zkrátka úplně
všechno, co vás napadne.

Jenom si nenechte zroent-
genovat hlavu.

To bych vám
neradil...

Vážený čtenáři,

již počtvrté máš možnost listovat stránkami Almanachu a číst etudy do něho zařazené, tentokrát pod časovým označením 2,25 ,a myslet si o nich naprosto libovolné věci.Almanach vznikl pod silným tlakem mezilidských vztahů na jaře a začátkem léta předposledního z takzvaných "legendárních osmdesátých" a za podstatného rozšíření okruhu stabilních autorů.Ti autoři,věř mi,měli poctivé úmysly.

Jak číst,Tě podvackrát naváděla dosavadní redakce v předmluvách k minulým číslům,nebudu Ti to tedy potřetí opakovat.

Listuje se tak,že palcem a některým dalším prstem pravé ruky uchopíš pravý dolní roh přečtené stránky a přemístíš ho obloukem naproti na levý dolní roh stránky,již jsi přečetl před tím,aby splynuly a přečtený text se k Tobě obrátil zády.Jen tak se můžeš někam prokousat.

Předpokládám,že tedy umíš číst a listovat.

Přemýšlet se musíš,s dovolením,naučit sám.

Jestli ne Ty,nikdo jiný Tě to nenaučí.

Kdybys náhodou,čtenáři,tentokrát tendenční, začal mít pocit,že si na tomto podiu perou špinavé prádlo některá pražská hluk vydávající a s hudebními nástroji manipulující seskupení lidí,potlač ho,byl by to zkreslený postoj.Jejích prostředí je,přiznáváme,atraktivní a značně konfrontativní.

Ale Almanach má ambice být výhradně literárním výtvozem připouštějícím všechna nekonečná rizika,která od začátku z podobného tvrzení vyplývají.

Ve snaze po atraktivnosti sdělení jsme se snažili rozšířit ilustrační,především fotografický,materiál.

Ilustrační neautorizované fotografie poskytli Miroslav Korbel,Petr Jírovec,Lukáš a Ivana Hrabětovi,Dan Mára,Petra Hebáková.

Special Thanks,

redakce

Klubovna pánů

KLUBOVNA PÁNŮ.

dr.Skioll Podragaway

ANEKDETA

Mám rád naši fabriku

Mám rád naši fabriku, protože každý den chlastáme. Včera se pan Josef vožral na plech a honil s vysoko zdvižným vozejkem svačinářku po hale, až ten vozejk narval do soustruhu. Stejně ho chtěli zrušit. I naši továrnu na držáky, o kterých se říká, že jsou speciální, i když nevím, co mají vlastně držet.

Jednou sme se sprali a vyrobili takovou nástěnku, na který byla mapa světa a v některých místech zapíchnutý špendlíky. Pod mapu sme dali nápis:

"Naše držáky do celého světa".

Ale nějaký blbec poopravil slovo "držáky" na "držky" a špendlíky ukradl.

I celou nástěnku nám nakonec ukradli, i když byla dobře přitlučená.

Jednou sme pařili tejden a nevyrobili ani jeden držák. Hodně lidí bylo rádo, že se nehromadí zásoby.

Teď už vyrábíme držáky na držáky.

Skvrna

Dva výzkumníci na výstavě CHEMAWORLD. Stojí zaraženě u vlastního stánku a pozorují kolemjdoucí:

- Pane ?

- Ano ?

- Jde o komerční experiment. Kolik, prosím vás, stojí vaše sako ?

- Patnáct set.

- Jak se zdá, máte ho nezaviněně špinavé. Jestliže vám dáme předem 3.000 korun, dovolíte nám na té skvrně vyzkoušet náš přípravek ?

- 3.000 ? To bych byl hlupák, abych to nedovolil.

Výzkumníci natrou skvrnu přípravkem a muž zmizí.

- Člověče, Pepo, von i tenhle zmizel ! To už nemůže bejt náhoda.

- Nechme toho, dokud je čas !

'rate'

Panu Trnohovi uletěli přes noc z krabic všichni vypreparovaní motýli.

Druhý den ráno zíral nepřítomně na konvici s čajem.

- No co koukáš, jako by ti ulítly včely ? zeptala se ho paní Trnohová.

- Kdyby včely, ale motýli jsou pryč !

- Vidiš, já ti to říkala. Takovejch peněz tě stála ta sbírka a já sem si nemohla kupovat detektivky, že prej máš koníčka a já že ho nemůžu pochopit, teď sou ty můry v prdeli.

Pan Trnoha jí poslouchal jen na půl ucha.

- Ale jak je to možné, vždyť byli dávno mrtví a vypreparovaní.

- No mě se neptej, já sem jen blbá ženská.

Diplomacie

V souvislosti s oficiální návštěvou amerického presidenta v Ontové republice se uskutečnila slavnostní večeře na jeho počest. Jako hlavní chod mu byla předložena živá ryba.

Prezident uchopil patřičný příbor, ale když se mu stvoření nepřestávalo mrskat na talíři, obrátil se na svého poradce:

- Jamesi, opravdu to musím jíst ?
- Bohužel ano, pane. Je to nepochybně místní specialita a velice vzácný úlovek. Jinak byste je k smrti urazil.

Prezident tedy rybu usmrtil vidličkou a s předstíraným zájmem se do ní pustil. Potlačuje dávení ji spolýkal, otřel si ústa ubrouskem a zastřeně pravil: - Byla výborná. Tlumočnicku, přeložte to.

Tlumočník tak učinil, načež hostitelé vybuchli v záchvat smíchu a začali cosi hulákat.

Prezident se smál ze slušnosti s nimi.

- Vidíte, pánové, mysleli si, že živou rybu nebudu jíst, ale já jsem to nakonec dokázal. A propos, co říkají ?

Obrátil se na tlumočníka, který byl podivně bledý.

- Mám to přeložit, pane ?

- Jistě, řekl prezident, - jste přeci tlumočník.

- Well, řekl tlumočník, - to je blbec, ten gringo, sežral živou rybu. To sme teda taky eště nežrali!

Lékař L

Paní Maršálková, velice pěstěná a elegantní dáma, přišla k obvodnímu lékaři. Usedla na stoličku a pravila:

- Pane doktore, už je mi několik dní velice špatně. Bolí mne hlava, jsem zesláblá, těžce se mi dýchá.

Doktor jí položil několik otázek a potom pokýval hlavou.

- Budu vás muset prohlédnout. Kdy jste se naposledy sprchovala?

- Před hodinou, ale dovolu...
- Jen pestli. Před vámi tu byla ženská, taky říkala, že se sprchovala, ale smrděla jak žumpa-

- Pane doktore, dovolu, ale takhle se mnou nemluví ani můj manžel, to je urážka, žádám vás, abyste se omluvil-

- Vy asi taky nebudete žádná kopretina, zřejmě vám nebude vadit, když vyvětrám.

- Pane doktore, žádám vás, abyste se omluvil, jinak si na vás budu muset stěžovat !

Doktor zašátral ve stolku a hodil paní Maršálkové pomuchlaný froté-ručník.

- Sprcha je na chodbě.

- Doktore, tohle vám přijde draho ! Odejdu a nemyslete si, že se o tom vaší nadřícení nedozvím.

- Jak chcete, ale nějakou špindíru prostě prohlížet nebudu. Ještě bych od vás ně co chytil.

- Aehengh...

- Mejdlo je ve sprše.

Lékař II

Druhý den navštívila paní Maršálková přirozeně jiného lékaře. Nebyl obvodní a s panem Maršálkem projednával čas od času jisté uzavřené záležitosti.

- Pane doktore, je mi již tři dny velice špatně od žaludku. Tlačí mě celé útroby.

Lékař pokrčil rameny.

- Kdy jste se naposledy pořádně vysrala?

- Prosím ?!?

- Zkuste se vyblejt.

Aristokracie

Bylo to obyčejné nedělní odpoledne. Monacký kníže Rainier III vařil flaxový guláš, který se naučil na vojně, protože služebnictvo mělo volno a kněžna ležela pod autá-kem a spravovala brzdy.

Její dcera Stephanie chlastala na terase pivo a plivala na anglický trávník.

Raketoplán X-3

Dr. Fox prošel se svým týmem záznamy letu raketoplánu X-3.

Potom spěchal za oběma piloty. Našel je v hospodě u ná-draží. Dopíjeli pivo a hned před sebou uviděli další.

- Pánové, to je neuvěřitelné, překročili jste jako první rychlost světla! Vždyť vy jste převrátili dosavadní fyzikální vědy vzhůru nohama!

- ???

- Jak se vám taková věc podařila ?

- Myslíte takovou tu fintu?

- No myslím letové záznamy!

- To byla sázka.

- Sázka? Kdo vyhrál?

- Jack. Tisíc Tuborgů, sakra. Teď, když stavím barák.

- Joe, to vás přeci nemusí trápit. Budete slavný. Sláva jsou automaticky peníze. Uvědomte si to, vy teď můžete být slavnější než Einstein!

- Ale ty Tuborgy.

- Joe, vysvětlete mu to, prosím vás.

- Foxi, nechte mě bejt.

- Copak, snad jste neprohrál taky ?

- Ale ne.

- Tak vidíte. Jak se vám to vůbec podařilo?

- Nevím.

- Jak - nevím ?

- Prostě sem měnil něco vmotoru.

- A víte co ?

- Právě že ne. Byl sem tenkrát arozně vožralej.

Kdo chce kam

Pan Miler mířil k panu Šmídovi sehrát partii šachu.

Hluboce zamyšlen nad koncovkou poslední hry stoupal po schodech starého činžáku, stalo se, že zazvonil u stejných dveří, jako měl Šmíd, ale o dvě patra výš.

Přišla mu otevřít paní ve středních letech. Miler překvapeně zamžikal, protože Šmíd bydlel odjakživa sám.

- Přejete si? zeptala se paní.

- Cože? vykřikl.

- Co si přejete, opakovala.

- Vlastně..., jeho zrak sklouzl na vizitku a bezmyšlenkovitě se zeptal: - Vy jste paní Fojtová?

- Ano.

- Hm, tak na shledanou, řekl, otočil se a zamířil zpátky ke schodům.

- Proč jste to chtěl vědět? zavolala za ním paní.

- Ale, kvůli takové maličkosti.

- Jaké maličkosti? Určitě jste měl něco v úmyslu!

- Ne, neměl.

- To asi není pravda.

Pan Miler znejistěl. Spěchal a chtěl se ženské zbavit, na druhou stranu nevěděl, jak jí honem vysvětlit svůj omyl.

- Skutečně, jen tak jsem se zeptal.

Ženě zajiskřily oči náhlým pochopením.

- Vy jste zloděj! Chtěl jste zjistit, jestli býváme odpoledne doma /ráda četla detektivky z MAGNETU/, ale máte smůlu, každé odpoledne doma jsem.

Při slovu "zloděj" se pan Miler zarazil: - Ale já nejsem zloděj.

- Aha, tak vy dokonce lidi přepadáváte, co?

To pana Milera, naprosto bezúhonného člověka urazilo.

- Prosím vás, co si to vymýšlíte?

- Uřed zavolám policii! vykřikla paní.

- Cože? Vždyť je to nesmysl!

Miler se otočil, aby dodal svým slovům důraz.

- Ještě krok a začnu křičet! Beztoho už křičela.

To Milera rozčílilo. Rozhodně si nepřál nějakou ostudu.

- Nejsem žádný "očinec"!

- Jste. Pomoc! - ó! Zloděj! řvala paní.

- Dobře, tak vás tedy chci přepadnout, ale hlavně už neřvete! vykřikl pan Miler.

- Teď jste se přiznal! Zavolám policii! Pomoc!

Pan Miler se neudržel, přiskočil ke křičící ženě a zacpal jí rukou ústa. Vytrhla se mu, tak ji chytil za krk.

+ + + + +

Za deset minut na to zazvonil u Šmída.

- Servus, pozdravil zdrceně.

- Zdar, odpověděl Šmíd, - nějak ses zpozdil.

- Ale, musel jsem zškrtnout nějakou ženskou.

Miroslav Korbek :

PULLITR

/fotografická úvaha/

28.X 1997

Objednavatel:

RESTAURACE A JÍDEJNY

PRAHA 4

podnik. ředitelství

Pacovská 869

140 00 PRAHA 4 - Krč

Vážený odběrateli,

v příloze vám zasíláme fotografický prospekt nového typu pùllitru s podélným prolisem. K výrobě skla byla použita nová technologie zpracování křemičitých písků, což má za důsledek větší pevnost a houževnatost použitého materiálu. Všechny hrany jsou zaobleny, čímž nemůže dojít k poranění uživatele. Podélný prolis snižuje možnost příčného lomu, který se z důvodu nepravidelně zeslabené stěny ve valné míře u předešlého typu projevoval.

Rozměry a tech. parametry:

Vnější průměr	90 mm
Výška	142 mm
Tl. stěny	2,5 mm
Tl. stěny v prolisu	1,5 mm
Šířka s držadlem	140 mm
Obsah	0,5 l

Výrobce:

SKLÁRNY KAVALIER

n.p. Sázava

závod Votice

Nové náměstí

259 01 VOTICE

Děkujeme a jsme s pozdravem

KRÁTCE ZE ZBÝVAJÍCÍHO OBSAHU

/číslo stran si,čtenáři,laskavě doplň sám,nejlépe během druhé,třetí,případně čtvrté,páté,šesté opakované četby tohoto Almanachu/

	str.
1. Blues prvního mejdanu	
2. Mr Nobody	
3. To bych blil	
4. Pobožný střelec	
5. Sputnik	
6. Srdečný pozdrav z hlavní restaurace	
7. Setkání /I/	
8. Steroglova kletba	
9. Ceplechovská tragédie /I,II,III/	
10.Vašek Koubek	

- Dosud mřďý,svobodný,abstinent,málomluvný,ostýchavý,nezkušený,netančící nekuřák,neplavec,samotář,pesimista se zájmem o knihy,přírodu,hudbu,hl. něžnou přítelkyni.Zn.: "Pomoc v nouzi - MS-F 69/21".

- Já SŠ28/168 a ty? Zn.: "My - MS-F 4/21".

11. To fem teda eště nežral /I,II,III,IV/	
12. Nekonečná poezie hudebně - alternativního hnutí	
13. Žádost o ukončení studia	
14. Mrznoucí krev	
15. Neděle	
16.	
17. Vlastť tjurmy	
18. a kloan G spoass /I,II,III/	
19. Dlouhé prsty Mafie	
20. Poprvé Jemin Ojedov	

- Najdu tě sněhem trochu ještě bílou? Najdu tě v lukách,neboť jen vílou jaro roztančí se? Najdu tě malá,něžná krasovláska,najdu tě láska? Zn.: "Malý princ - MS-F 81/21".

- Hledám vlastníka pohorek a lyží.Další majetek není rozhodující. Zn.: "27letá VŠ z Jizerských hor - MS-F 56/21".

21. Rozhlasové vysílání	
22. I left my hearth in Smíchovské nádraží	
23. Setkání /II/ na Arricapuas	
24. Kozy na řetězu	
25. Autoportrét	
26. Vztahy	
27. Akmeisti	
28. Gratulace	
29. All presidents	
30. 24 obrázků ze života Waltera Cooperinga	

- Veselý 26/180 důst ČSLA všestranných zájmů hledá milou, štíhlou ve-
liteľku svého srdce s fotem i bez.Zn.: "Životní čardáš - MS-F 55/21".

- 30letá inval.důchod. hledá hodného muže,abstinenta a nekuřáka z
Moravy.Jsem na vozíku.Zn.: "Ty a já - MS-F 94/21".

31. Bratři v saku	
32. Myšlenka	
33. Čtenářská obec	
34. Noční ptáci	
35. Dobytí RS deratizačním sdružením TS	
36. Z číše života	
37. Kočárky	
38. Žijí si jako Hemingway	
39. II. variace	

- 24/185 SŠ,romantik z JM hledá štíhlou,upřímnou dívku.Foto napoví.
Zn.: "Duha za soumraku - MS-F 76/21".

- Hledám muže,jenž už ví... i to,že mu se ženou nejde o hloupý boj,
kdo je víc,ale o krásnou spolupráci v dřině i tisících hrách.Zn.:
"27letá s mimínkem - MS-F 97/21".

Zn.: "Setkání"

BLUES PRVNÍHO MEJDANU

Whiskey Oscarovi

Blue roztažený prdele
Blues krvavýho konečníku
Blues prázdný láhve vod vodky
Blues a slzy na slavníku

MUD^r Oscar Ryba:

Mr NOBODY

...až na ta jména a některé názvy stavů, měn či předmětů. Byla by kompromitující když ne pro své nositele, tak určitě pro mě jako autora, který jimi v době vzniku příběhu manipuloval. Navíc mám podezření, že pro samotný příběh, tak jak zní a jak byl zamýšlený, by byla kompromitující především.

Tak ta jména a názvy jsou tam změněné.

1
Nad vrchovinou se zatáhlo a tma padá dřív, než bys
touhle roční dobou očekával. S druhým pivem jsem už tro-
chu oschl od kůže, ale nepřináší mi to úplný uspokojení,
někdo si v místnosti objednal knedlíky s hovězím a vy-
pouští jejich vůni, která, přestože chvíli v té místnosti
dává tím, jak mi jistí smysly, nepochybně přesnej, nezamě-
nitelnej rozměr, není můj kamarád. Sám si hovězí dát ne-
chci a tu vůni nedokážu vnímat a zároveň zůstat ve
stavu dosaženým před tím jiným, na rozdíl od ní určité
přívětivým pocitem. Takže jsem na tom s tou vůní hůř,
než bych byl bez ní, a já bych na tom chtěl bejt pocho-
pitelně vždycky raději líp, než hůř, to by chtěl přece
každej, nebo by to musel bejt idiot.

"Travel Agency of Hermit-
land Advantages," řekl si No-
body polohlasem, "to je dobrý,
to se musí každej hned posadit
na zadek."

"Ale nepatří tam druhej
pád," napadlo ho za chvíli.
"Ta agentura se Hermitlandský
výhody přeci jmenuje."

Představil si časného ran-
ního chodce, jak nápis míjí a ten
ho ani trochu nezajímá.

"Aha," řekl významně. "Pak
je tu třeba ještě jistá publi-
cita."

2

Stál jsem v Hermitlandu na výpadovce a otáčel se zády
k provozu v tušení, že není dobrý stopovat, protože ve mš-
tě žije nespočet lidí, se kterejma bych si nerad vyměňoval
zdvořilosti. Stál jsem na zastávce a přítanoval si před
větrek vatovanej kabát až ke krku, čekal jsem na spojení
a dokonce si za dvojnásobnou cenu koupil lístek od chlapa
na protějším chodníku, ale jakmile se už deset minut ne-
objevil první autobus z tištěného pořadníku, odešel jsem
po té silnici pěšky nazdařbůh od města směrem za přehra-
du a málo se staral, kolik tím na čase vydělám nebo ztra-
tím, nebo nakolik dělám od začátku nesmysl. Snad jsem zkou-
šel dojít k nějaký další stanici a zkrátit si čekání,
nabo přechytračit pár jinejch stopařů z Hermitlandu, ale
jak mě cestou vůbec nic nepředjíždělo a město snad přes
veřejný autobusy docela ohluchlo, šlapal jsem bez vědomí
dál po svazích prvních pahorků vrchoviny, pomalu za chůze
promokál a teprve až v Plumberry, který mělo snad bejt pů-
vodně můj cíl, jsem potkal u silnice první hlouček lidí
schopnejch mi vysvětlit, že dole v Hermitlandu ten den
slavěj výročí převratu a autobusy teda z toho důvodu ne-
jezděj, pojedou teprve v půl čtvrtý a všechny naráz, a že
to podrobně psali v nějakých novinách, který si v tom kra-
ji všichni kupujou a kdo si je nekupuje, ten že je mamlas
a morous.

"Jéminkote," vyjekla jedna stařena z toho hloučku /jak jim tu říkají "stařa"/, když uslyšela, že jdu až z Hermitlandu pěšky, ono je to přeci jenom kolem dobřejch sedmi mil, "proč si takový blázen, však si sa mohl někde stavit na škopek /to je "půl-litr"/. Však to pojede až včil." Jo, to jsem opravdu mohl, ale co jsem nemohl, bylo vědět, jestli tu silnici nezrušili nebo nepozavírali všechny řidiče a já od těch škopků odejdu, pokrčil jsem teda ramenama a něco zabručel a ani se nepozastavoval nad tím, co by mi takovej zdejší "škopek" cestou přinesl dobrýho. Co už vůbec nešlo bylo na otázku, kam mám namířeno, říct po pravdě, že zrovna sem do Plumberry, a že když jsem dorazil pěšky do cílový zastávky, ptám se jako trulant, zda mi už konečně pojede autobus, tak jsem rovněž po pravdě odpověděl: "Někam na Pensed" - to je celkovej název pro ty kopce -, a už tam musel zůstat, protože babka prohlásila: "No ta máš kliku, ta pojdeš do toho autobusu, co ja," a vůbec vo tom už dál nemínila diskutovat. Ona se ta vrchovina totiž jmenuje "Pensed Hillets", a to jméno je bohužel odvozený od názvu jedny obce někde v jejích útrobách, či opačně, a z mé strany by byl další nesmysl přijít na zastávku s otázkou: "Prosím vás, kterým autobusem se dostanu na Pensed?", kterou jsem sice neřekl, ale oni si ji sami dali dohromady, a hned po získání odpovědi zapadnout vedle do knajpy a už z ní nevylízt. Tak jsem počkal, až po čtvrtý hodině přijede sedm autobusů v zástupu za sebou, "pošel" za stařenou do toho nejnacpanějšího z nich a stejně jako ona si koupil jízdenku do Pensed kdesi před náma v pustině, která mě stála akorát docela slušný čtyři Karochy a slibovala víc než dalších osm mil plynulý jízdy, jejíž podstata mi díky him nějakým způsobem patřila. Držel jsem se tyče u řidičova ucha a úmyslně se neotáčel dovnitř, jenom prosebně na

chlapa, co mi okopával kotník, a koukal se skrz čelní sklo a poblázněný stěrače ven, jak kolem silnice čím dál víc přibíjvá sněhu a nahoře na kopcích potom, co jsme se vyšplhali z vojenského operačního prostoru, jsem viděl kolem už hotovou bílou pokrývku, která nepřestávala vypadat škrobeně ani když musel do pole vstřebávat mlhu a déšť a vlezlo z lískanice ze zkaženejch mraků nad nima. Pak se po pravý straně ukázala zasněžená špinavá cedule "PENSED" a já na první příští zastávce vystoupil a začal se motat kolem, obešel jsem kostel a vrátil se přečíst z jízdního řádu, že zpáteční spoj mi nepojede dřív než v půl desátý a trochu z jiný silnice a chvíli jsem tam jenom bezmyšlenkovitě stál, ne že bych nevěděl, co mám příštích pět hodin do odjezdu dělat, spíš jsem otupěle vyčkával, jestli s tím začnu hned

a nebo se mi předem ještě něco přihodí.

Lidi se vytrousili a na svažitý návsi zůstalo jen několik kluků se sánkami a na protějším rohu křižovatky taková hubená holka, která na mě koukala, jako bych byl její poslední šance jak sehnat domů před večerí čerstvý máslo a vajíčka. Potkal jsem ji z chvíli ještě jednou dole pod návší, ale to už svojí kamarádce s otráveným výrazem vysvětlovala nějaký špinavosti

ze střední školy v Hermitlandu, Mě najednou skrz máslo nepotřebovala, a tak se nějak nafoukla a ani nenechala vzkaz; já jsem tam dole sháněl jakékoliv telefonní automat, abych si zřejmě všelijakým podfukama ověřil, že pořád patřím k zmatenému poddruhu zvířat, na jaké si připadám zvenčí třeba při pohledu do louže. Budka tam nebyla a já šlapal do kopce zpátky k hospodě, kde měli na promoklýho chodce zimu a tmou a čepovali tam jedenáctku, kterou jsem nechtěl, jenže tam zase porůznu kolem stolů měli rozsazenejch ne méně než třicet pět chlapů ve zřejmým úmyslu, byli všichni do jednoho oblečený nachlup stejně, jako já, měli u stolu vaťák a zmijovku, a všichni dohromady tvořili ansámbl zamračených nerudů, ve kterým jsem chvíli šlapal sólo při vybírání místa a oni mi přizvukovali, i když jim muselo bejt hned od začátku jasné, že v mém případě to bude určitě slibovat nějaký zádrhel a stejně tak to v tom okamžiku bylo docela jasné i mně.

Než jsem usedal, vypadalo to aspoň na nějakou příjemnou hudbu z reproduktorů, ale už je z toho obyčejný rádio, už se venku úplně setmělo, rozsvítili a ti chlapi se tu scházejí do jednoho znovu, tentokrát v jiný bundě, ale stejný čepici, na boty nevidím, ale můžu si tipnout, zesilují šum a hubují, bují, pijí a klejí, bublají...

Mumblbluhumhlůů.

Nějak se mi přestalo chtít povídat. Už jsem se dohnal.

A vůbec !

Chce se mi chcát.

A co je vám do toho ?

Chceš-li užít nákou srandu,
nech svý drobný
v Hermitlandu !

Travel Agency
Hermitland Advantages
už bude vědět,
co si za ně ani při nejlepším vůli
nikdy nikdo neopatří !

3

A jestli začnu znovu, tak jediné vo tom, jakéj mám teď neuvěřitelně drsněj výraz v obličejí. Podezření ve mně vypuklo právě cestou na záchod, vyburcovalo mě z apatie a já začal pátrat po zrcadle. Nebylo nikde jinde, než na dámskym oddělení, ale toho používá jediné výčepní, protože jinou ženskou jsem v hospodě neviděl, nebo jiný zdejší chlapi, a mně nedělalo větší potíže se tam pokradmu vplížit a najít ho nad umyvadlem. Koukám, že to je docela slušný, zmijovka mi cestou tak nějak splácla vlasy, až vypadaj jako upravený, a pod nima, pod jejich čelem vézej v tváři dvě soustředěný ocelový zornice, vrátil jsem se s úlevou do sálu a hned ucejtil, že ti všichni lidi kolem

nahlas hrubě: "MĚĚ," aby si nemyslel, že mu to jen tak pokaždý projde, dával tam tý mojí nekonečný poloze nějaký vztažený rozměr, trochu jinak než v Pensed vůně hovězího, přívětivějc a víc. Ne, že by něco osvětloval nebo ukazoval směr, zkrátka buď bylo znát, že nalevo v mlze červeně svítí a nebo nebylo znát vůbec nic krom patlavýho zvuku mejch šněrovacích bot, a označoval pozemním bytostem nanejvyš tu barabiznu s traťousměrnovačem, na který stál a který by se ta bytost v neznalosti mohla polekat, ale přeci jen mě nevytrhoval z něčeho příjemnějšího, než byl on sám, a tlačil do káry s hrncem mejch dovnitř nastěhovanéjch pocitů když ne znatelně, tak aspoň podobným směrem, kterým jsem do ní - přirozeně do kopce - tlačil já. Únavu jsem necítil a ani vůli po něčem, jediným, co na mně bylo konkrétní, zůstala v koutě dušičky předem vyzkoušená jistota, jak mě ráno bude pochopitelně srát, že jsem tím dnešním autobusem a deseti pivama poslal do háje polovinu peněžního rozpočtu, kterým ještě do patnáctýho příštího měsíce disponuju.

A vemte jed, že jsem si na těch pivech nepochutnal.

Na závěr :

Na dobrý pivo jsem se potom vydal o sedmnáct dní později. Musel jsem urazit během dvou dní přes tři sta mil, ztratil jsem rukavice, dvakrát dostal přes hubu, měl jsem celou dobu hlad a když jsem proti své vůli nocoval v čekárně johnvilleského nádraží, ve tři hodiny ráno vypnuli topení a v sedm hodin mě vyšetřovala železniční policie. Nepočítám, že se mi z čočkový polívky udělalo zle a strávil jsem velkou část dne na záchodě. To je teda, prosím, pan Nobody jako vystřižený.

Jestli ale nejsem spíš trošičku blázen.

Že ?

Skioll Podragaway

Hned po ránu překvapil Nobodyho na silnici průjem, zapadl do nejbližší putyky.

Seděl dlouho na míse - bylo tam teplo, zamčeno, na konci na něj čekala plná role nejútlunějšího papíru.

Uslyšel otvírání dveří. Nějaká osoba vstoupila do pisoár-ové předsínky a hned v zápětí se nenuceně, lehounce, řídce zpl- na hrdla vyzvracela.

"To je zápas," uslyšel Nobo- dy mužský hlas, "to je řehole. Nespravedlivá, vyčerpávající, hnusná nezaviněná řehole."

Hlas si dál brumlal a podle svých představ zemitě nadával na nekonečný, samosmyslný úděl člověka.

"To je slušnej chláp," usou- dil Nobody a pokrčil rameny. Ne- poznal ho a muž už také nic dal- šího nezdůrazňoval.

"Slušnej a férovej chláp."

4

Vzpomínám si, že ke mně jednou přišel policajt, když jsem ve všední den o patnáct mil severnějc v Prospects vylejzal kolem devátý hodiny večer z nějaký rozkopaný ulice, ale ten se nebál, že jsem tam přišel dělat vetřelce. Prospects je natolik velký město, že se v něm cizím lidem nediví, ale neoplývá na druhou stranu vůbec ničím, co by mně tomu polkovi ukazovalo as- pon trochu v přivěti- vyz světla, že na jeho předměstí potmě z té rozkopaný ulice vylej- zám. Stačila mu iden- tifikační karta a tvr- zení, že něčím jsem, a pustil mě dál do další ulice, rozkopaný možná ještě víc, abych doklopýtal na roh a za- padl do ukřižovaný kna- py místních kulešníkšů sledovat jejich hru, mohl jim hned po příchodu drze vypíchnout nejlepšší flek u stolů a nemu- sel se o něj hádat nebo prát, protože mě tam v mé hřmot- nosti pravděpodobně vůbec neuviděli. Nebylo to moje první milosrdný tvrzení v tom kraji. Kolem Hermitlandu jsem při- jal do úschovy už tolik bytostí, že by to jeden nestihl za pětkrát tolik let. Ve vatáku a zmijovce jsem stačil obsáh-

nout vykonavatele závěti zdejších příbuzných, námezdního stavebního dělníka z Highlandu, studenta prospectský pedagogický fakulty, plumberijskýho geografa a nespočet dalších, aniž bych samozřejmě byl jedním jediným z nich, a jelikož mě identifikační karta posílala do dvěstě mil vzdálený západní Satessie, moh' jsem bejt vděčnej za to, že u piva v pensedský hospodě sedím aspoň jako fízl a vetřelec, i když bylo nutný se pro ty tituly trmácet do nitra provlhlý a prosněžený vrchoviny do díry bez telefonu a ještě s vědomím, že mě tam poslala rychle hotová potřeštěná babka z Plumberry pitomou náhodou, na který jsem ani nenesl vinu.

Uprostřed noci se muž zastavil na sídlišti a začal křičet: "To je svině, to je taková špina- vá svině, takovej strašnej par- chant, to je hajzl, no já se snad rozbřečím, to je kurva, kurva par- chantská..."

Nobody zvrátil ve křoví ještě poslední dávku žaludečních štáv a vrátil se na chodník. Zlověstně zamručel:

"A tebs' měl na mysli koho?"

"Ale nikoho," odpověděl okamžitě bez zaváhání muž a docela se proměnil, "to je v pořádku, nemyslel jsem tím vůbec nikoho." Odešel s vážnou, zamyšlenou tváří.

Nobody měl na sobě semišovou bundu, široké lněné bermudy a černou čepici z bavlny, ohrnutou do záložky na bachaře. Zůstal na místě a směrem, kterým muž pokračoval v chůzi, se mračil.

"A - i teda kruci dá příště bacha na hubu," vyhrkl najednou, "dyť Nobody sem já. Přeci si může dát na tu tlamu trošinku majzla."

Vydal se směrem ke třídě Minutemanů.

Ale u piva jsem byl, v teple, stačilo se podívat na vrchní jen trochu většíma /soustředěnejma, ocelovejma/ očima a ten sotva dopitej půllitr přede mnou vystřídal půllitr plnej a zrovna natočený a vedle něho se přismýkla na papír čárka. Papír jsem v té chvíli přitlačil prstem, jak klouzal po stole, aby se ty čárky mimoděk nezdvojovaly, ale hlavně proto, abych byl něco platnej, i když chuť piva v tom půllitru a za tu čárku by musel každej soudnej člověk, bral-li by ji v úvahu, bez váhání do posledního tónu odsoudit /jak už jsou k tomu soudní lidé uzpůsobení/, ale půllitr byl plnej a ta chuť se v úvahu brát nesměla. To by potom musel ten soudnej člověk přeznat, že do hospody nepřišel za pivem, ale ožrat se, a nebo by celej kus země mezi Prospects a na jihu Highlandem a Pensed Hillets od řek až po nejvyšší

vrcholy museli vymazat z politickohospodářských map, protože by lidi čtyřicet hodin denně zůstávali v zaměstnání a nebo bez spotřeby zamračeně seděli doma, výrobou jiného alkoholu totiž kraj není proslulej a rozumněj důvod, proč na ulici vycházet jinam než za ním by tam ten soudnej člověk samozřejmě rovněž hledal, až by se k smrti ohledal. Ta vrchní se cestou zeptala jediného chlapa, kterej se mnou u mýho stolu popíjel, vlastně tam spíš vydržel i potom, co jsem si přisedl, neboť stůl byl stavěnej

pro šest lidí a nechával mezi náma dost volného prostoru, co je s ním a pak hned ještě vyčetla: "Vy též přijdete do hospody a enom si čtete!" a chlap zavrčel: "A co bych tu jiného měl podla vás dělat?" Sklopil knihu uprostřed kapitoly a odešel a jak mizely jeho záda ve dveřích na naves, podala si je s ním mladá, jak tu říkáj "krpatá"/babka v polo-semišovym kabátku bez

límce a plyšovejch botách, která se bez rozmýšlení vydala do hluku místnosti a mířela jeho bejvalej stůl. Protože měla hlavu a ramena až k loktům zabalený do tlustýho flanelovýho šátku s kostkovaným vzorem a ze spousty ještě jinejch neodbytnejch důvodů, zdvihl jsem ten plnej půllitr v pokržený ruce kolmo vzhůru a přes svůj sedmidsnej výraz se na ni co nejpotouchleje zakřenil.

"Tož a' vám složí, mladíku," řekla taky docela vesele, když jsem první lok přes pěnu obracel do hrdla, a pokračovala za další dřevěnou přepážku a tam něco hledala nebo spíš zkoušela, jestli tam nenajde to, co chtěla, to je vlastně to samý, co, no nenašla to tam, a protože to byl poslední oddíl místnosti jak do něj všichni šuměli na televizi, dál hledat nemohla a musela se vrátit zpátky k výčepu a na ulici. A i když ji to vzalo tak, že se cestou kolem mě už neohlížela, proč by se taky ohlížela, stejně jsem zvedl pivo znovu a zašklebil se tentokrát prohnane a myslel si, že jsem právě odvedl kus velký nekonečný práce, kterou nikdo jinej neumí a to je teda nenahraditelná, i když jsem si zrovna bohužel nedokázal vzpomenout, k čemu je ta práce dobrá nebo jak vůbec vypadá.

Když jsme sjížděli na zpáteční cestě znovu vojenským operačním prostorem, z černý mlhy nad kopcema se už sníh nesypal a vyplnil nad zemí vzduch tak, že v něm kužely světlometů kreslily už z délky obrazy tvarů jak na zrovna vypucovaným levišti a silnice pod náma rozmotávala koberec, po kterým se chodí v bačkorách. I když s deseti pivama v žilách ve vytopeným autobuse mi nedělaly zvláštní problémy zima nebo hlad nebo co by tak eště monlo napoloživ zdravýmu člověku dělat v autobuse problémy a celěj exteriér vyvěrafcí dojmy se mi přestěloval sakumprásk než spánky, stejně jsem se zachumlal do vatáku a na předním sedadle velikánským sklem sledoval to představení.

Jako se svým dědou jsem si povídal s nějakým seržantem od hermitlandskejších výsadkářů z té samý hospody, kterej si ke mně na zastávce přisedl, protože tam celou dobu neměl vůbec co dělat a žralo ho černý svědomí a myslel si, že nějaká státní tajná služba vyslala profesionálního agenta do poslední díry na vrchovině, protože on se na jeden večer vytratil bez propustky od svojí rotý v Hermitlandu, vědome si toho, že to mohl udělat klidně už podruhý. Taky si myslel, že ten agent se oblíkne jako místní stavební dělníci a lesní dělníci, teda úplně stejně jako ti všichni dohromady, a celej večer o něm zapisuje kompromitující postřehy do zápisníku určenýho pro tajnou podzemní laboratoř agentů, kde se ty zápisníky registrujou v počítači programovanej na vyhodnocování údajů o řádění gangsterů typu tohodle seržanta. Nebo nevím, jak jinak si to mohl představit. S opilou prohnaností se ze mě snažil vytáhnout, co jsem zač, já mu teda tvrdil, že dělám leteckýho mechanika v jeho posádce, a že patřím dokonce pod stejnýho velícího důstojníka, což byl pro něj v tu chvíli nesmysl, ale daleko menší, než to, co bych tvrdil, kdybych mu zkoušel popsat skutečnost. A aby řeč nestála, dopouštěl jsem se úmyslně chyb v podrobnostech a ve jménech nebo přezdívkách toho či onoho velitele.

Vystoupili jsme na začátku Hermitlandu a on se pokusil ten zápisník ze mě vymámit. Vymejšlel jsem si uhejbavý odpovědi, jako že si nechci rozepínat kabát a že se stydím někomu ukazovat, co jsem si sám po sobě ještě nepřečet, že se nehodí dávat pouličnímu člověku na houknutí svoje osobní věci k dispozici, a že jsem z dobrý vůle ochotnej mu všechno přečíst v jedný hospodě po cestě, kam jsem potom ovšem nechtěl vstupovat. Řka, že jsou v ní lidé, se kterými bych se právě z pochopitelných důvodů nerad setkával. Potom se mi snažil zápisník z náprsní kapsy mrštně vytáhnout - byl to přeci výsadkář a ve výcviku - a když jsem ho několikrát plácl přes dotěrnou ruku, tajemně prohlásil: "Je ti snad jasné, že sa v té pensedské hospodě už nikdy neukážeš?", jako bych si do ní celý odpoledne zkoušel podat přihlášku.

"A já ťa tedy udám u velitele," navrhl za chvíli, protože jsem mu to s tou přihláškou vysvětlil, "včil mi prokaž svoju totožnosť." Poslušně, ale aniž bych ji pustil z ruky, jsem mu ukázel svojí identifikační kartu a doplnil, že pracuju jako průmyslový ekonom v Prospects, a to už se na mě pro zápisník vrhl násilí, takže jsme se museli nějakou dobu rohovat, než jsem od něho získal bezpečnou vzdálenost zpět a prodloužil ji na deset yardů a mohl navázat na rozhovor v přátelském duchu. Ted přišel na to, že cesta do Prospects vede kolem kasáren, a že teda musím jít s ním, ale netušil, že já si potřebuju ještě něco zařídit na faře, jak jsem vzápětí navrhoval, a také navrhoval několik dalších hospod po cestě, do kterých je možno za příznivých okolností se zápisníkem nahlédnout, to už rezignoval a se svěšenou hlavou odcházel pryč. Dal jsem si záležet, abych co nejrychlejš oběhl z druhý strany bloky novostaveb a křižovatku za Walkeřovým náměstím a ještě i ten přízemní market za ní, byl dřív než on u kostela a mohl na něj zpoza fary vybafnout, jakmile se přiblíží na vhodnej počet kroků. Svlíkl jsem vatač a zmijovku a těsně před tím, než mě míjel, vyskočil jsem zpoza rohu čelem k němu a s šíleneckou křečí v obličeji a pažích, a honem rychle zmizel, abych už ani pro sebe nemusel tu situaci dodělavat, koukat se jak reaguje nebo kráčí dál a mohl se zastavit někde uprostřed nočního provinčního města, někde, kde končí jeho baráky a svítí zavřená benzinová pumpa a chvíli filtrovat ten

ohleduplněj pocit, že zrovna široko daleko není kolem člověka, kterej by si o mně myslel něco jinýho, než bych já měl dejme tomu bejt, že široko daleko si o mně nikdo nic nemyslí.

Aniž bych bral v úvahu, nakolik je to skutečně tak, a nakolik by to mohla bejt výhoda.

Kde jsou ženský měkčí těsta,
čekej zápach velkoměsta.

Vidíš kozy jako cent ?
Čerstvej vítr.

Hermitland.

Čerstvý vzduch of Hermitland Advantages
vás nenechá na pochybách ani za plynovou maskou !

c
Za pumpou čekal se zhaslejma světla zlatobílej stejň
noční policejní hlídky, ale čekal na někoho jinýho. Neod-
bočil jsem hned za ním do polí, šel jsem po temný high-
landský výpadovce lemovaný zleva ústředním hřbitovem ješ-
tě asi půl míle a potom teprve zahrnul a brodil se bahnem
zkypřený předjarní ornice několik set yardů zpět.

Tady na tý tabuli pod kopcema se mlha usadila s pře-
vahou a zhusta a už kousek přede mnou přecházela do hlíny
plynule, jako by do ní byla zatavená. Nebyly slyšet auta,
co jindy v takovouhle dobu neviditelně naříkaj mezi mnou
a obzorem a dvakrát třikrát dál, než bys podle zvuku od-
hadl, nebyl cejtít vítr a mohl jsem se klidně brodit pod
vodní hladinou, aby světla vpředu v hermitlandskejch uli-
cích prosakovaly do toho samýho rozmoženýho přísvitu, jako
to dělaly teď, každým krokem jsem prošlápl do jiný hloub-
ky a na boty se mi lepily bačkory z bláta. Neutápěl jsem
se tam, tápal jsem plynule a po levý ruce někde až u další
výpadovky na Littleherm nechával blikat červeněj maják
protivzdušný obrany Hermitlandu, kterej někdo zapomněl vyp-
nout a on si se mnou povídal. Dělal na mě morsovkou:
"V.R.R.", což dělá na každýho, koho uvidí, a já na něj zase

viděj najednou někoho úplně jinýho, když se jim chce dívat, než před tím od stolu odešel, a že tomuhle chlapovi jsou schopný když už ne sbaštit každej nesmysl, tak ho tam aspon nechat mlčky sedět a příliš se o něj nestarat. A že já jim taky moc nevěřím, to je dílem nějakýho svévolnýho kruhu.

Pomalý usychání všech svetrů mě kupodivu zahřálo. Stmívalo se a jak rozsvěceli lustry u stropu, začínalo bejt vidět líp a mně se rozsvěcelo i pod žebrama. Z reproduktorů u stěn bublal starej dixieland a posouval mě pár mil jinam, ne teda tam, kde ho vymysleli a hrajou, ale někam mezi nás, protože se ten dojem musel sčítat s ostatníma z té hospody a těch bylo víc, takže jenom kousek dozadu a vlastně pár yardů za dům, ovšem se vším teplem, pivem a šuměním, jenže potom si někdo vzpomněl, co je dneska za slavněj den, a už to zachraňuje po-

chodovou dechovkou a převratným sborovým zpěvem optimistů a vrchní, která si taky - a možná jediná - všimla máho prokazatelně drsnýho výrazu, do toho zkouší nacpat ještě naplno televizi. O dva stoly dál se zvedl ze židle nějakej lajtnant od četníků a už je v dobrý míře, pobíhá od stolu ke stolu a dělá legrace a skopičiny. Těžko si představit jinou postavu ve společnosti vstát a pobíhat po místnosti, než jsou různí hasiči a ozbrojení zachránci nádraží, a natož potom takováhle vysoká četnická hodnost, která, to mi můžete věřit, nese na zádech v kraji ze všech lidí největší břemeno, a to na jejím chování musí bejt taky patřičně znát. My jsme totiž, jestli to někomu není jasný, na živoký pomezí vrchovině, kolem je tma, zima a mrzuto a tady je teplo a já tu pobíhat od stolu ke stolu a takové domov, kamaráde, není na vyhazování. Nem, ani když má našinec volný odpoledne. Já tu sice naoko pštůjku, ale jsem v potěšení a o tobě vím, panáčku, hele, teď jdu udělat chvilku zpátky. Já jsem najednou, jako náhodou do toho pramene zaváblou. Já jsem jasný, ještě jsem tu ten svůj škleb nikdy neviděl. Nemá to nic platnej vaťák a zmájkovka, já nosím kabát zodpovědný nedůvěry. A čekám, co z tebe vyleze za svinstvo, vypad' jsi z autobusu hermitlandský odpolední směny a v den, kdy se slaví převrat, vypadáš jak fízl opbzice a jen něco zapisuješ a chceš nám šmejdit ve stavení, i když s nikým nemluvíš, já bych tě hnál, kdybych si tím nemusel kazit to svoje milovaný pobíhání, je ti to jasný? Byl ten pohled dost výmluvnej? Bylo mi to jasný, že jo, protože jinak bych se v tom neregnoval. Ne že by to se mnou ostatní na rozdíl od něj váleli nějak výrazně fair-play.

Četník se přepnul a začal zase pobíhat a já se pokusil podle zvuku najít televizní obrazovku. Teprve za notně dlouhou dobu jsem zjistil, že se dívám docela jinam, než celá hospoda - byly v tom ty ke stěně kolmý dřevěný přepážky mířící do prostřed sálu, televize zkrátka hrála na úplně opačný straně, než jsem ji slyšel já. A protože televizi znám, řek' jsem si, že mi asi něco důležitýho uteklo, a že to už nedohoním.

TO BYCH BLIL

Whiskey Oscarovi

Ježíš marja, to je kunda !
Je to vůbec možný ?!

To bych blil, to bych blil

Podívej se na ty kozy
nebo radši níž.
Ježíš marja, to je kunda!
Ta ji musí mít !

Blil bych, to bych blil

Takovoudle kundu aspoň na noc mít,
takovoudle kundu chtěl bych si i vzít.

To bych blil

/Níže zařazený příspěvek zaslal na adresu redakce autor, který z nějakého důvodu opomněl uvést své jméno. Z různých náznaků a charakteristických rysů usuzujeme, že se jedná o Jakuba Cisteckého, známého krmiče. Pozn. redakce./

P O B O Ž N Ý S T Ř E L E C

/ Napínavé líčení života drsných cowmanů z divokého Západu. Zaujme i čtenáře, kteří sedí ve Slavii a pravidelně mudrují - viz dotazník TS Fan Clubu. /

Příběh psaný na bizoní kůži se odehrál ve státě Arizona v druhé polovině minulého století.

Tento kraj byl známý výborným dobytkem, a to jak v podobě lidí, tak v podobě zvířecí.

Jerome 1862:

Všichni dobří cowboys byli zaměstnáni u dobytkářských baronů a nenechali si, damned, nic drzého líbit. Pouze špatní cowboys se jen tak poflakovali. Kdo ovšem nechtěl přijmout službu honáků dobytka nikdy ze zásady, byla Siamská dvojčata - Fredka a Brandy z úředlosti za corralem.

Přestože se v řemesle velice dobře vyznali, trávili celý den ve "Forty" baru užhorodského emigranta Volodi Bretschneidera, přezdívaného "Dzignuty". Práci měli rádi, ať byla jakákoliv, nevyhýbali se jí, ať nedělali ze zásady. Do té doby, než do jejich života vstoupila událost, nutná je oslepnout vnitřního hlasu a pořádně promazat pouzdra na zbraně.

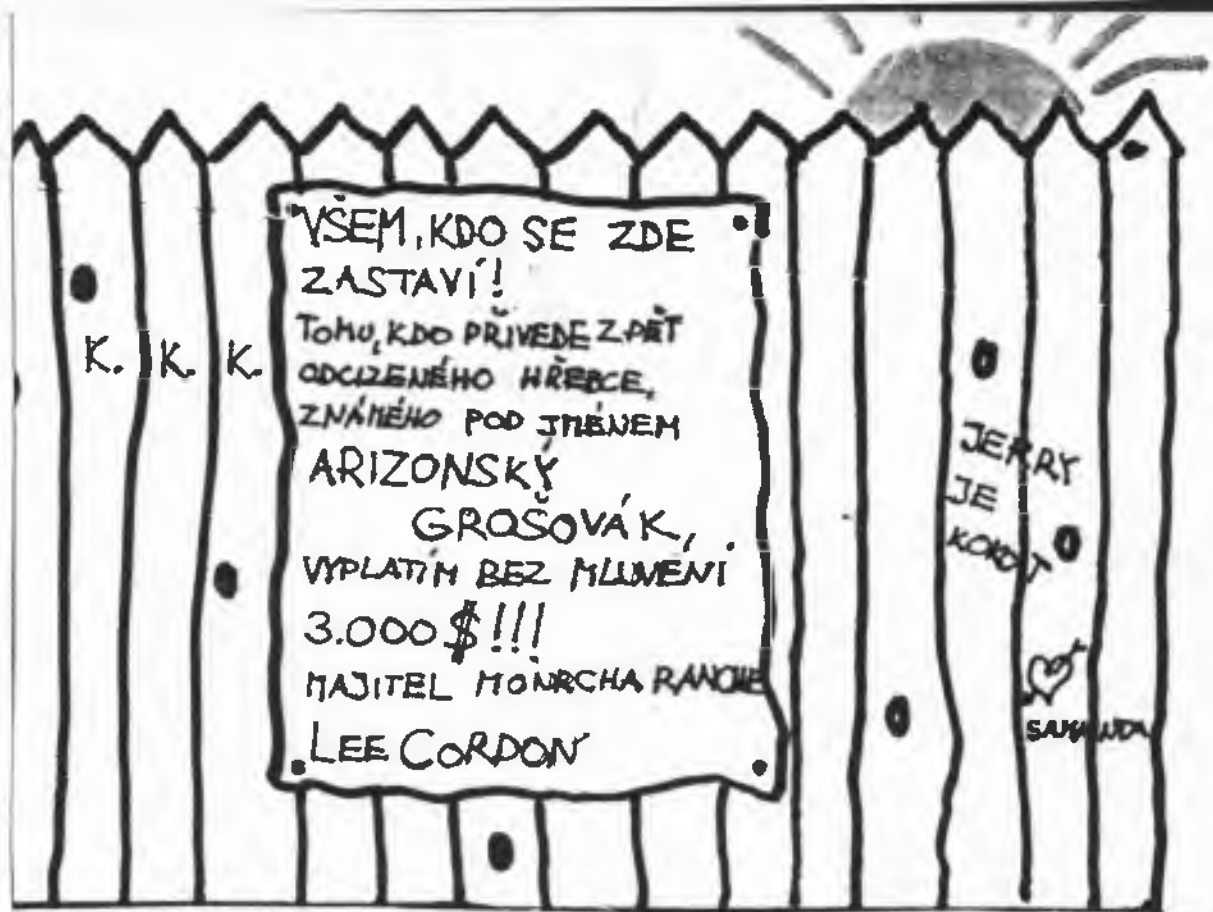
"Vy idioti," řekl hlas, "přestaňte konečně chlastat tu hnusnou pálenku a sedět s kojotem Dzignutým v jeho prokletém Forty baru, poslouchat jeho imbecilní a zhovadilý židovsko-německý názory na svět. Vrhnete se do podniků, na jehož konci září tři tisíce dolarů. Přečtete si, nebo si nechte přečíst vyhlášku, vyvěšenou po městě hochy, teda vopičáky, z Monarcha ranche!"

"Monarcha ranch?" zaknoural s ohrnutým nosem Brandy, "to je pěkněj západák!"

"V životě bych tam nechtěla dělat," přisvědčila Fredka, protože spolu vždycky souhlasili.

Zaplatili Dzignutemu za poslední tři měsíce hrstí pomačkaných dolarů a od baru se vytratili.

Na kusu hrubě tkaného papíru, přibitým loukoťovými hřebíky k ohradě za pohřební agenturou Angličana Collinse, doslova stálo :

Po prérátí za městem skušel horký, vypranlý vítr.

Celé městečko odvážná krádež samozřejmě vzrušila. Nebylo tajemstvím, že Arizonský grošovák byl chován ve zvláštní ohradě u samotného ranche, a že měl již od narození nesmírnou cenu. Siamská dvojčata nezaváhala ani na cvíli a na ráno si dohodla sraz u McMayovy stáje. Vyrázila po stopách Arizonského grošováka.

Nechme je tedy jejich osudu a dál už se o ně nestarejme. Do Jerome v této pohnuté době přijíždí Pobožný střelec, mladík ušlechtilých rysů, spravedlivé povahy, skromných, čestných, pravdomluvných zásad a přitažlivého zevnějšku.

Okamžitě vystřídal Siamská dvojčata u Bretschneidera ve Forty baru. Protože byl v kraji neznámý, upadl ihned v podezření a po týdnu velkého nalévání Dzignuteho kořalkou si už všichni lidé ve městě napjatě šeptali: "Je to on, co ukradl Arizonského grošováka, nebo není?"

Podezření vzrůstalo a jeromské tamtamy začínaly znít.

V místním týdeníku "Duch času" se objevil článek:

**SENZAČNÍ ODHALENÍ V PŘÍPADĚ KRÁDEŽE NA
MONARCHA RANCH !**

Chycení zloděje vynikajícího grošováka otázkou několika hodin! Cizinec, zvaný Pobožný střelec, v hrozném podezření. Podaří se sherriffovi zabránit lynčování ?

Pobožný střelec se to dozvěděl od cynika Dzignuteho sotva několik minut po příchodu prvního kamelota. Nasadil klobouk a vrátil se do polozbořené budovy redakce.

"Caramba, boys!" zarval, až se litery rozletěly. Všichni přítomní byli v tu ránu pryč, jenom jektající redaktor zmizet nestačil.

"Ty smradlavý skunku!" houkl na něho Pobožný střelec, "okamžitě to odvoláš nebo tě rozstřílím na sračku!"

/Povšimněte si, prosím, mužova drsného slangového vyjadřování, hned je poznat, že je to ten pravý na svém místě./

"Jak tě mohlo napadnout, že jsem ukradl grošováka, když jsem čírnul jen někýho strakáče ze zvláštní ohrady hned u ranche!? Proklatě! Jak tě to jen mohlo napadnout?!"

Redaktor se nevzmohl ani na slovo. Aby ho Pobožný střelec ještě více vystrašil, plynulým táhlým pohybem, který trval jen něco přes minutu, vytasil své Smith and Wesson ráže 45.

Redaktor cítil, že se brzy podělá do kalhot.

"Fuck off!" zasyčel Pobožný střelec a odešel.

Chtěl zmizet z města, které jej začínalo nepříjemně tížit. Nechal si od Dzignuteho připravit tři soudky pálenky, jídlo a střelivo na cestu. Náklad odvezl na svém koni, po indiánsku zvaném Čičina, ve vší tajnosti v pravé poledne příštího dne. Nechtěl se příliš vzdálit, protože měl v místě za týden sraz se svým pokrevním bratrem Jimem Koltákem.

Řekl Bretschneiderovi, že až ho bratr začne hledat, bude v Medvědí jeskyni 10 mil severozápadně od města. Požádal ho zároveň, aby o tom mlčel, ale Bretschneider, ta kušna roztržená hákem, to samozřejmě všude hned rozkecal.

Za tři dny ráno se před jeskyní objevil dopis.

Stálo v něm:

POBOŽNÉMU STŘELCI - ZDE

Mladíku, jestli se nebojíte, přijďte na Monarcha ranch!
Lee Cordon

"Oho!" vykřikl Pobožný střelec a urychleně osedlal Čičinu. Na ranch dorazil ani ne za hodinu a byl uvítán chladným pohledem Cordona i Cordonové.

"Pojďte dovnitř," řekl Cordon. Pobožný střelec vstoupil.

Vstoupiv dovnitř, uviděl nádhernou a skvělou suprgirlsdceru Cordona.

 G U T	RECEPT ALEXSON 1x DENNĚ DR. MAGOR	EXISTUJE POUZE JEDNA PRAVÁ EDUARDA URXOVA LÉK !! PRO ZDRAVÉHO!
---	--	---

Po prérii za ranchem zaskučel horký, žíznivý vítr.

"Pearl, jdi raději na vzduch," řekla Cordonová. Pobožný střelec labužnický mlaskl. Vrhł se na Cordonovu dceru a Pearl vykřikla. Poznavši o co jde, ochotně svolila a potom asi půl hodiny bylo slyšet jen vzdechy a mlaskání. Rodiče se zájmem sledovali rozpoutavši se scénu.

"Kdepak Lee, to není on, co ukradl grošováka," prohlásila Cordonová, "ten by se takhle nechoval."

Cordon musel přisvědčit. Mladík se mu svým způsobem zamlouval.

"Nechcete u mě pracovat, Pobožný střelče," navrhl, "byl bych

velice rád."

Pobožný střelec se podíval na Pearl, Leeho, na Cordonovu.

"Sorry, you old bearskin," omluvil se nejistě, "ale pravděpodobně se nakonec vydám hledat zlato, jak na to tak koukám."

Vyskočil na Čičinu a odjel.

Cordonovi mu zamávali.

"To bylo žůžo," řekla Pearl a šla vyplýt celerový záhon."

Pobožného střelce zachvátila zlatá horečka a odjel do Colorada, za deset let návazně do Californie. Cestou přes Střední předěl ho zajali indiáni, kteří si v těch místech pro jistotu budovali respekt v tušení budoucích rezervací. Postavili ho před kůl smrti a umučili. Přestože jim území zatím nepatřilo. Zbyla z něj jen předkožka, kterou nosí náčelník Jedovaté mokasina na krku jako talisman, a jestli neumřel, nosí ho dodnes.

Nebo jestli ta předkožka nezasmrádla.

Ale on patrně dřív umřel.

SPUTNIK

Ve vlaku se podával horký čaj. Děžurná si vařila v kotlíku špagety a všichni se převlékli do tepláků. V Čopu jsme koupili kilo okurek a bylo nám do hej. Všude byly vrány a zatopená pole. Ve Lvově jsem přišel na nádraží ke zmrzlině a do kupé přistoupil tichý voják s plačtivýma, zanícenýma očima. Seděl naproti nám a měkce ukusoval sušenky. Drobečky chytal do dlaně a vypadal jako protivná ovečka. Dali jsme mu to znát tím, že na jeho stydlivé pokusy vytáhnout z nás, odkud jsme, jsme jen kývali hlavou.

V kupé byla zamžená okna, která nešla otevřít, a zvláštní zápach, který je v divné zemi všudypřítomný a nedá se nijak definovat. Snad nejbližší mu by byla strašidelná směs borůvek a jaru na nádobí. Rozmačkaná na umakartové desce chlupatou medvědí prdelí.

"Říkala, že mě má ráda, a při tom zahrnula, kde mohla. Tenkrátě pršelo a já bych dal za ní ruku do vohně. Já ji prosil, kupoval kytky, a ona? Co ona mně? Ukazovala se s mužskejma po hospodách a já byl potom doma v mrtvici. Řval jsem na ni z okna. Tekly mi slzy, na stropě se rozběhla škvíra, až padali škvoři za krk. Já ji prosil a řval vzteky, a to byla voda na její mlejn."

V Kyjevě o půlnoci svítilo taxikářovo světélko. Teplé vlny vzduchu se valily přes hřebeny střech. Švábi po zdech, mrtvej nebudeš. Pneumatiky šustily po asfaltu. Šofér měl jedno oko. Řídil jednou rukou a povídal: "Všechno je špatně."

Náš hostitel na ubytovně vypadal jako kosmonaut. Druhý den jsme chodili po ulicích. Bylo horko a u automatů na vodu postávaly hloučky lidí. Nebezpečná jídla na nás řvala z oken restaurací.

V kostele jsem zapálil svíčku za moji babičku. Klečeli u ikon a pop za stěnou zpíval. V oleji plaval věčný plamínek. Červené sklíčko zářilo.

"Pane Bože," říkalo, "cítíš taky, jak taje vosk?"

Venku před chrámem prosí o kopějku malá stařenka. Cisterna s kvasem, jsme v zemi doktora Divnolásky.

"Voni ty stoly nemejou, jsou mastný,

jako prase. Jéžiš marja, já bych tě, holka, nepoznala. Ty si zhubla. Voni ty stoly nemejou, jsou mastný, jako prase. O 29 kilo? Ty si zhubla, voni ty stoly nemejou. Já bych tě nepoznala, jsou mastný jako prase. Já mám teď smutek. Já sem jak ta smrt. Už se těším. Padnu a bude po mně. To bude pozhova."

Jeli jsme lodí. Dolů po řece. Byl kalný den s nízkým nebem. Pršelo a na hladině se válel olej a žlutá pěna. Pusté břehy byly namalovány tuží na papírech od salámů. Po šedesáti kilometrech jsme se otočili a jeli nazpět. V přístavu svačili lidé na kamenech, mžilo a já si připadal, jak chřástal. Chodili jsme po nábřeží, uniformovaní muži nás stavěli a říkali: "Nefotit." Na domě, kde pracoval a zemřel Michail Bulgakov, je jeho busta. Lesknou se jí oči.

"Letenky nemáme, ne, zavolejte zítra, sluníčko moje, letenky máme, ne, zpáteční? Ne, čekejte, ne, máme, ne, čekejte, ne, čekejte, máme, nerozumím, ne, nepracuji, ne, sluníčko moje, rebě, máme."

V Suchumí bylo plno psů. Spalí na nárožích, na obrubnicích. Malý mrtvý delfín ležel na kamenech. Ventilátor v okně K.G.B. se zmítal, protáčela se mu panenka. Spalí jsme u jednoho starého doktora, po domě tichounce pobíhala jeho devadesátiletá maminka. Spal jsem v pokoji, kde měl starý pán ordinaci. Vedle postele stálo bílé gynekologické křeslo s chromovými podpěrami pod nohy a s oprýskaným šuplíkem pro věci horké a krvavé. Skříň plná léků, na polici embryo v lihu a porodnické kleště. Ležel jsem v noci na posteli, venku běhal tmavý pes s vyplazeným jazykem. Bořil se do hlíny pod mandarinkami. Ležel jsem a vedle v křesle se malátně leskl chrom. V noci pršelo.

"Muščinam nado kušat syn maslo, chleb, kušajtě, muščinam nado mnogo kušat, dva raza ja byla v Prage, 1953, 1965, tramvaje, obchody, kušajtě, tri mesjaca ja byla v Prage."

"Davajte, rebjata, pripíjím na vás, na vaše rodiče, na družbu, na mojí mámu, na vlast, 98 gradusov, nekouřit nebo chytne te zevnitř, hopa davajte, rebjata, jugoslávský pokoj, francouzský pokoj, anglický pokoj, dača, máma, kavkazský ovčák, žáby, dám je zasypat, pečene vepřové nožičky, davajte rebjata, adin, dva, mnogo stakanov jiščo vypit, davajte."

"Jsem ředitel chemické továrny, je zde

horko, je zde výhled na moře, je zde
čistý vzduch, mám auto, dceru, dávejte,
vy jste Češi, vy jste tady a my jsme
tady taky."

"V Tbylisi spadla lanovka, lano rozřízlo několik domů.
Vítr byl oranžový na kamenném hradě. Přes lahev konaku
se díváme na obzor. Je zde výhled do kraje. Na věži koste-
la dva malířští muži přidělávají velký zlatý kříž. V
uličkách turecké čtvrti teče med. Fontána se třpytí pod
lampou. Na nebi je zlatá hvězda a noční hmyz.

Azerbajdžán je okrově šedivá šmouha na štěrkové mapě.
U arménského jezera Sevan roste na kamenech oranžový
lišejník. Na hřebenech je sníh a spalující modré slunce.
Potkal jsem tam ďábla - černého kozla a stádo oveček.
Draví ptáci létali pod mýma nohama nad údolím. V horách
visí čistý měsíc a ráno křičí vlk, někde v kopcích. V ka-
menném žlabě se myje diamantový žid.

V Jerevanu v jedné výstavní síni za oknem na židli
seděla a vesele se smála hliněná hyena.

SRDEČNÝ POZDRAV
Z HLAVNÍ RESTAURACE...

MUDr Oscar Ryba :

SETKÁNÍ /I/

Arnel a Miriam se konečně potkali v podchodu pod kinem Silencia a pod návalem citu hned nedokázali vzájemně jednat.

"Miriam," vyhrkl po chvíli Arnel, "potřebuji ti toho nekonečně mnoho říci."

Miriam rozevřela oči.

"Já tobě také, Arneli."

"Tak si to povíme, Miriam," řekl Arnel a přistoupil k ní na dotek. Vzal její spánky do dlaní a tak, jak stáli uprostřed proudících odpoledních davů, jí vtiskl dlouhý vroucí polibek. Miriam jej vděčně přijala

+ + + + +

Buck s Johanssonem se znovu potkali devadesát mil za nevadskou hranicí směrem na Tonopah a trvalo jim notnou chvíli, než jeden druhého v současné podobě poznali.

"Doprdele," řekl Buck a odplivl si.

"You fucker of mother," zavrčel Johansson.

Buck přistoupil o krok blíž. Z pláště vytáhl neotevřenou láhev Henessy a tak, jak stáli uprostřed poloprázdné dálnice, z ní na jeden zátah polovinu vylohněl. Druhý dorazil Johansson.

+ + + + +

Arnel a Miriam se sevřeli v pažích a zamířili dolů do zšeřelé staré čtvrti, někam stranou od nesnesitelných, nechápajících lidí.

+ + + + +

Buck s Johanssonem se nalačno ožrali jak prasata a ztvrdli pod nadjezdem.

+ + + + +

Nepřejte si slyšet, jak to dopadlo se mnou, když jsem tuhle v Karlovce potkal Janáka!

STEROGLOVA KLETBA

Steroglot ležel podivně pokřiven na hrubé srnčí kůži před ohništěm, tlamu ukrýváje mezi předními tlapami, a jenom temně, žalostně a houževnatě mručel. Na krbové zdi od horní římsy, kde stál před tím opřen o revenový znak, byly dolů k podlaze zdálky patrný kostrbaté rýhy po drápech, jak klesaly v beznadějném návalu lidského vzteku a pomalu spouštěly k zemi přední část dravcova hrudníku, ze kterého se hladem vytrácela síla. A tak, jako se plameny ohně odrážely v tisících záblesků od záhybů a pahorků jeho lesklé stříbromodré srsti, tak se třpytily i v očích krásné panny, jež prsty svírala opěradlo bočního trůnu, a na jejích vlasech ze zlata, a potom už jen v pohárech vína na hodovní tabuli a střepech rozbitého zrcadla, protože ve skalním zámku nebylo slyšet jiné zvuky kromě mručení a praskotu ohně a rovněž všude v okolí byla přehluboká tma. Kdyby byl Steroglot jenom člověkem, byl by si loveckou dýkou v tom okamžiku vzal život, jímž už neviděl ani nejmenší stezičku vpřed, ale rozhodující šelma v něm ho pro neodvolatelný pud sebezáchovy vzít nedovolila. Neměl sílu dělat vůbec nic a také nedělal, protože ze srnčí kůže se to už nikam níž bezvládně hroutit nešlo a srnčí kůže sama ležela na hlazeném kameni sklepení. Byl, myslím, docela down.

A panna cítila, že musí tak naléhavě, jak jen to dokáže, vyslovit pečlivé mínění, neboť bezhlesně a tak i hrozivě bezchybně pracující zemek působil bez strašného pána ještě tíživěji a pro ni byl nakonec vězením. Mlčení by ji nechávalo stejně daleko od spasení, jako se nalézala doposud, a potom by připustilo smrt.

Ale první promluvil Steroglot. Zasípal:

"Jak krásný jsem býval muž," a hlavu posunul tak, že k panni uchlédlo pravé ucho a ví protkané oko. "Věříš, spanilá?"

"Hm," řekla panna a do prstů na opěradle se jí vrátilo trochu barvy plamenů. "Ale už nejsi."

"Áááááá!!" zařval Steroglot, až se zvíře ve stepi naježil hřbet, rozškubl kůži ze srnce a potom dlouho a prudce oddechoval.

"Krásný jako hřbec zpěněný dlouhým cváláním a klusajícím k dvoru." Zkřikl: "Krásný jako mladý býk horského tura po koupeli v ledové bystřině. Krásný jako orel nad oblaky, krásný jako jasný jarní den," a za řeči se temný zvuk jeho hrdla plynule změnil v sípění.

"Teď jsem zvíře! Zvíře, které má lidské srdce, zrůda, netvor, který si to uvědomuje!"

"Hm," řekla panna. Otočila se k tabuli a uchopivši svícen pozorovala vyhaslý knot. Předešlá přirovnání ji určitě zaujala, neboť si představila muže takových vlastností jak leží před krbem a mručí. Povolila jí tvář.

"Nic neříkáš!" zasípěl Steroglot a odfrkl. Přes lesy i step se rozlila temná hustá mlha vnucující i uvnitř místností bytostem svou vlhkost a chlad a plameny v ohništi jí vyzvaly na marný boj. Panna se tím víc schoulila do brokátové přikrývky,

protože ke krbu nemohla anebo nechtěla, a musela konečně promluvit.

"Sterogle," špitla aniž by se k oslovení ohlédla a šelma zpozorněla.

"Ta tvá kletba? Jak ta se vlastně snesla na tebe?"

Steroglot vztyčil nejistě vyceněnou mordou.

"Taková pitomost," odsekl a hlavou znechuceně zavrtěl. "Ale to už je dávno."

"Pověz mi to." S krásným mužem vlastností hřebce a orla by v zámku přeci jenom byla jiná řeč, i kdyby mrušel.

"Kdybych si to drásal v paměti, bylo by mi jistě ještě hůře."

"Přesto bych to ráda slyšela." V celé tísní a beznaději ve zlatovlasé panně nejbližší ke světlu očí zůstala zvědavost a byť ona byla překrásná, určitě nepostrádala, jak vidno, číši liché škodolibosti. Steroglot schoval tlamu do pracek. Někde v zámku bouchly dveře v náhlém průvanu.

"Byl jsem krásný a bohatý," začal potichu a útržky dávného příběhu poprvé po dlouhé době zkoušel shromáždit ze vzpomínek. Sám cítil, že bude překvapen víc, než odtušil.

"Krásný a bohatý a u nohou mi ležela polovina stepní i lesní země."

"Pokračuj, Sterogle."

"Jednoho dne jsem na cestě před svým zámkem potkal mrzáka. Byl to bezmocný muž a já od něho vylákal sukovitou berlu, o kterou se opíral, pod záminkou, že mu nechám udělat novou lepší na míru." Steroglot se bránil uvěřit tomu, co v tom okamžiku slyšel znovu poprvé lidskýma ušima z vlastních zvířecích úst.

"Denně jsem se chodil potají na mrzáka dívat, kdy mu už konečně dojde, že jsem si z něho vystřelil. Třináctý den večer se mrzák konečně odplazil vysílen, bez berly, bez hříšného gesta."

"A dál?" pobídla ho zlatovlasá panna, která teď seděla na hraně hodovní tabule.

"Druhý den ráno jsem byl Steroglot?!?"

Panna zdvihla pravé obočí.

"To je teda docela slušná svinárna," řekla a uznale přikyvla.

"To s tebou někdo zkušeně vyběhl."

"Áááááááá!!!!" zařval Steroglot.

CEPLECHOVSKÁ TRAGÉDIE

část I.

Blouznění

Bohumil Ceplecha opřel em-jedenáctku do nadloktí a pokropil zbokou dodávku městských pekáren, která se snažila jako by bez řidiče horečně zacouvat za bývalou nakládací rampu, a ve které ještě teď někde museli sedět Ši-kumo a Osaki. Zavytí pneumatik oddělilo zlomek vteřiny, kdy kulky porcovaly plech jako jehla šicího stroje a předešlo ohlušujícímu rachotu poloprázdných barelů motorového oleje, vychrstnutých zadním čelem bezvládného Nissanu z plošiny na asfaltový svah, končící dole po třiceti metrech průhlednou stěnou opuštěné kanceláře směnového dozorce. Nissan se jako hrbatý rváč pohupoval v oblacích prachu a v třeskotu skla na konci dvojitého "S", nagonovaného pneumatikami na povrch prostranství; Ceplecha rozbitým oknem zahlédl Osakiho zkrvavenou tvář pod volantem těsně před tím, než se sám dlouhým skokem vrhl za rezavý pilon kolejnicového jeřábu a zůstal skryt třem rychlým výstřelům z "ko-

níčkové" ručnice, které zadrnčely nad ním na nosnících z oceli a strhly starý lak. Právě tolik mu totiž dovolil korejský ostřelovač v hnízdě na střeše bývalé centrální garáže. Teď si mohl hodit Jenem, jestli Ši-kumo jeho poslední dávku přežil a dostane ho dříve nebo později z okna na konci rampy, a nebo to koupil jako Osaki a v tom případě ztverdnu s Korejcem na remízu. Dvůr překladiště vypadal zásluhou barelů jako po výbuchu miny a Ceplecha si s úšklebkem setřel krev ze zátylku a pobaveně zachroptěl: "Teda když už dělám bordel, tak pořádněj!" Počítal, že tohle mu konzul tak snadno nespolkne. Potom se zasmál znovu, tentokrát jedné staré vzpomínce. Napadlo ho, jak jim na konci každého čtyřdenního drillového cyklu odporný Arab Hasim v posledním táboře do úmoru opakoval: "Všechno musí zůstat čistý jako po vyprání. Jestli necháte na živu jedinou myš, která bydlela v baráku v podlaží grázlů, můžete si na ni jít číhat rovnou na Krchov!" Teď by mu tady ten binec mohl vomlátit vo hlavu. Představil si jakousi rétoriku nabádající školáka-uličnicka, aby v životě všechno dělal pořádně, a potom její zděšení, když ten školák udělá ze svých věcí ve školní brašně pořádný nepořádek. Při pomýšlení, jaká by se z toho dala nakreslit anekdota, se za nehybným jeřábem zgusta rozchechtal. Ši-kumo byl teda mrtvej a Korejec bude muset nejpozději do dvanácti minut prásknout do bot, dřív, než se v zálivu objeví vrtulník pobřežní hlídky.

Korejský ostřelovač jeho smích uslyšel a začal čelísti v pobledlé obličeji. Vypálil vztekle nové tři rány do mechaniky nad Bohumilem se zoufalým přáním něco mu uštěřit shora na hlavu. Hvízd odražených projektilů se smísil se hřměním posledních koulejších se barelů a praskotem plechu rozbitého Nissanu.

"Všechno, co děláš, musíš dělat pořádně!" zařval Ceplecha japonsky a na hlavní em-jedenáctky zamával ke střeše garáže krvavě vlhkým kapesníkem. Proděravěl ho poslední výstřel. Pak už bylo slyšet jenom dusot utíkajícího Korejce a Ceplechův smích, který mu jako jediná ekonomická hodnota v tu chvíli zůstával z celé japonské akce. Neměl ponětí, jak si svůj další život bude kdy moci zařídit, ale ten for, tenhleten for s pořádným nepořádkem, ten už je teď skutečně k nezaplacení.

Ceplecha vydechl a nechal vycvaknout uzávěr za prázdným zásobníkem.

Miroslav Korbel:

Fotografická reportáž

7.

VAŠEK KOUBEK

27. duben 88

PROSEK

dr.Skioll Podragaway:

TO FEM TEDA EŠTĚ NEŽRAL,/part one/

- Á,dobry den,paní Mc Donaldová,jak žijete ?
- Dobry den,paní Harrisová.Ale to víte,jak se dá.

Tirri Klemente - rok 1907

Rok 1907 byl Tirriho nejpodařenějším.Tvořil tehdy v Paříži zajišťuje jenom občas ze studijních důvodů do Užhorodu,kam ho pochopitelně lákali všichni známí jako Picasso,Monet a p. - dobně,ale Tirri si svou pařížskou izolaci natolik oblíbil,že byl v postoji neochvějný.

Ještě na sklonku předešlého roku dokončil velkou plastiku nazvanou: "VRNÍČÍ OBELISK",velice nudnou zakázku od jednoho argentinského velkokuchaře,která ho sice ve vývoji přibrzdila,nicméně přinesla dostatek finančních prostředků na to,aby se mohl pustit do dalších velkolepých projektů.

V lednu byl plně zaujat Alpami,snažil se přeskupit velké žulové bloky na úbočí Matterhornu komentuje to Curyšským Kurýrovi slovy: "Mnoho malířů si vybírá Matterhorn jako model,považoval jsem tedy za nutné upravit jeho vzhled kvůli kompozici.Ne,nečekám za to žádná zvláštní ocenění."

Ve Švýcarsku se v jedné hospůdce setkal s Tristanem Tzarou.Zapšklý Rumun,věčně páchnoucí cibulí a česnekem,takřka neuměl francouzsky,což mu bylo nakonec ku prospěchu.S Tirrim si rozuměl jako bratr,jejich užší spolupráci zabránila nakonec jediná jistá Pauline Fusbacherová,která nic netušícímu Tirrimu předhodila v restaurantu Dada přes hlavu šátek,chytila jej za krk a vyvlekla z lokálu do přistavené drožky.

Nebylo problémem zcela zmateného Tirriho odvézt do její rezidence a tam její týden využívat k tělesné potěše. Z Tirriho zápisků se nedovíme, zda přijímal toto věznění dobrovolně, či ne.

15. února její paní Pauline propustila, Tirri nasedl na nejbližšího osla a přes Vídeň zamířil k Užhorodu. Tehdy však dojel pouze do Mukačeva, kde se setkal s pozoruhodným mužem.

Jejich setkání proběhlo v mukačevské nálevně. Srazili se u výčepu a Tirri se francouzsky omluvil, na to druhý muž reagoval s radostí a svěřil se Tirrimu, že by se rád zdokonalil ve francouzské konverzaci, zda by s ním za tím účelem nemohl večer prodebatovat. Tirri souhlasil a strávil s Leninem i následující týden.

Poté se vrací 1. března zpět do Paříže, neboť rozvodněná řeka Uh zcela znemožnila přístup do Užhorodu.

11. března byl Tirri viděn v pařížské Olympii na premiéře svého vlastního dramatu nazvaného: "Progresivní směry v umění". Bylo to v podstatě shrnutí budoucího vývoje až do devadesátých let století.

Toto dramatické pásmo ovšem nemělo očekávaný úspěch. Ani jeho symfonie "Zlatá šedesátá", ve které byl Tirri o dobrých šedesát let před ostatními skladateli. Ze všech kulturních orgánů se o projektu zminuje jako jediný magazín Kulturnaja Škvošna kratičkou glosou pod čarou:

"Tirri Klemente a Zlatá šedesátá ?

To jsme teda ještě nežrali ! "

6. června nasedá Tirri na osla a odjíždí do Užhorodu, kde se objevuje až po prvním září, neboť několikrát zabloudil. Sešel se tehdy s velkým myslitelem Aristofanem Mlčetičem, kterému se svěřil s nepochopením ve Fancii. Nestěžoval si, věděl, že jeho genius je přehnaný a nikdo z chlapců jej nenutí v Paříži trucovat.

"Tvůj genius je přehnaný," řekl Mlčetič.

2. září vyhlásila netrpělivá městská rada třicátý první prosinec a tím i poslední den roku.

Tak skončil v Užhorodu rok 1907 i pro Tirriho.

Tajemný Rabur

Kdo zasypal to pole hlínou
kdo nalil vodu do řeky
kdo, kdo, kdo

asi já
tajemný RABUR

V dolní trojúhelníkové místnosti

V dolní, trojúhelníkové místnosti ležely sarkofágy, amfory, neceséry, taburety, povijany, a spousta dalších věcí, kterým nerozumím.

Trendy

- Dobrý den, vy jste úřad ?
- Ano, do jisté míry.
- Výborně. Takže mi můžete pomoci.
- Ledaže bychom nechtěli.
- Aha. Víte, já mám takový problém. Bytový problém, abych byl přesný.
- Obávám se, že v tomto směru nejsme kompetentní.
- A až budete kompletní, mohu se na vás obrátit ?
- Pravděpodobně ne.
- A kolik vám chybí lidí ?
- Dost.
- Hm. A v čem mi tedy můžete pomoci ?
- Takřka v ničem.
- Jak to, vždyť jste úřad ? !
- To jistě, ale právě proto; navíc nejsme kompletní.

Žena a muž

/Na pustém ostrově se zachrání dva trosečníci. Starší muž obhroublého chování a zakřiknutá, brýlatá sekretářka./

"Zas na pustém ostrově," řekne muž. "Kurva, to je život ! "

"Vy už jste někdy ztroskotal ? " zeptá se sekretářka.

"Jo, loni," odpoví muž. "Čtvrt roku sem žil jako Robinson a jen vytáhnu paty na moře, tak znova."

"Já jsem ztroskotala poprvé. A připadá mi to zajímavé. Myslíte, že nás najdou?"

"Možná ne," řekne muž.

"Takže celý život na ostrůvku. Prokrista. A...budete se o mne pokoušet jako o ženu?"

"No to sem teda ještě nežral ! "

Západ slunce

Kolem nás chodí,
pokoje nedá,
za noci studí
závist bledá...

**NEKONEČNÁ
POEZIE
HUDEBNĚ -
- ALTERNATIVNÍHO
HNUTÍ**

**PREPARED FOR PUBLICATION
BY
THE ALMANACH 2,25 '6
EDITORIAL BOARD**

Odnikud nikam,

časem si zvykám...

Eva Rudyšarová: - Vyjádři svůj nejdepresivnější pocit od posledního, tedy nejznámějšího koncertu NPU na Dobešce.

Nosál: - Nevím, proč spojuješ náš poslední koncert s depresivním pocitem. Byl to naopak jeden z posledních uvolněných, opravdu uvolněných, večerů, ne-li dnů. Kdyby jsi stála o popis mého nejdepresivnějšího pocitu z posledního půlroku mé existence, obávám se, že bych musel popisovat každý den od rána do večera. A tebe vyřadit na delší dobu z tvůrčího života. Kupodivu na mě nejhůře působí skutečnost, která vyjde najevo zanedlouho, a která je ve svých důsledcích závratně radostná. Jenže o té zatím mluvit nemohu.

Lukáš Hraběta: - Scházejí ti Lukášovy hysterické záchvaty ?

Nosál: - Jestli ano nebo ne, to tedy opravdu nevím.

Ondřej Černý: - Jak se ti podařilo udržet na uzdě takovou sebranku, jakou je Noc pod ubrusem ?

Nosál: - Nižak, mně se to nepodařilo. Zeptej se Lukáše.

Eva Rudyšarová: - Kdo se mohl v poslední době zasloužit o to, že téměř nikdy neuvadající úsměv v tvé tváři se pokrivil až do vrásek ?

Nosál: - Nevěřím, žeš to postřehla sama od sebe. Když už to tedy chceš takhle polopatě naservírovat, je to samozřejmě úplně každý. Je takový pocit pro někoho novinou ?

Eva Rudyšarová: - Kdyby ses probudil, otevřel oči a myslel si: "Tam bych chtěl být!", kde by to bylo ?

Nosál: - Kde jinde, než v N.Y.C.? Mám tam z pohlednic vyhlédnuto velice pěkné místo.

Eva Rudyšarová: - Které skvrny považuješ za nejhorší ?

Nosál: - Zeleno-žluté. S malými proužky červené.

Lukáš Hraběta: - Jak se promítla spolupráce s NPU do tvého soukromého života ?

Nosál: - Nedostudoval jsem vysokou školu, jsem na vojně, operovali mi rameno, které mě neustále bolí a příšerně piju.

Ondřej Černý: - Domníváš se obdobně, jako Dan Mára, že svět se řítí do záhuby ?

Nosál: - Přirozeně.

Ondřej Černý: - A proč ?

Nosál: - Protože zatím ještě nikdo nepochopil skutečný citový život antarktických tučňáků, což není samozřejmě jednoduché.

Redakce: - Antarktických tučňáků ?

- Antarktických tučňáků, řekl Nosál, - takzvaných penguinů.

Myšlenka uskutečnit s Nosálem,kytaristou pražské hudební skupiny Noc pod ubrusem,kvalitní a seriozní interview,vznikla v redakci Almanachu někdy v polovině dubna 1988.Nosál byl tehdy hospitalizován na ošetrovně vojenského útvaru ve Springmeassure /Jaroměř/ v pooperační rekonvalescenci,a to znamenalo podniknout svým způsobem nejistou cestu a předstoupit před něj s hotovým a kvalitním materiálem,protože armádní podmínky neskýtají po každé úplně přívětivé prostředí a vhodnou atmosféru takovému zá měru.Nikdo z nás dosud neměl zkušenosti s profesionálně pojatou reportážní prací ani s kontakty mezi novináři a světem hudebníků,nemělo-li být ve vymezené chvíli nic ponecháno náhodě,mu seli jsme se obrátit k odpovídajícím autoritám.

Jedno odpoledne jsme si s Danem Márou sedli do libeňské restaurace Pod vodárenskou věží se třemi posledními ročníky časopisu MELODIE a v nich brali rozhovory jeden po druhém.Otázky,ktelé se nám zalíbily,j jsme opsali na papír,a ten papír byl potom za pohnutých okolností Nosálovi dovezen.A Nosál mi,asi za deset dní,poslal číslovanou odpověď.

Výsledek můžete posoudit sami po přečtení v závěru tohoto bloku.

O průběhu reportážní cesty informoval v dopise z 30.V 1988 Oscar Ryba svého přítele Podragawaye.Bylo to už v době,kdy oba dva trucovali v různých skladech po celém území státu.

Hy, Ski, Ty nešťastnej knechte !

...kromě tuntských dialogů jsem Ti slíbil ještě několik rozhodujících okamžiků z reportážní cesty za Nosálem, ty mi ale obratem vrať.

Sudou totiž potřeba v Almanachu...

Okamžik 1

- Sraz byl u nás v proseckém bytě v sobotu 14. května v časných dopoledních hodinách. Pro vyladění formy jsme si hodinu a půl nadšeně pouštěli všechny "cestácké" motivy z naší rozsáhlé diskotéky. Odjížděli jsme z poměrně přeplněné černomostecké výpadovky s úmyslem použít jedenáctou dálnici, o které se mezi lidmi traduje, že je chloubou stavitelství. Drncá, je dvakrát hlučnější, než ostatní, a trochu se propadá pod nadjezdy.

Nákres.

Udělá to "HUPS".

Okamžik 2

Na poděbradské výpadovce stál tramp se smutným pohledem a v nových botách a daleko za ním, dokonce i daleko za koncem města, bezvýrazná dívka s bohatými kadeřemi, která se nechtěla ani jako kdyby někam ráda jela, ani jako že se chystá odejít. Vystavovala se tam přirozenému výběru.

Míjel jsem ji po dobrých sedmi minutách chůze a přímo v té chvíli na silnici brzdová světla zasvítila a v prachu krajnice přistál jakýsi starší pražský snob v nové škodovce. Dívka neudělala nic, vypadala, jako by ji škrtily kalhotky nebo jí odněkud vycházel zápach, který jí vadil. Oslovil jsem ji, protože mě tou nečinností poškozovala.

"No tak běž k tomu autu, doprdele," řekl jsem trochu jízlivě, "chceš si tu stopnout vrtulník, nebo co?"

Dívka nevěřila, že dokážu vydávat jazykem modulovaná slova. Zápach z nějakého tělesného tvorů se zdvojnásobil a stejnou měrou jí znepríjemnil i následující chvíli. I když já jsem ho necítil.

"Tak upaluj tam, sakra, hromyblesky, myslíš, že já odtud vodjet nechci ? " Řidič trpělivě, zamračeně čekal.

Dívka strašně neochotně sebrala tašku a odešla se zepat chraplavým hlasem, jestli on jede zrovna tam, kam chce ona. Chtěla do Třince nebo do Karviné a on do Hradce Králové, přesto se chystala nasednout, když jí otevřel dveře, jenže ještě dřív jsem do nich mezerou strčil hlavu já a řekl jsem "Vejdu se vám tam taky, šéfe?"

Šéf nic. Zopakoval jsem otázku a on odsekl: "No jo!", a otevřel dveře i vzadu. Kdyby reagoval jinak, ptal bych se ho, zda si myslí, že mu ta stopařka bude za jízdy žmoulat přirození, ale on asi jinak reagovat nemohl. Jenom ten tramp s novými botama z toho měl pravděpodobně zamotanou hlavu.

Nepadlo jediné slovo.

Vystupoval jsem na křižovatce s hradeckou silnicí na Boleslav a koukám, jak o patnáct metrů dál vystupují z jiného automobilu Dan Mára s Lukášem. Přesto, že jsme se rozloučili dříve než před třemi hodinami. Oni i řidička jeli v tom

autě údajně naposled. Hned po dojezdu se ho chystala prodat a za ztržené peníze si s přáteli zaplatit zájezd do Spojených států na představení Boleslava Polívky.

Jen tak si zkrátka s kámošema vyjet do Ameriky na polívku.

Okamžik 3

- Nosála jsme po lehkém občerstvení našli asi napotřetí na ošetřovně jaroměřské posádky. Vyznačoval se tím, že vůbec nevěděl, co se kolem něho děje. Stáli jsme ve dveřích v prvním patře budovy na dosah hradeb nad tmavým úzkým kamenným schodištěm, Nosál s pěstěným tučným břichem ve hnědooranžovém vojenském pyžamu, hovořil o impetigu a svrabové nákaze, do níž zabředl hned po návratu z Prahy, a mezi ním a námi dveřmi procházeli jiní vojáci vyrážející usečná varování nebo důležité infrainformace mužstva, pro které on nebyl úrodnou půdou. Prošel "lapiduch" a na Nosála sykl: "Na čtyřce sa motá Rautner, ten kokot, piča, někam sa uveget", a po té vyčerpávající zprávě hned sám zmizel v hloubi ošetřovny. Nosál zůstal zaraženě stát, nenápadně oklikami zjišťoval od jiných příslušníků, co to znamená Rautner nebo kdo to je, nám se nejistě svěřil, že si nedovede představit, co mínil lapiduch slovy "motá sa na čtyřce", co to může být čtyřka, všechny vojenské slangové výrazy jsem mu musel vysvětlovat a překládat, nicméně když se mu dostala do ruky gibsonova kytara, kterou jsme vezli v zavazadlech, přestal se kontrolovat a soudit a v pyžamu v kamenné chodbě bývalé městské pěchotní pevnosti zahrál směs takových breaků, až se fragmenty zdíva okolo zamračily. Předal jsem mu otázky k interview a zase jsme se spěchali občerstvit.

Okamžik 4

- 1. jam session jsme rozpoutali v restauraci U kasáren. Pro motiv jsme nechodili do horké současnosti. Vzpomněli jsme si na starý spirituál z doby, kdy jsme s Danem Márou povinně pracovali jako pomocné síly v technické menze, který popisoval ne úplně odlišné pocity, než jaké jsme s odvoláním na Nosála cítili z okolí.

!Zas ta posraná rejže.!

Už aby to bylo za náma !

!Zas ty nešťastný remoplátky.!

Už abych zmizel někam na svátky

!Zas ty prasečí hlavy.!

Ještě tejden mě tu vodpraví !

Vyhodili nás po několika pivech se slovy: "Že ti do tý kytary šlápnu !"

- 2. jam session na náměstíčku před budovou ošetřovny.

• Jdou po nás psi
v týhleť vsi.

V tomhle městě
jsem jak v těstě.

Jdou po nás psi
v týhleť vsi.

Psi nás na tom náměstí skutečně atakovali, malí, nijak nebezpeční, ale inspirativní. V oknech na parapetech sedělo několik galerií vojenských diváků, v čele s Nosálem, samozřejmě, jam sledoval i dozorčí útvar. Kontroloval ošetřovnu a když při kontrole

zjistil, co se dole pod okny děje, už tam zůstal a my jeho přítomnost museli obcházet. Někdo z hudebníků nenápadně vstal, ledabylou chůzí se mu dostal z dohledu přímo pod Nosála a elegantním obloukem mu hodil do patra lahvové pivo, které vytáhl z cestovního kabátu a které jsme před tím v dostatečné míře včas zajistili u výčepu. Celé vystoupení končilo ve chvíli, kdy nás ještěné mužstvo vojska začalo přehlušovat vlastní produkcí, a kdy na nás z toho důvodu občané města začínali vyvíjet nátlak, neboť ať jsme svými rytmickými a melodickými nástroji zaujali jakoukoliv část náměstí, byť v tísní, vždy to bylo před okny nějaké obydlené zástavby a tedy v rozporu s pravidly občanského soužití. Ve kterých se, bohužel, nevyznáme.

Okamžik 5

- V průběhu 3. ho jam session nás z restaurace U kasáren vyhodili znovu, tentokrát mnohem dříve, opět používající slova: "Že ti do té kytary šlápnu!" Nebyli jsme houževnatí a nebránili jsme se, neměli jsme ani mnoho důvodů zabývat se myšlenkou, že by mohlo jít o osamělý názor jednotlivce, deformovaného životními rolemi, což na jiném místě později toho dne vyšlo najevo. Ale bylo už jasné, že večer ponese punc stylu "Raegge".

- Hudební premiéra jedné variace na téma:

It's ordinary America,
já jedu trojkou do Bráníka, jež se na stránkách Almanachu také objeví, v restauraci Na náměstí. Náš rozběhnutý a zahřátý rytmostroj odradil několik místních spřízněných kytaristů od přímé spolupráce, když se z rohu místnosti ozvalo: "Že ti do té kytary šlápnu!", už jsme nereagovali a postupně zabředli do docela minimalistické hudby.

U stolu se objevil postarší muž zpupného vzhledu, naklonil se k jednomu našemu příznivci z místních řad a řekl ukazuje na Dana Máru: "Jak ho, Tondo, vůbec můžeš nechat hrát, vždyť na tom neumí víc, než dva akordy!" Tonda opile mávl rukou, ale Dan ztichl a jedovatě se muže zeptal, zda by dokázal vysvětlit, co to takový akord vlastně znamená, jak se jeden od druhého může lišit.

"Já ti tady nemusím nic vysvětlovat," zbrunátněl muž, "já tě vocaď můžu hnát, až se ti ta kytara bude plíst pod nohama!"

"Tak si dej pohov," řekl jsem já, "nebo to bude taky docela navopak."

Muž po mně blýskl očima.

"Vyserte se na něj, chlapi," ozvalo se v kritické chvíli od vedlejšího stolu, "zahrajte mi teď -Na Okoř je cesta-". Zaraženě jsem se podíval směrem, odkud vycházel hlas. Seděl tam muž, asi třicetiletý, neurčitých lesklých očí a s pivem a panáčkem rumu po levici. Vypadal, jako by si skutečně přál slyšet od nás jmenovanou píseň.

"Jenže tady je jistá překážka," kývl jsem hlavou na muže, jenž nás u stolu ohrožoval. Ten s lesklýma očima zavrtil hlavou.

"Toho si vůbec nevšímejte," řekl rozhodně a možná už trochu zlověstně. "Ten se nikdy neuměl chovat k lidem jinak, než jako dobytek!"

"Kdo že je dobytek?!?"

"Ty seš dobytek,protože seš lampasák ! "

Do začínající rvačky přišla urychlená zavírací hodina,která je vystrčila do jejich domovů a nás před hospodu do parku na náměstí.

Okamžik 6

- Z 5.ho jam session,rozjetého divoce na potemnělém hlavním josefovském náměstí nás nevyrušil ani příjezd policejní motorizované hlídky krátce před půlnocí.Z auta vystoupili dva muži v uniformách a jeden v občanském oděvu a vyžádali si naše identifikační karty.Začali mít různé výhrady,kupříkladu proti tomu, že já už jsem sedmý týden nebyl nikde zaměstnán,jenže my jsme měli zrovna dost starostí s interpretací písně "Tři číšníci hádali se na číšnici" /v originále samozřejmě "Tři strážníci hádali se na strážnici"/,tak jen nějakou dobu dotírali a brzy odjeli s přáním,že se nesejdeme znovu u nějaké výtržnosti.Nám už ale bylo jasné,jak budou vypadat příštích nejméně dvanáct hodin naše rozhodující starosti.Jam se protáhl půl hodiny přes půlnoc a končil velikým improvizacním monumentem:

Sto padesát kiláků
mě dělí vod mýho baráku.

Sbor:Minikonzert
a maxiprůser !

Sto padesát kiláků
mě dělí vod mýho baráku.

My jsme totiž už samozřejmě v tu chvíli nemohli nijak domů.Minikonzert a maxiprůser.Byli jsme opile unavení,já s Lukášem jsme měli rýmu,kašel a horečku a nikdo z nás si nemohl dovolit onemocnět,nikdo už také neměl peníze na ubytování nebo alespon nocleh.Kdybychom se nakrásně nějakým způsobem dostali do Prahy a ne přímo před dům,byli bychom v takové kondici,že by nám cesta z toho nočního místa k domovu připadala snad ještě delší,něž z Jaroměře.

Sto padesát baráků
mě dělí v d mýho bejváku.

A to bychom byli rádi,že to nedopadlo ještě naopak.Že by nás třeba od baráku dělilo

sto padesát bejváků.

Sbor: Minikonzert
a maxiprůser !

V Praze se totiž může stát cokoliv.

Neexistovalo zkrátka jiné řešení,než zapadnout do hospody a dát si co nejvíc piv,aby se nám nemohlo nic stát.V jednu hodinu v noci ve městě jaroměřského formátu jsme prostě vešli do vinárny a dali si několik točených piv,nechali ostatní hosty hrát na naši kytaru a sklesle probírali všecny beznadějně vyhlídky.

A nebylo ani problémem od opilců tu kytaru zase vymámit zpět.

Okamžik 7

- 6. jam session proběhl v nočním vlaku,vezoucím nás bez

lístků z Jaroměře do Hradce Králové. Protože jsme v něm je-
li sami, průvodčí si nás všiml hned na nádraží, byl mladý
a nelenil přejít k nám po odjezdu přes všechny vagóny. Po-
žádal Dana Máru o jízdenku a ten jich vyndal asi osm, které
stačil nasbírat po stolcích a sedadlech. Průvodčí je jednu
po druhé odmítl a obrátil se na nás, my řekli, že ty naše
asi také nebudou ty správné a on nám sdělil, že si na příš-
tí stanici vystoupíme. Dostal návrh, že my jsme muzikanti,
zda by nás za soukromý koncert nenechal dojet až do Hrad-
ce, zamyslel se a pokynul, ať začneme hrát. Zahráli jsme a hrá-
li podle nejlepší vůle a upřímně až do nejbližší stani-
ce.

Tam nás vyhodil.

- "Tak teď už nás zachrání snad jenom nákladák," poku-
sil se Lukáš Hraběta o křečovitý vtip, když jsme se vzpa-
matovali z ochlazení po výstupu, tmy a hluku odjíždějící
lokálky. Vychodovali jsme asi čtvrt kilometru po pražcích,
když se dvacet metrů před námi dal nějaký nákladní vlak
do pohybu; neřekli jsme ani slovo a seděli v něm, aniž by
kdo utržil nejmenší úraz, jenže on jako naskočil jenom dva
kilometry odjížděl a zůstal stát a sotva jsme stačili
neochotně vystoupit, vydal se pozpátku do výchozího posta-
vení. Šlapali jsme po pražcích dál.

- "Ták, ukažte mi občanky," řekl nějaký železničář pod
hradlem, kolem kterého jsme se chystali projít, a u kterého
měli posunovači v plném proudu noční směnu. Měl u sebe vy-
síláčku a občas do ní vyštěkl nějaké údaje. Sklonili jsme
se k zavazadlům a chvíli se v nich přehrabovali, když jsem
já svůj průkaz držel v ruce, vstal jsem a toho železničáře
si zkoumavě prohlédl.

"A teď mi řekněte," vybídl jsem ho, "co jste za úřední-
ka, že se dovoláváte práva nás legitimovat."

Železničář nepřestal vypadat nenuceně, i když si jedno-
ho po druhém přeměřil. Vzal do ruky svůj radiopřístroj
a přepnul ho z režimu příjmu na vysílání.

"Tady jedenáct, tady jedenáct," ohlásil do mikrofону,
"volám čtyřku, volám čtyřku," a potom nějaké úplně nesouvislé
jakohlášení a koukal, jestli jsme se z toho podělali do kal-
hot.

"Tak co jste za úředníka?" zeptal jsem se a on zase:
"Tady jedenáct, volám čtyřku," a nějaké drmolání. Zase jsem
se do kalhot nepodělal, ale Lukáš už trochu ano, protože
když na třetí výzvu muž zahuhlal: "Tady jedenáct... atd,"
potom nechal vysíláčku a prohlásil: "Já sem tady vrchní
posunovač!", Lukáš s knedlíkem v krku vyhrkl: "Á, tak to
je potom jiná," a třesoucí se rukou mu svůj průkaz podal.

"Hraběta," přečetl muž významně a doklad vrátil, "to
já jen, kdyby tu zase někdo vykradl vagóny."

Během celého rozhovoru, aniž by ho někdo bral na vědo-
mí, se nahoře mrskal v okně hradlař, nepřičetně řval: "Vy
kretění! Vy hajzlové! Svině! Kurvy! Smradí! To
snad ani není možný, áááááááááá! Áááááá...!" a málem
dvakrát vypadl na koleje. Dřív, než nás posunovač oslovil
a ještě dlouho potom, co jsme se už vzdalovali.

- Zapadl jsem až po kotníky do nějakého ohavného smrad-
lavého syntetického sajrajtu, když mě Dan s Lukášem vola-
li na silnici, protože si mysleli, že jsem se ztratil. O té
silnici si od posunovače, když je vyhazoval z kolejiště,
nechali namluvit, že je hradecká ačkoliv končila v prachu
hned za ohradou skladu a ústila na nějakou ulici, a chtěli
na ní být zase kompletní. Já jsem pokračoval po kolejích

jako dřív a musel k nim na tu ulici přelézat. A když jsem na ni přešel s nohama až po lýtka zadělanýma ani ne bahnem, ani ne pěnou, něčím dohromady, co mi na botách zůstalo dodneška, musel jsem se divoce vrhnout zpět. Místem, kde jsem okamžik stál, proječel asi stokilometrovou rychlostí bláznivě kličkující Wartburg s nějakým opilým řidičem a zmizel někde v kůlnách za hradlem. Další cestou nás z obou směrů ohrozil ještě třikrát.

Okamžik 8

- Dveře otevřel cikán, ze kterého byla cítit kořalka. Ukázal jsem mu zaneřáděné boty a chodidla a lýtka a požádal ho o trochu vody. Přikývl a odešel a za ním se vynořili jeho příbuzní. Všichni byli opilí a motali se po malém dvorku, kladli nám otázky a snažili se najít protiklady v odpovědích, potom si vzali kytaru a zkoušeli na ni hrát. 7. jam session v prvním osvětleném stavení, na které jsme po incidentu se zapáchající hmotou narazili. Muž, jehož jsem oslovil, přinesl lavor vlažné vody a já se její pomocí pokusil zachránit nohy od sežrání. Nestaral jsem se, co si cikáni myslí, na každou otázku jsem odpovídal: "Teď na mě nemluv, já se nesoustředím!" a oni se tedy obraceli na ostatní a na sebe navzájem, hádali se a vybuchovali buď v smích nebo nekontrolované návaly hněvu. O pět minut později zastavil smykem u vrátek ten bláznivý Wartburg a připotáceli se další členové rodiny. Dan je začal přemlouvat k výletu do Hradce, ale oni ho už nemohli uskutečnit, protože jim jedna z žen vzala klíčky od vozu a pro jejich opilost je odmítala vydat. Půjčit nám vůz, to také nechtěli. Už se úplně zapomnělo, že jsme do domu přišli kvůli mé očistě, když jsem ji skončil a nabádal všechny k rozchodu, nesetkal jsem se s úplným pochopením. Popsali nám cestu k Hradci, hlaholili a loučili se máváním.

K jednomu přejezdu jsme se vrátili za houkáním vlaku. Projel kolem nás stokrát stokilometrovou rychlostí a opačným směrem, než jsme potřebovali.

- Po silnici číslo 33 jsme na pokračí sil ušli ještě asi sedm kilometrů. Zoufalé pokusy uchytit se někde v soukromých domcích ztroskotaly na nepochopení a na velikém zlém psu s ostrými špičkami.

Dan s Lukášem vlezli do hlubokého nastraženého bunkru, na který se schýlili. Přístřeší v něm neodjevíli.

Okamžik 9

- Asi čtrnáct kilometrů před Hradcem Králové směrem od Jaroměře stojí po levé straně silnice, oddělen tři sta metrů širokým pruhem pole, veliký moderní kravín. V neděli 15. května nakládaly v samostatném prostoru jedné jeho podlouhlé budovy po sedmé hodině ranní dvě zemědělské dělnice na zavěšené dopravníky hnůj; nakládaly a nakládaly a co najednou nevidí: ze starých nepoužívaných dveří od hlavního seníku v podkroví se kupkou sena v rohu brodí a ze vrat vycházejí tři postavy, jako by nic, jako by tamtudy vedla státní silnice. No žrali jste to už někdy? Jeden dlouhovlasý, jeden vousatý a jeden téměř holohlavý, v ruce a na zádech starý kožený vak, plátěný spacák a moderní sportovní cestovní tašku, kromě toho gibsonovu kytaru a dva na stojanu upevněné bubny z bicí soupravy. Leskli se chromem, červenou perletí a ušlechtilostí. Odejdou přes pole a chvíli rokojí u starého bunkru, proderou se kopřivami a odchází po jaroměřské silnici na Hradec. Po kravínu se ani neohlédnou, jako by nebyl na Zemi. Stopují auta...

Okamžik závěrečný

- Bylo kolem osmé hodiny a my špinaví, sešlí, zarostlí a se slámou ve vlasech, ti dlouhovlasí s účesy do vrabčích hnízd. Chroptěli jsme - byly z nás cítit večerní a noční nápoje, to nemluvíme o neututlatelné přítomnosti zbytků syntetického bláta na nohách. Byli jsme tři s vaky a nástroji, přesto jsme ne víc než za dvě a půl hodiny přijížděli do Prahy třetím stopnutým autem a hádali se, kdo dostane právo ostatní po příjezdu ve svém bytě nebo na vlastní náklady osvěžit a pohostit. Vyhrál jsem to já a poskytl doma hostům topinky s máslem a zbytek studené polévky, protože v obývacím pokoji spal nečekaně otec, který se proti plánu vrátil ze Slovenska vyléčit silnou střevní chřipku, byt jsme tedy zase v tichosti opustili.

Lukáš s Danem zamířili na Staré město pražské pod jednu suteránní noční vinárnu do ještě několikrát hlubší místnůstky na pravidelnou zkoušku kapely.

Já jsem šel hrát na Marijánku zápas v malé kopané.

A večer si potom dovylejt hlavu na Bábu...

Okay, Ski', tedy mi to obratem pošli zpět.

Ale Ty na to asi zapomeneš, víd' ?

Se vší škodolibou úctou

MUDr Oscar Ryba

dentista

/ dr.Skioll Podragaway to obratem poslat samozřejmě zapomněl. Pozn. red./

N O C P O D U B R U S E M

/ Devět temných úseků historie /

Podle zpracovaných záznamů Lukáše Hraběty
pro potřeby Almanachu
volně přetlumočila a uspořádala redakce

V dubnu 1988 oslavilo smutně proslulé pražské hudební seskupení HHB /Home Hemerroid Band/ dvouleté výročí svého rozpadu, a té příležitosti jeden z jeho nejsmutnějších proslulých členů, tedy já /smutnější proslul už snad jen basový kytarista Dan Mára, rovněž publikující na stránkách Almanachu, a Jaroslav "Benedikt" Nosek, který se se zbrklostí sobě vlastní vrhl do bludných vírů industriálního rocku a topí se v nich/, využil k pečlivé historiografické práci, jejímž nevydatným koncentrátem se touto cestou pokusíme ilustrovat alespoň část dojmu jakéhosi vlhkého podhoubí, z něhož vyrůstá kultura či nadstavba naší přítomnosti v podobě upřímné a nečvindlované muziky, tedy toho, k čemu naše umělecké snahy odjakživa mířily, aniž by usilovaly o jakékoliv jiné přívlastky.

Personální obsazení HHB se po překročení kritického bodu názorových neshod rozplynulo, jeho jednotlivé členy bez komentáře zanecháme vlastním osudům. Jedinými dvěma, kteří se z původního seskupení nenechali zvíkat škodlivými vlivy a mezilidskými i ideovými otřesy, zůstali dva neúnavní dělníci pražského undergroundu - Lukáš Hraběta a Dan Mára, tedy bubeník a basový kytarista. Neztratili ani zlomek vůle trmácet se k vlastním celoživotním cílům a v tom trmácení pokračovat přesto, že podle jejich mínění bez výjimky zůstalo a dosud zůstává hrubě nedoceněno.

Pro obraz jejich odhodlání a pevnosti není potřeba chodit daleko. Už záhy, na takzvaných II. Porvatiných hrách 12. dubna 86 v Nižboru, dokázali uskutečnit premiéru do té doby sestavovaného živého pořadu "Černá hrdinka", aniž by se starali, jestli jim v tom bude někdo pomáhat, a dokonce aniž by brali ohled na to, že pořad není ještě úplně hotový a že se v takové podobě hrát nedá. Z premiéry se stala derniéra ještě před jejím koncem a pod tíhou vzbuzené nevole její protagonisté připustili, i když neochotně, že své záměry tímto způsobem pravděpodobně neutěhnou a nezbyde jim, než se poohlédnout po nějakých nových, inspirativních společnících.

V Praze se tenkrát na volné noze pohyboval poměrně svérázný povaleč a příležitostný student elektrotechniky, jehož skutečné jméno v té době pro většinu lidí neznamenal příliš výrazný pojem, ale sehrálo svou roli při jednoznačném výběru. Jmenoval se Nosek, a to bylo příjmení, které na první pohled korespondovalo s původním, již zmíněným kytaristou zvaným "Benedikt" a mohlo se uplatnit především, jak Dan Mára prohlašoval, v komerčním zabezpečení kapely. Nároky na nové společníky nebyly pro nezasvěceného vysoké; podmínkou přijetí nebyla dobrá nástrojová technika, ba ani potřebné základní vybavení, byla jí všeho všudy schopnost dotyčného sdílet po nějakou dobu se svými spoluhráči stejný prostor a stejné úsilí. Vezmeme-li v úvahu, že na ztrátu takové schopnosti zanikl HHB, a že se od té doby lidské kvality jeho stávajících členů rozhodně nezměnily k lepšímu - ty kvality z následujícího vyprávění pravděpodobně vyplynou -, přicházel ze široké plejády pražských nezaměstnaných kytaristů v úvahu opravdu jenom Nosál, což byla přezdívka, pod kterou byl onen Tomáš Nosek proslaven u velké části bohémy. On také mezi své dva nové partnery dokázal zapadnout tak, že to bylo všem třem ku prospěchu, a to byl kousek, který my považujeme za rozhodující. Uváděl sice zpočátku,

že s nimi hrát nechce, protože má v úmyslu provozovat muziku, ale po "Nižboru" zjistil, že jejich ambice jsou ještě daleko vyšší, a tak po prvních kontaktech a počáteční tvůrčí skepsi začala skupina konečně zkoušet v novém složení

* * * * *

LP: "V italsky proslulých Nuslích"
TUTÁČ RECORDS 1987

1/ Královna Ryba

text: Dan Mára /uvedeno již v Almanachu 1/

Potkala jsem královnu Rybu
A spoustu jinejch věcí
Jsem hodila do kouta
A zametala v hlavě

Když jsem šla kolem včelína
Nic kolem neletělo
Ve škole mě přepad strach
Z rachotu srdce

Ke všemu ještě
Padaly v noci kroupy
Naštěstí jsem všechno prospala
Tak jsem nelitovala

* * * * *

úsek Druhý - Halounské nechutnosti

2.srpna 1986 se pořádá v Halounech u Berouna první koncert, ochotný přijmout do řad účinkujících novou formaci Noc

pod ubrusem. Realizovala a poslouchala ho společnost lidí, o kterých se nedá říci, že měli k jejich hudbě blízko, měli však ze všech nejdále k jejím ideovým protipólům. Koncert se konal v halounské hospodě při příležitosti svatby Tomáše "Šumáka" sevčíka a Jaroslava "Kofoly" Kolafy, patřících do pražské komuny sdružené kolem restaurace "Karla IV" na Výtoni a podobných zařízení. Společnosti, zastávající životní filozofii ošklivosti, ubližování a nejednoduššího osobního prospěchu co nikam nevede, do které přecedili veškerou dosaženou vzdělanost, přičemž té vzdělanosti dosáhli poměrně dost. Pozváním dvou oslavenců Noc pod ubrusem do Haloun přijali jako hosty a hned záhy je nechtěli nechat hrát, protože dotyčný koncert, který neporádali a byli na něj pozváni, dosud nijak nepomáhali připravit a zabezpečit aparaturou. Noci pod ubrusem, aby se v jejich očích zachránila, nezbylo než prostřednictvím bývalého člena HNB Jiřího Chotaše sehnat automobil a narychlo dojet do Nosálova domu pro velké basové kombo, dovést ho na místo konání, kde samozřejmě vyšlo najevo /nebo kupodivu vyšlo najevo/, že se na podium nevejde, protože tam je aparatury až nad hlavu a víc, než kdokoliv potřebuje.

Začal koncert a Noc pod ubrusem se chystala vystoupit. Jenže návalem kapel a pomocí různých nepříjemných náhod a nechutných konfliktů se nedokázala prosadit a vecpat na jeviště a případným konkrétním výkonem si vynutit respekt. Klesala v pořadí účinkujících jedno místo za druhým a její členové sledovali, jak čas vyhrazený pro koncert rychle ubíhá. Ztráceli vůli a sílu a když asi hodinu před závěrem - konec byl s vedením restaurace smluven na jednu hodinu v noci - přišli ze druhého i o šesté místo v pořadí, Dan Mára rezignoval a koupil si šest piv najednou. Prohlásil, že se opije, a už se začínalo zdát, že jejich účast na tomto podniku bude zbytečná. I Nosál rezignoval, Lukášovi Hrabětovi se z podbrdského piva zvedl žaludek, a tak nakonec jenom díky aktivitě jediného nehrajícího Jiřího Chotaše se Noc pod ubrusem dvacet minut před jednou hodinou dostala na řadu a mohla spustit.

Jenže dostat se na řadu v té chvíli ještě neznamenal začít hrát. Baskytarista Dan Mára uchopil paličky na bubnu a díky svému vzhledu tak donutil předcházející kapelu, aby se neprodleně sbalila bicí soupravu. Po deset minut trvalo, než se z dobré vůle jiných přítomných sehnala nová a Noc pod ubrusem přistoupila k nástrojům ve správném rozdělení; začala hrát a několikrát zase přestala, protože v její režii si aparatura umínila nepochopitelné problémy se zvukem. Jakmile ho naposledy dali dohromady náhradní cestou, Dan Mára v první hrané skladbě vytrhl nekontrolovaným pohybem všechny kabely z kytar a porazil některé mikrofony a začal si i u dosud mlčících diváků vynucovat celkové mířené projevy nevole. Řešil je tím, že mikrofon zvedl a do obecenstva zařval: "Jděte všichni do prdele!", začal do basových strun tlouci dlaní a potouchle se smát a jeho výkon vhodně podbarvoval Nosál, který v nestřežené chvíli, kdy všichni se věnovali Danovi, zřejmě pro jistotu otočil potenciometry všech svých zvukových efektů naplno, takže se mu kytara vlastně rozehrála sama a hrála by, i kdyby ji vůbec nedržel v ruce. V souhlase s diváky v jakékoliv sebelepší úmyslné i vynucené přestávce přibíhal na podium výběsní a nutil je, aby přestali, a to i přesto, že mu v těch chvílích svatební hosté houfně odcházeli domů bez placení a on tou činností prodělával. A když se hráči přes celkový odpor prokousali ke své páté skladbě, objevil se na

jevišti úplně opilý ženich Kofola, vykřikl: "Jdu ti pomoci!" a vrhl se na Hrabětův kotlový buben. Chvilí do něho tloukl ze strany, až ho povalil, stejně jako polovinu dalších nástrojů a stojanů na nástroje, a na zemi usnul.

Hudba přestala. Z jeviště byl vrak a do toho vraku se prodra'o několik vlasatých osob od Karla IV. Snesla se na ně povinnost vyrovnat nerovnosti v útratě a Noc pod ubrusem si vybrali jako oběť. Aniž to žádali na jiných kapelách, oznámili, že za použití aparatury na odehraných pět skladeb zaplatí každý její člen nájemné sto dvacet korun. Noc pod ubrusem oznámila, že to je příliš, že i pití si na svatbě platila ze svého, aniž by jedni druhé o něčem přesvědčili dala urychleně dohromady všechny svůj tamní majetek a nočními silnicemi odjela do Prahy.

.....

LP: "V italsky proslulých Nuslích"

TUTÁČ RECORDS 1987

2/

Půlnoční myš

text: Christian Morgenstern

Když v půlnoci dům nebes jest
Bez měsíce a beze hvězd
Dvanáctkrát běží jim v svou skryš
Půlnoční myš

Píská si malou tlamičkou
Ve snách pekelný herky řvou
Svůj úkol splní však tím spíš
Půlnoční myš

Její pán - velký bíleý duch
Právě tý noci anžnil vzduch
Je mu neč - dům - jak vlt
Půlnoční myš

.....

úsek Třetí - Kroměříž

Koncem srpna 1986 byla Noc pod ubrusem pozvána na další atraktivní svatbu, tentokrát do Kroměříže na Moravě. Vzhledem ke třítydenní pomlce uspořádali její členové předběžné dvou-denní soustředění ve vinném městečku Bzenec, které leží o něco jižněji a je mezi pražskou podzemní společností dost známé, aby si zase trochu osvojili své nástroje, neboť končily prázdniny a nezkoušelo se. Domluva této akce byla tři týdny stará a neobnovovaná, přesto se všichni dva dny před kroměřížským koncertem v Bzenci sešli a nejen to, Nosál s sebou přivezl ještě dva jiné hudebníky, baskytaristu skupiny "Tři sestry" Tomáše "Magora" Doležala a baskytaristu "Druhých houslí" Michala Karpíška, přezdívaného "Kabík", neboť byl tou dobou silně zatí-

žen myšlenkou několikabaskytarového projektu "Duní" a všude, kde se nachomýtl sháněl odpovídající personál. Dokázali se opít, spustit veliký rámus /basová kytara, trubka, saxofon, xylofon a různé předměty zastupující rytmickou složku/ v místním seníku, ve kterém se chystali nocovat, a ráno se zase rozejít, protože Lukáš byl s Danem pozván do sklípku svého strýčka v Uherském Hradišti a nemínil se o tom před ostatními příliš rozšiřovat. U strýčka se opili znovu a potom ještě tuplovaně ve vlaku, kde zlikvidovali několik litrů strýčkových darů pro svatebčany, ježto si uvědomili, že v místě nikoho neznají a že jedou vlastně do nejistoty. Na kroměřížském nádraží se jeden druhému ztratili.

li. A mohli být rádi, že se našli druhý den na obřadu, protože ze závěru uherskohradištské odbočky si nepamatovali nic kromě několika útržků skutečnosti, ve kterých na jedné straně Lukáš Hraběta zvrací a usíná v příkopu za městem zatímco Dan balancuje na úzkém kamenném

zábradlí přes řeku Moravu a hned vzápětí je buzen úplně jině v průjezdu starší domovnicí, které starostlivě radí: "Běžte spát do bezpečí, panáčku, na náměstí, tímhle průjezdem chodívá zlý pes."

Z obřadu jela svatební společnost na místo konání koncertu. Byl to barák se zahradou a spoustou beček nekvalitního prostějovského piva, ovšem úplně bez aparatury, která se musela shánět provizorně a bez většího úspěchu po okolí. Koncert byl zahájen torzem bicí soupravy a dvěma "comby" a téměř vůbec se nevyvedl. Zahajovala ho Noc pod ubrusem sice s Nosálem, který se dostavil na poslední chvíli, ale v rozpoutaném slejváku a sotva před třiceti posluchači. Po nich vystoupila ještě jedna kapela, nakonec úplně všichni dohromady a potom se už jenom pilo, pilo a pilo, tři dny za sebou, bez přestání...

Po zkonsumování celé zásoby alkoholu se vydala většína společnosti do Prostějova za Ladislavem Koštejnem, přezdívaným "Švejk", na takzvaný folkový festival, protože on tam sloužil tou dobou na vojně a podobné akce patří k dobrému tónu. Na místě zůstal jenom Lukáš Hraběta, který tam ztratil už třetí občanský průkaz v pořadí /!/ a říkal si, jestli ho při úklidu náhodou někde nenajde. Při úklidu ho náhodou samozřejmě nikde nenašel.

V Prostějově se nakonec nehrálo. Hudebníci přijeli a Švejk jim to rozmluvil. Opili se a odjeli po dálnici domů, jenom Magor to vzal přes vrchovinu.

.....

3/ Hřbitovy

text: Stanisław Grochowiak

V některých lékárnách
O půlnoci straší
Lezou duchové z modravých kelímků
Jsou tam rozmeté zádušní rostliny
Na hrobech trhané
Na hrobech trhané
Na hrobech trhané

V některých muzeích
O půlnoci straší
Slézají upíři z popukaných pláten
Je na těch plátnech krvavá barva
Z rakevních pavoučků
Z rakevních pavoučků
Z rakevních pavoučků

U některých milenek
O půlnoci straší
Vzlétají přízraky nad víry vlasů
Jsou to výpary luxusních parfémů
Z útrob všežravých velryb
Z útrob všežravých velryb
Z útrob všežravých velryb

* * * * *

První sobotu v září 1986, nedlouho po zarážející a citelné perzekuci Jazzové sekce, se na území Čech a Moravy konaly hned dva slibné koncerty najednou, v Třebíči a v Rožnově pod Radhoštěm, takže se tentokrát na své poměry pilně cvičící a zkoušející Noc pod ubrusem musela rozhodovat, který z nich svou účastí pozdvihne. Když už se nedá mluvit přímo o umělecké bombě, kterou by zvolený z nich ohrozila. V kolektivu se rozpoutala diskuze, která proti sobě postavila dvě stanoviska. Nosála a Lukáše, tedy přízemní, vyzdvihující poloviční vzdálenost do Třebíče před stejně pochybnými vyhlídkami na obouh akcích proti tvrzení, že v Rožnově a na Moravě vůbec mají podobné koncerty mnohokrát vyšší úroveň než v Čechách, což jeho původce dotvrzoval už jednonásobnou osobní rožnovskou zkušeností. Vezme-li se v úvahu i důsledná souhrnná nesmyslnost celé činnosti kapely, není divu, že se jeho do Rožnova a nikdo toho nelitoval, neboť každý se mohl už před tím ze zkušenosti zeptat, proč zrovna v Třebíči by to mělo být nějaké dobré, i kdyby to v Rožnově dobré nebylo, což bylo pravděpodobné.

Rožnovský koncert byl pořádán v kulturním domě a zúčastnilo se ho přes patnáct hudebních těles, takže když Noc pod ubru-

sem hned po zkoušce přes noc z pátku na sobotu na místo dorazila, mohla si jenom nervozně připomenout halounský podnik a po začátku koncertu čekat, na které místo v pořadí se z původní určené osmé příčky propadne. Při tom čekání konzumovat alkohol, proto

když se po předchozích deseti kapelách na řadu dostali, zase postrádali zvuk a Dan Mára pohybem vytrhával konektory z kytar, Nosál spiklenecky hledal 'optimální' zvukové rejstříky té své a vůbec, celé vystoupení mělo se zmíněnými Halounami dost podezřelých prvků totožnosti. Lišilo se v jednom podstatném: v Halounech bylo obecenstvo jejich produkci nepřátelské. V Rožnově bylo docela lhostejné - soustředilo se k nespočtu třpytivých pállitrů na stolech, na parapetech, na židlích u stěn a položených porůznu na podlaze sálu a někteří byli k podlaze soustředění docela.

Vystoupení skončilo půl hodiny po půlnoci a skupina opustila kulturní dům s úmyslem někde se nějakým způsobem vyspat. V Lukášově případě měl ten úmysl další dobrodružný rozměr: ještě ten den, v neděli, musel být v půl třetí

odpoledne v Praze, aby se mohl zúčastnit odjezdu na chmelovou brigádu, povinnou pro všechny studenty vzdělávacího zařízení, jehož se začátkem školního roku stal závazným členem. Aby odjezd stihnul, musel Rožnov opouštět ve tři hodiny čtyřicet minut ráno. V kočárkárně paneláku, který zvolili s Danem Márou za své tehdejší nocležiště /Nosál volil raději přeplněný byt v jiném paneláku/, si přivázal na ucho hodinky, a když se ráno silou vůle probudil v půl sedmé a našel je ležet o tři metry dál na podlaze, nepřišel honem zrovna na jiné řešení, než vzbudit i Dana a donutit ho, aby se cesty do Prahy zúčastnil solidárně s ním. Předpokládal, že když se na jeden veliký průšvih budou po celou cestu soustředit dva, že se zmenší na polovinu.

Vyrazili a rozhodli se jednat jako muži činu. Kombinací náhradních rychlíkových tras zkoušeli snížit časový schodek, nadjížděli autobusovými linkami, nutili železniční zřízence k intenzivnější činnosti, ale všechno zůstalo marné. Zázračně vykombinované mezipoje ujížděly na trase právě o ty původní nešťastné tři hodiny, jízdní řády nespolupracovaly, okolo jedenácté hodiny někde na pomezí Čech a Moravy Lukáš na snahu rezignoval a přistoupil na Danův návrh jet nadále už pouze osobními vlaky, přestat tedy pospíchat a při každém nezbytném přestupování si dát podle času jeden i více půllitrů piva, aby se nervozita a nejistota ze stejné už beznadějně situace vymazala zevnitř, a z putování oba dva alespoň něco slušného měli, když už Lukášovi v jeho nepříjemnosti nebylo pomoci.

Po zbylou cestu si vypěstovali jakési vratce dobré rozpoložení, které se ovšem příjezdem do Prahy rozplynulo a Lukáš do nabobtnalých černých myšlenek zapadl až po uši. V pološitém stavu se vplížil do bytu a sbalil nezbytné věci na brigádu, načmáral zamotaný omluvný dopis a zmizel jako vítr, aby potom musel požádat o nocleh Jiřího Chotaše. Na brigádu dorazil bez koruny v kapse o den později autostopem a byl přivítán s nakloněnými úsměvy, nestačil se divit, jak byly veškeré hrozící nepříjemnosti rozeznány a jak je mu nové prostředí nečekaně přátelské.

To vydrželo několik dní.

Potom se někde v Praze potkali Dan Mára s Benediktem a rozhodli se, že z tím uskuteční takzvanou "podpírnou" návštěvu.

Muselo jít, a to rozhodnutí naplnili.

4/ Smrtonoš

text: Jára Pízl

Pozdraven davem, zrodil se z dýmu
Na buben udeřil, do tance hrál
Zpitý svým úsměvem, co nesnese rýmu
Donutil lidi řvát: "Tys náš král!"

Za jeku tisíců poplival kříž
Dojat až k pláči pak polaskal mříž
O půlnoci na sjezdu příšer
Při troše štěstí ho uvidíš

Podpořen radami vymyslel zbran
S ní kosil zástupy - "směj se nan
Za to že:

"Den zredukoval na západ slunce krvavý !
Ze čtvera ročních dob povolil jenom zimu mrazivou!
Povolil uctívat lebku v purpur oděnou !
A stavy duše upřesnil do mezí euforie heroinové!"

Na buben udeřil, do tance hrál
Kvílení flétny a svištění větru
Skřípot zubů a vrzání kloubů
A všechny ty ozdoby, jak si to přál

úsek Pátý - Eva Rudyšarová, Petr Orozovič

V listopadu 1986 se kromě běžných nepřekonatelných problémů se zkušenými, policií a nepodařenými či tísnivými koncerty kapela dokázala zvláštním způsobem vzepnout - rozrostla se o dva nové členy, kteří její úroveň, pokud to vůbec šlo, nesráželi dolů. Prvním z nich byla Eva Rudyšarová, zpěvačka, klávesistka a kytaristka. Jednoho listopadového večera přiběhl do

Lukášova bytu Dan Mára, sotva popadal dech, a sděloval mu, že v nejbližší budoucnosti se budou zabývat hraním živé divadelní muziky. To bylo jejích dělných přání. Dan potkal jednu starou známou, která měla s tím divadlem spojení, a s ní všechno domluvil. Pozvali ji na zloušku a zahráli to nejlepší, co měli v repertoáru. Tvářila se nedůvěřivě a tak to ještě chvíli oke-

cávali, až nevýrazně přikývla a potvrdila tak svoji ochotu ke spolupráci /kterou si ovšem samozřejmě Nosál, starý prasák, představoval zpočátku dost podivně, ale to se vyřešilo, aniž by někdo někomu ublížil/, z divadelní hudby nakonec sešlo a nikdo se nedivil. Za nějakou dobu potom seděli v avantgardní restauraci "Na staré kovárně" v Bráníku a probírali svoji uměleckou práci. Dělalí to tak divoce, že docela zmátli na druhé straně stolu sedícího hráče na dřevěné nástroje Petra Orozoviče /"Orozáka"/, který se k nim po hodinovém sledování řeči naklonil a docela se zájmem se zeptal, zda do kapely nechtějí píšťalu. Orozák je neznal, setkával se před tím jenom s Nosálem a jeho nehudební tváří, to od té doby, kdy se jednoho dne zastavili v metru na stanici Můstek jako dva neznámí chodci, vši silou na sebe začali křičet všechny cikánské nadávky, na které si vzpomněli, a potom beze změny tématu se odešli společně ožrat. To udělali několikrát, potom Orozák patřil na Kovárnu a teď koketoval i s Nosálovou kapelou.

Noc pod ubrusem se na sebe po buchovském koncertu jako již mnohokrát hněvala. Lukáš odjel uprostřed produkce v noci autostopem do Prahy a doma se roztrucoval rozhodnut nikdy už nevstoupit s Danem Márou na jedno podium, vydržel tak až do jeho veliké nečekané iniciativy

koncem listopadu. Dan s Evou Rudyšarovou sehnali zkušebnu v domku jejích rodičů v Kersku, dokázali tam odvézt nástroje i celou aparaturu a všechny spoluhráče postavit před hotovou věc, takže t. mohli překvapeně obnovit zkoušení. Na svou první návštěvu u kapely se Orozák vydal ve strašné kocovině a při poslechu budil dojem otráveného a zklamaného muže, jež výkony ostatních unavují, zmátl je a znechutil. Jenže po týdnu se v Kersku objevil znovu. A tam už také vzal píšťalu pořádně do ruky.

.....

LP: "V italsky proslulých Nuslích"

TUTÁČ RECORDS 1987

5/

Proces

text: Lukáš Hraběta

Praská ve švech

Duní ve zdech

Jako ve snách, jako ve snách

Tisíc hříchů
Beze smíchu
Bere sílu, bere sílu

Dýchá těžce
Prázdný měšce
Táhnou k zemi, táhnou k zemi

Ulepený
Unavený
Vyčerpaný, upachtěný

Zamořený
Rozkývaný
Vesměs celý předělaný

Bez úsilí, podroušený, marně hledá úkryt v díře
Kutálí se, potácí se, staré zvíře, staré zvíře
Od huby se sliny táhnou, shora chybí fantazie
Den ode dne více stárne, z posledních sil sotva vyje
Dýchá těžce
Prázdný měšce
Stáhly k zemi, stáhly k zemi

Dechu není
Co se změní
Vyčerpaný, unavený

Zase jeden
Zase další
Vesměs celý předělaný

.

úsek Šestý - Studiové nahrávky

K natáčení studiových nahrávek projektu "V italsky proslulých Nuslích" se Noc pod ubrusem odhodlala 11. dubna 1987 v tu nejnevhodnější dobu, jakou si jenom mohla vybrat. Krátce před tím je skupina "Mikeův strýšek" v díla ze společné zkušebny ve Strašnicích, a to se promítlo i v hodně nezdařeném výkonu na třetím "Jahodnickém strádání" a následujícím poklesu sebevědomí. Ve stejném víkendu odpálilo více pražských neoficiálních kapel na třech paralelních akcích všechny své aparáty, kterých byl vždycky nedostatek, a Noséla prohodila velkými skleněnými dveřmi restaurace "U tržnice", když se pokoušek objednat u výčepu pivo, takže mu v běžném kytarovém výkonu bránilo osm lékařských stehů na rameni levé ruky.

Ani Ondřej Zvonař, u kterého svého času natáčel původní Home Hemerroid Band, už tuto možnost neskýtal; doporučil Lukášovi muže, jenž jim tenkrát poskytl aparaturu a jako statečný zanícený amatér hudebního progresu zvučil legendární festival "Porvatiný hry I". Jmenoval se Hanuš Wagner a se zaníceným amatérstvím měl tou dobou už mnohem méně společného. Za dvoudenní pronájem vlastního studia žádal nájemné tisíc korun, což není sice na poměry mnoho, ale pro Noc pod ubrusem to tenkrát bylo zcela nedosažitelné, takže musela sehnat na sumu podílníky - "rapovou deratizační" skupinu Tři sestry a na studiové spolupráci s ní ekonomicky předělala. Zaplatila tři čtvrtiny nákladů, nahrála jenom asi polovinu skladeb a s polovičním počtem hráčů ve srovnání se Třemi sestrami, jenže jinou volbu neměla. Tři sestry zanesli do nahrávání ještě

jeden negativní prvek, strašné vedro, protože se rozhodli pořídit z prvního dne několik šotů do připravovaného monumentálního filmu FREETIME /Smith+Woodhouse Pictures/ a dvěma výboj-

kami malou studiovou místnost doslova přetopili. Nicméně nahrávat se začalo, a to vzhledem k časové tísní ukázněně od samého rána. Zúčastnil se i Jiří Chotaš, kterému studiová práce zaručovala dostatečné inkognito, a odvedl poměrně solidní výkon. Kromě něho pak už jenom Tři sestry v neděli a Orozák, snažící se o jistý profesionální pří-

stup. Ostatním se už tolik nedařilo. Situace byla exponovaná, a tak kromě Nosálova zranění stála kvalitnímu výkonu v cestě ještě Lukášova nervozita, vyrazující mu během každé skladby nejméně čtyřikrát z rukou paličky, Danova vrozená a ten den maximálně propukající schopnost zkomplikovat úplně všechno, na co se rozhodl sáhnout, a nepochopitelná tréma Evy Rudyšarové, kvůli níž klavírním partem opakovaně rozbíjela rytmus i koncepci. Zvukaři, kteří byli vzhledem ke své nákladnosti zavázáni ke kvalitě, zvolili ke studiovému záznamu kazetový magnetofon a pokazili tím možné ještě víc, než celá kapela dohromady. V neděli večer byl hotov materiál, který hotov byl, a kdekdo hádal, kolik se toho může pokazit ještě za čtrnáct dní při míchání. Nevládlo žádné zvláštní uspokojení.

Jenže míchání proběhlo až za měsíc. Hanuš Wagner onemocněl silnou chřipkou a jeho pomocník René zmizel docela, Noc pod ubrusem si i s časovým posunem musela někde opatřit čtyřstopý nahrávací přístroj. Dokázala to dva dny předem a v druhém termínu se smíchání uskutečnilo, jako zázrakem vyspravilo některé poruchy studiového záznamu a co šlo napravit, napravilo, byly tu naštěstí dvě kapely se spoustou dobré hotové práce a s velikou úlevou z jejího zakončení. Při odjezdu ze studia odvezla Noc pod ubrusem zvukařům omylem několik kabelů a protože Orozák, který je měl vrátit, svoji povinnost zanedbal, nemohli si jejich praví majitelé myslet nic jiného, než že došlo ke krádeži a další spolupráci vyloučit, ale protože ta došavadní už skončila, kromě pokažených vztahů to nezpůsobilo žádnou citelnou poruchu.

O nahrávky projevil jako první zájem Ondřej Zvonař, který se také zúčastnil míchání, všechny je převzal s úmyslem přetočit studiový záznam na obyčejný čtyřstopý magnetofonový pásek a připravit ho tak k nahrávání na kazety.

Při té činnosti nové nahrávky Tři sester a Noci pod ubrusem omylem smazal...

LP: "V italsky proslulých Nuslích"

TUTÁČ RECORDS 1987

text: Christian Morgenstern

Vůl z žuly hlavou mlčky kýv
 Dévaje sílu na podiv
 Rohama o tě zavadit
 Skrz naskrz budeš díru mít

Vůl z žuly zná jen vršky hor
 Skřítkem je pro něj živý tvor
 Živí se hlavně - novejš mrav
 Rezanou mozky z lidských hlav

Vůl z žuly všechno přežije
 Vždyť jeho maso nehnije
 Je kámen- my jen prach a dým
 Chceš ty být volem žulovým ?

* * * * *

úsek Sedmý -

Střešovický masakr

Koncem května 1987 v době, kdy rodičům Lukáše Hraběty pomalu končila překrásná čtrnáctidenní dovolená ve Švýcarsku u strýce, kam se dostali poprvé po dlouhých dvaceti letech, seděli v poklidné zahradce střešovického rodinného domku Lukáš s Danem Márou a ještě s několika přáteli a popíjeli ze džbánu pivo, donesené z restaurace "Na baterii". Nemuseli nic jiného dělat, klábosili a během toho klábosení se některý z přátel zmínil, že už dlouho nebyl nikde uspořádán nějaký slušný večírek, a že by se k takové příležitosti dala využít zahrada, dokud jsou rodiče ještě pryč. Nebyl to špatný nápad a Lukáš hned doplnil, že slušný večírek bez big-beatu si lze jen těžko představit. Ještě to odpoledne obešel sousedy, zda by jim nevadilo, kdyby se u Hrabětů příští pátek maximálně do 20,00 hodin "rochu hlasitěji hrálo", přičemž pojem "hlasitěji hrálo" nijak blíže nevysvětloval, když všichni neochotně a rozpačitě souhlasili, uvedl chystanou akci velmi příznivě v obecnou známost.

Už ve čtvrtek, den předem, svezili pomocí bubeníka Tří sester Jiřího Brábníka "Hadra" a jeho mikrobusu Volkswagen do přístěnku v rohu zahrady potřebnou aparaturu. Zapojili nástroje a zkusmo je rozehráli, přezkoušeli elektroinstalaci

a připravili ohniště. Na pátek byl koncert uchystán, jenom o hodinu a třičtvrtě odsunula druhý den jeho začátek pokažená síťová šňůra s Danem Márou, který na cestě pro novou strávil nepřiměřeně dlouhou dobu, přesto však nikdo nemusel dlouho čekat a později smutně proslulý takzvaný slušný večírek u Lukáše začínal.

Do přístěnku za nástroje se postavila skupina Tři sestry a přišla bouřka. Jejich první písně zněly do deště, blesků a rachotu hromů a také do neplánovaných výkřiků některých hráčů, kteří se omylem zrovna dotkli strun a zároveň něčeho kovového a absorbovali dávku elektrické energie, neboť sílící příval vody rozdráždil neuzeměný kabel, kterým do zahrady přicházela elektřina, a ten to také dával znát. Pršet nepřestávalo a o půl hodiny později se už nikdo nemusel dotýkat kovových věcí, do ničeho hrabat, celý kout zahrady probíjel permanentně a možná díky této anomálii odehrály Sestry jeden ze svých nejlepších krátkých koncertů v historii. Kromě několika opilých se všichni účastníci večírku přestěhovali do bytu Lukášových rodičů v prvním patře a představení sledovali z oken a balkónku obývacího pokoje. V domě to začalo vypadat jako na koridě nebo v římské aréně při patricijských zábavách a podle těch obrazů se to dole na dešti také pomalu proměňovalo. V půl osmé, když svá místa u nástrojů zaujala připravená Noc pod ubrusem, už asi tři minuty se děl za klavírem Benedikt, který se bez ohledu na cokoli rozhodl od té chvíle preludovat a vzhledem ke své stokilogramové hmotnosti a obrovské postavě nešel vystrnadit. Čas utíkal a Benedikt přes opakované výstrahy hrál a hrál, až k němu přistoupil Dan Mára, varovně mu přiskřípl prsty a když ani to nepomohlo, docela nepříčetně ho kopl do ledviny a inkasoval hroznou ránu na levé oko, že se mu během vteřiny podlilo krví do slepoty a on sám zůstal ležet bezvládně na zemi. Benedikt počal v amoku kopat do něho a Lukášovi, který se přes svůj malý vzrůst mezi oba vrhnul, rozškrábal do krve obličej. Rvali se několik vteřin, než byli roztrženi, jenže té přestávky využil Lukáš k tomu, že sebral Benediktův magnetofon a zařval, že jestli on okamžitě neopustí dům, že přístroj poletí k zemi. Začal přirozeně inkasovat znovu, všichni na sebe křičet, Dan s Lukášem krváceli a Benedikt se skutečně nepříčetně rozřádl: popadl nejbližší láhev a postupně rozbil všechny skleněné předměty, které se v okolí ocitly v jeho zorném poli, pustil se především do okenních tabulí a postupoval tak systematicky okolo baráku, až došel do dílny a tam se rozplakal. V okamžiku byl u něho Lukáš a zase ho nutil odejít, Benedikt odmítal s podmínkou, že mu neudou vráceny klapky na xylofon, které mu vráceny nebyly, oba dva, samozřejmě pod dohledem houfu starostlivých příkladačů do onné, si chvíli vyhrožovali udáním na policii a když zjistili, že tcho na sebe vědí navzájem víc než je potřeba, přešli na jiné téma, Lukáš vypustil několik silných nadávek a Benedikt rozbil další dvě okna a petrolejovou lampu Lukášova tatínka, to už Lukáš snahu vzdal a se svou těhotnou ženou Ivanou jsoucí z událostí na pokraji zhroucení vyčerpaně odešel spát. Ostatní to ovšem nevzdali. Dokázali Benediktovi obratně namluvit, že si svým vystupováním dělá před společností jistou ostudu a odvedli ho za branku, odkud se on potom střídavě dobýval do domu, zkoušel pokračovat v přerušném preludování a střídavě trucoval, kde mu Nosál chodil pravidelně vyhrožovat a nadávat.

Jestliže Lukáš přerušil účast, večírek nikterak neztratil na intenzitě. Do pozdních nočních hodin se ještě stažili ošklivě servat Lis z "Dormozvonu" s Kaplanem z "Hally-Belly", kdosi vylil půl sudu piva na schody do přízemí, kdosi přiložil do skomírajícího ohně ozdobné lavičky ze zahrady, někdo dokonce zadní rezonanční desku od Lukášova piána. Bilance byla záře-

jící. Na Orozáka se zbořila jedna zahradní zídka a odnesl to slezlými nehty a výronem v chodidle, takže se ráno nemohl postavit. Nosál se zřítíl do hloubky dvou metrů z pavláčky, kterou se z patra schází na zahradu, v pádu urazil žulový parapet přízemního okna a ten mu přistál na zádech. Do rána zvrátil a ráno telefonoval své snoubence Simoně Loudové, ať pro něj někým přijede, že není schopen pohybu. V nemocnici konstatovali středně naraženou ledvinu.

Ráno se také, byť třeba hodně obtížně, od Hrabětů úplně všichni vytratilí.

Teprve v neděli večer zastihl Lukáš Benedikta telefonem. Vážně mu vysvětlil, že Ivana začala krvácet a leží v nemocnici, že je potřeba společně zajet do Střešovic a celou situaci v domě vysvětlit po příjezdu rodičům. Dali si sraz u Muzea a ještě donadovali stanoviska, se kterými před ně předstoupí, Benedikt omlouval svou nepřítomnost na rekonstrukčních pracích hlubokou depresí. Ve Střešovicích jednali potom dlouhou dobu. Rodiče byli naměkko dojmy ze svého zahraničního pobytu a trosky domova je patrně nepohoršily. Rozdali cigarety, zapalovače, pohoštění, trvali na tom, že musí být obnovena zásoba palivového dříví, zhotoveny alespoň nějaké nové zahradní lávičky a objednan sklenář, otevřeli kalvádos a svorně a společně celé jednání zapili. Především pro Benedikta byl ten přípitek slavnostní, Lukáš ještě váhal mezi velikými rozpaky.

Pak se ale už docela svorně dorazili v restauraci Na vyhlídce.

.

LP: "Vitalisky proslulých Muslích"

TUTÁČ RECORDS 1987

.7/ Veselice

text: Lukáš Hraběta

V černým smradu posvícení
Slavěj jen ti nesvěcení
Skřeky houslí, smutek hráčů
Zbavených všech hadrů, fáčů

Jiskry v očích, kolem mlha
Každej s vervou tóny trhá
Stěny praští, velkej nápor
Rozlámaný kusy závor

Jedeš pryč ty divná špíno !
Čpí z tebe jen zkyslý víno
Vodtáhni ty ztuchlá hrůzo !
Co máš společnýho s múzou ?

Dveře znovu na petlici
Za ní smutní nějmeníci
V černým smradu posvícení
Slavěj jen ti nesvěcení

.

úsek Oeuvý -

Třetí týden v červnu nahrávala Noc pod ubrusem projekt "V italsky proslulých Nuslích" podruhé, tentokrát za pouhých tři sta korun /přesněji za dvě stě korun a jeden prázdný magnetofonový pásek/, v domácím studiu Libora Šonky, klávesisty oficiální rockové skupiny "Framus 5".

Šonka, byl profesionál. Nic zbytečně nekomentoval, když kapela nechtěla radit, neradil, když o radu požádala, radil, půjčil všechno, co bylo potřeba, zapojoval syntezátory, vyhledával správné rejstříky. Ale jednou se přeci jen ozval, aniž by byl tázán. Při práci na skladbě "Proces" vyluzoval Dan Mára z nástroje opakovaně naprosto ušitřhající disharmonie, ještě daleko horší, než v ostatních skladbách. Šonka přistoupil k Lukášovi a tiše a taktně se zeptal.

"Ty pazvuky, prosím pěkně, ty tam jsou schválně? Jestli si nevíte rady, jsem ochoten vám ty správné harmonické tony naučit."

"To nebude potřeba," vysvětlil Lukáš spiklenecky, "V té skladbě být jiné tony v žádném případě nesmějí."

Libor Šonka znovu, až do konce mixáže, nasadil masku profesionála.

Přestože se původní podklady zachovaly jenom ve velice slabé kvalitě, výsledná nahrávka měla nad očekávání dobré parametry. Byla podruhé hotová a zbývalo ji, pokud možno ovšem ne pomocí Ondřeje Zvonaře, přetočit ze studiového na běžný magnetofonový pásek.

To se skupině Noc pod ubrusem nepodařilo do dneška.

.....

LP: "V italsky proslulých Nuslích"

TUTÁČ RECORDS 1987

Ve velikém stroji
Brabenci se rojí
Není jich tam mnoho
Přesto stroj už stojí

Není jich tam mnoho
Nic tam nedělají
Kdo ví, kdy to monstrum
Do pohybu dájí

Zkouší to už věky
Budou zkoušet dále
Nejspíš s tím však nehnou
Potřebujou krále

.....

České devěty - Zborcení

Koncem léta 1987 nebylo kapele vůbec hej, nechutným způsobem přišla o stávající zkušebnu, návazně o některé reproduktory, které v ní zůstaly a daly se přes zákaz dalšího drčení klíčů zpět opatřit jenom násilím. Celé vůle udržet si nějaký domovský prostor parážděla už od poloviny srpna Nosálovým prostřednictvím na neuvěřitelně nereseriozní jednání ze strany jeho známých, kteří na jednu stranu slibovali ochotnou spolupráci a jedním stejným dechem dopustili ošklivé a úplně nezasevěné kontraverze s lidmi, kteří ono hudební hájemství drželi pod svou odpovědností. Potom začátkem září přinesl Nosál spoluhráčům ukázkou čerstvý povolávací rozkaz s datem nástupu prvního října a Noc pod ubrusem se propadla úplně dolů. Přestala se o cokoliv starat, čím dál víc omezovala i své tajné, tak jako tak umělecky neúčinné výlety do zmíněné zakázané zkušebny, všechny její zájmy se scvrkly do úsilí uspořádat alespoň jakés takés čestné rozloučení se svým stěžejním protagonistou a praviděpodobně i s celou kariérou, neboť bez Nosála se musela zkrátit zborcení na pouhé pozůstatky dávno rozpadlého Home Hox. Iroid Bandu se stejnými vyhlídkami, jako před svým uváděným formováním.

Prvním pokusem o jakýsi rozlučkový koncert byla účast na mamutím třídním "Východočeském Woodstocku" nedaleko Trutnova, velkorysém klání alternativní rockové scény, které se zdálo být důstojným jevištěm projevu daného významu. Woodstock ovšem skončil ještě před svým začátkem neméně velkolepou policejní razíí, přičemž řidiš, jenž kapelu na vystoupení vozil, přišel při té příležitosti o technický průkaz svého automobilu a její členové byli ještě dlouho po doznění vyšetřování na policejním ředitelství v Bartolomějské ulici. Důstojná rozlučka se přesto uskutečnila.

24. září promítala firma Smith+Woodhouse Pictures svůj monument "Freetime" v kulturním středisku Dobeška, spojujíc tento počin s koncertem deratizační skupiny Tři sestry, kterého Noc pod ubrusem nikoliv v rozporu s tradicí využila k uskutečnění sledovaného záměru. Vystoupila v druhé polovině programu a vůbec se nestarala o obecenstvo, vyřídila si vlastní interní záležitosti a dokázala za vydatné podpory alkoholu - především Nosál měl tenkrát značně daleko ke střídmosti - uskutečnit jeden ze svých nejdrastičtějších projevů, jestli to nebyl ten docela nejdrastičtější z úplně celé historie. Orozák za-

hrál svorně s ostatními na kytaru, na kterou neuměl, protože zrovna nemohl najít flétnu, Danovi Márovi a Nosálovi stříkala z prstů pravé ruky krev, zesilovače byly nastaveny na doraz, Eva Rudyšarová zpívala jiné skladby než hrála kapela, mysleli si, že to jinak v žádném případě nejde a veskrze se morálně rozplynuli. Obecenstvo se během jejich produkce scvrklo z původních hubených osmdesáti na patnáct a ti to věrní nedokázali odejít, protože je nastolená zvuková hladina nekompromisně přirazila do sedadel. Po skončení produkce přišla naposledy kompletní Noc pod ubrusem do sesterské avantgardní restaurace Na staré kovárně a oči se jí leskly dojetím. Její členové pro svůj výkon nedokázali najít slov.

Nikdo jiný to samozřejmě také nedokázal.

Za týden Nosál narukoval. Kolektiv jako hudební těleso přestal existovat, nejen proto, že přišel o duši nebo rozhodující stmelovací prvek, především z objektivních důvodů. Eva Rudyšarová začala stabilně vystupovat se skupinou "Hudba Praha", na Lukáše a Dana Máru se sesypalo nečekané množství problémů s hudbou vůbec nesouvisejících, jenom s tím rozdílem, že Dan je odnesl pobytem na psychiatrii, Petr Orozovič se připravoval na profesionální kariéru. Skončil příběh jedné z nejvýznamnějších nevýznamných pražských alternativních kapel druhé poloviny "zlatých" osmdesátých let, rovné dva roky po rozpadu poslední sestavy Home Hemerroid Bandu. Tentokrát ovšem nikoliv pro názorové neshody.

Nosále...

----Původní poznámky Lukáše Hraběty: TUTAČ PRESS, duben 1988----

/Pozn.D.M.: Název kapely Noc pod ubrusem je inspirován jednou mrazivou červencovou nocí strávenou Nosálem a Danem Márou doslova pod ubrusem, nemající jiné příkrývky, na lavici v čekárně železniční stanice kdesi na jihu Čech./

.....

TEXTY

(+ BÁSNĚ)

Lukáš Hraběta:

PTAKOČLOVĚK

Ptakočlověk

Zobákem klape,
perutí třese,
vajíčko snese,
potom se vznese

ptakočlověk.

Výhody mnohé,
kloaka třeba.
Letět jak ptáci
nedá to práci.

Ptakočlověk.

Netřeba slova,
netřeba ucha,
krákorat, běda,
to práci nedá.

Ptakočlověk.

Postaví hnízdo,
soukromě třeba,
v koruně stroma.
Vždyť je tam doma.

Dan Mára:

POTOPY /1979/

+

Lidé se slézali ze všech míst pochopit černý stesk kouře z komína a nad střechami začínal tanec soumraku.

Rozsvítili karmínově zelené žárovičky a neslyšně poskakovali nad modrou šedí plynových sporáků a žiletek jako rozběsněná pýchota padlých válečníků z doby válek. A z doby míru nepochopitelných bublin. Nad oblaky z úspěchaných žívlů.

Z kraje tajfunů a rozsvícených stožárů plápolající lásky se dali na pochod obrovští žlutí termiti a mířili na západní provincii, smaragdovými stepmi, sibiřským větrem a zevní písečnou pouští nad oceánem.

Psací stůlek, umístěný uprostřed moře obráběcích strojů, padal štiplavým cigaretovým kouřem kamsi do skutečnosti všedního dne. Opevnil se závojem kostkovaného ubrusu, rozestřeného pod teple žhnoucím sklem tvých vzpomínek z vesmírných dálav a pod víčky, unavenými tisíciletým pochodem.

Hluchého ladiče pian vymodeloval jeden z našich nejbližších potomků někde v mrtvých kruzích golfového hřiště, ještě zkrachovalý vypínač lidské ješitnosti a masožravého revizora s okřídleným Pegasem. Paličatého medvěda a špendlíkovou hlavičku vědy. Rozmach vodní chirurgie.

Tanec končil a svítalo.
Termiti ukončili pochod v moři.
Dnešek vyslovil přísný zákon odpadových stok tekoucích
do bezedných jeskyn atomových přístavů v každém ústí, ve kte-
rých stojíme oba a vlastně všichni
po pás v chemikáliích
novodobých potop.

Dan Mára:

MOJE ZDÁNLIVÁ SMRT /1979/

+

Člověk se tvářil včera příliš vesele
A proč netančil? Vždyť veselost má smutek
A tiše někdo šeptal, zabili jste člověka
Jednou zazvoníte hranu i mně
Černě se oděl na pouť koncem světa
Skulinou v ledu spatřil střípek zažitého světla
A na rozcestí volal, zabili jste člověka
Ptáci zvěstovali novinu o strašlivé bouři
Ve vyhřátém sněhu pak ztratil čepici náhody
Ze závěje se vynořily nové důvody
A jestli to ještě nevíš, včera zabili člověka
Pašeráci komfortu na hranicích s ránem
Stromy padaj v lese na chaloupku na kuří nožce
A kouř jde lehce z komína, rozmanitost zraje
A z mlhy potom zvolal, zabili jste člověka
Někdo z lidí, kdo nežije v království bez krále
Z davu vyšel a odhodil cigaretu
Svou dávnou dokonalou metu
V záchvatu tě poznal, co jsi zabil člověka
Nic nepochází od boha, ale od vlka
A vrah se zachechtal, proč zabíjet člověka ?
Podrovnajte v tichu mě
Člověk se dnes tvářil příliš vesele
Proč netančil? Veselost dneska znamená smutek

Dan Mára:

RÁNO /1981/

Vstávám
Zvoní telefon
Spávám
V srdci velkéj shon
Všechno je zaváté

Běžím
Karty obracím
Věřím
Že se v nich ztrácím
Všechno je zaváté

Stmívám
Oči vyhaslý
Zpívám
Songy pohasly
Všechno je zaváté

Svítím
Zhaslej lampion
Cítím
Že mi bije zvon
Všechno je zaváté

Dan Mára:

MINULOST /1981/

Červenou z tváře
Trochu mi sebral čas
Polární záře
Znám z přehlíživejch mas
Listy ze snáře
Mám všechny vytržený

Kus svatozáře
Sebral mi alkohol
Já jsem z oltáře
Poslední apoštol
Zabij notáře
Za moje provinění

Když tak po flámu
Procházíš ulicema
Obcuješ k ránu
S krásnejma světlicema
Napiš v románu
Že jsem měl osvětlení

Dan Mára:

NÁSLEDUJ MŮJ SEN /1983/

Včera jsem ji potkal
Měla hvězdy na očích
Na dlaních čáry
A ve vlasech kytku
Modrou jako den
Řekla u přípitku:
Následuj můj sen!

Viděl jsem lidi
Ještě nenarozený
Před sebou jejích města
A vlajky svěšený
Na hradbách žádny stráže
A nikdo nebyl vítězem
Na bráně od žaláře
Následuj můj sen!

Sháněl jsem se po penězích
Ty tam neměli
Pak jsem hledal krále
Toho zrušili
Byl tam jeden lhář
Co se vrátil sem
Pak jsem četl snář
Následuj můj sen!

Když jsem se vzbudil
Všude plno hlav
Jí už jsem neviděl
Pohltil ji dav
Je tu jen kytká
Modrá jako den
Na zemi lístek
Následuj můj sen!

Lukáš Hraběta:

OŠKLIVOST

Zamlaskali blanami,
vylétli ven branami.

Já nemám rád tyhle zmatky.
Drobní tvoří, rychle zpátky!
Vzlétněte, až řeknu teď.
Nedělejte z řádu změt.

Na má slova nedali.
Teď se tříští o skály.

Lukáš Hraběta:

NA POPRAVU

Ve vsi pod hradem - tak trochu ladem,
buší se pěstmi, horem i zadem.

V obleku šedém měděným dědem
s dohledem nebe kdosi je veden.

V hrsti ho mají, dobře ho znají,
neštěstí přejí. Poslední krajíc.

Dovedná ruka zárukou muka.
Kápě přes hlavu. Zachrastí dukát.

Dlouhá příprava, samá nástraha.
Od krku hlava, nahá námaha.

Jako nůž máslem.

Jako nůž máslem.

Dan Mára:

VZPOMÍNKA NA DUBEN /1983/

Byl jsem dost nachcípanej
A trochu jsem měl strach
Táhlo už k polednímu a každěj bloudil
Letem světem
V postranní ulici byl mír a klid
U dopitý flašky Pražskýho výběru
Ne že bych moc pil
Ale trochu jsem se motal
Něco se změnilo
A něco zůstalo stejný
Milenci v parku, ač byl duben
A kolem modrý stíny od kostelů věží

Světlo šlo po obloze a taky po výkladech
Lidi si pouštěj punkrock do uší
Kdekdo si prozpěvuje hity mateřskejch školek
Neví a netuší

Měl jsem skvělou náladu
Ale hned se pokazila
Táhlo už k večeru
Ulice plná nočních mūr
Tramvaje polykaly dál nevinný oběti
A jinak všechno dobrý
V tomhle podsvětí

Ne že bych moc pil
A le trochu jsem se motal
Něco se změnilo
A něco zůstalo stejný
Mlha přede mnou, mlha za mnou
A kolem modrý stíny od kostelů věží

Světlo šlo po obloze a taky po výkladech
Lidi si pouštěj punkrock do uší
Kdekdo si luští maďarský rébusy
Neví a netuší

Ne že bych moc pil, ale trochu jsem se motal
Čas bloudil Žižkovem
Až do kuropění
Prsty bez otisků
Postavy bez hlav
A kolem modrý stíny od kostelů věží

Kam mizej lidi na ulicích
Kam mizej stíny na lavicích
Když je ráno a já mám ještě v očích sen
Když je ráno a jsem tím dost zaskočen

Lukáš Hraběta:

SVÁTEK BLÁZNŮ

Po postelích rajtují,
smějí se a radují.

Křičí, skáčou, věřte mi.

Lukáš Hraběta:

NEVĚRA

Dolními dveřmi do zahrad
útěky neznají mezí.
Neběžný, divný vládne hlad.
Hromady sutin s rezí.

Panenko pláče v komoře,
kapky se vsáknou v toky.
Vojáčka nožky jsou nahoře.
Panenko kroutící boky.

Lukáš Hraběta:

KARNEVAL DUCHŮ

Dusoty za dveřmi,
dusoty pod dveřmi
okolo lesa.

Příjemný skříteček,
tlamičku od pece,
radostí plesá.

Balvany, kameny,
mechovec, kapradí.
Kmitá a skáče.

Stavení pod lesem.
Bytosti, pojďte sem.
Karneval duchů.

Křepčící, tančící,
v pohybu, vrozkyvu,
číš medoviny.

Při loučích, při svíčkách,
doteky, hemžení.
Únava klepe.

Zpátky pod balvany.
Zpátky pod pařezy.
Hluboký lesy.

Psi kňouraj na měsíc,
kočky se mrouskají,
kokrhá kohout.

Dan Mára:

HOLEŠOVICE /1985/

Holešovice
V zádech mrazíce
Kolem chodíce
A nemyslíte

Do svý světnice - zavřený
Holešovice

Holešovice
Vypluly lodice
Vzaly udice
Ryby děsíce
Chytly bělice - zemřely
Holešovice

Holešovice
Každá ulice
Stáhne světlice
Lidi strávíce - k večeři
Holešovice

Dan Mára:

SLYŠEL JSEM V NOCI FLÉTNU /1985/
+

Slyšel jsem v noci flétnu
Mně bylo z toho jako loni v lednu
Mně bylo z toho jak zpátky do hor
Vzlétnu
Mně bylo z toho jak čekat pro nikoho
Ani se nehnu

Dan Mára:

NA NOVÝ ROK /1985/

Na Nový rok
Přišel jsem domů
Mrtvej jak mlok

Na Nový rok
Vypil jsem do dna
Ten šílenej mok

Na Nový rok
Padnul jsem na postel
Jak prázdněj žok

Na Nový rok do hrobu skok !
Na Nový rok do hrobu skok !

1.

2.

Nech te
bejt
Dana
Máru

3.

4.

Dan Mára:

ZATÍM SE NIC NESTALO
/PODSTATNEHO/ /1985/

Nestalo se nic, ale hodně
Zatím se tu chráním od povodně
Nestalo se nic, ale málo
Všechno se tu kolem porouchalo
Nestalo se nic, ale všechno
Teď tu není vůbec pěkně
Nestalo se nic, ale moc
Nebudu spát celou noc

Lukáš Hraběta:

NÁVŠTĚVA V SANATORIU

Co to tu čpí ?
Jsem při smyslech ?

Sbor: Ta karbolova voda nos váš krutě hlodá !

Ten pán, co spí,
je při smyslech ?

Sbor: To tedy vskutku není, semřel v zapomnění.

Plácám se spíš jen v nesmyslech...

Lukáš Hraběta:

NEÚSPĚCH

Mezi hřbitovy
nikdo nepoví.
Mezi hroby
nikdo neví.

Stižen nemocí
vlastní pomocí
částí těla
hledám v noci.

Mezi kameny
hrabu rameny,
zvedám ruku
na tří směny.

Dan Mára:

BUSTY II /1986/

Vnuká se představa, kolem tu lítá
Bezhlavá postava ještě se zmítá
Z pohaslejších svítílen rozháněj bohy
O dlažbu drkotaj znavený nohy

Nakonec pohnul se zoufalec z davu
Z milosti přijme tuhle potravu
Šedivej svrchník pověsil na strom
Na duši zahraje tak jako na hrom

Cestou mu upadne nejedna hlava
Na každém pangejtu zaznělo Sláva!
Šedivej svrchník vzal vítr časem
Ještě se neprodral posledním kvasem

Za bránou čeká už správce chodidel
Všichni se dívali, nikdo nic neviděl
Nejmenší z procesí ustoupil stranou
Znavený nohy stoje za branou

Dan Mára:

LISTOPAD /1986/

Vyčouhlý kameny
Se pletou pod nohy
Koruny v agonii
Ční jako parohy
Odumřelým listím
Plní se hrobky
Příšerná meluzína
Drásá mozky
Zuby se mění
V dlažební kostky
Burácí zvony chrámů
Kácí se trosky
To děsný listopad už klepe na vrata
A smrt tě ovívá
Zní to jak ODPLATA!

Dan Mára:

HOSTINA /1986/

Vstáváme zvesela my lidé prostí
Čekáme příchod podivných hostí
Hle,už jsou tady,už zazvonili
Kde se tak mocně vykrmili ?

Už se nám všem sbíhají sliny
Nejvyšší čas na trochu člověčiny
Opravdu,hosti jsou zvláštního plémě
Z každým soustem je mě méně

To ale není moje gusto
Po hostině je nějak pusto
To jsou k nám hosti,to jsou k nám hosti !
Cvakaly zubama tři bílé kostry

Ivana Hrabětová:

NA KAŽDÉM ROHU

Po šachovnici běží kinetická myška,
na A-7 je pastička.
Jak jen to má lehké,jak lehké,
po světě běhají lidé.
Pastička je na každém rohu.

Po šachovnici běží kinetická muška,
na B-8 je pastička.
Jak jen to má lehké, jak lehké,
po světě běhají lidé.
Pastička je na každém rohu.
Pastička je na každém kroku.

Po šachovnici běží kinetická liška,
na C-9 ! je pastička.
Jak jen to má lehké,jak lehké,
po světě běhají lidé.
Pastička je na každém rohu.
Pastička je na každém kroku.
Pastička je na každém skoku.

Otec...

a syn

Matka a dcera

P R O F E S I O N Á L N Í I N T E R V I E W

/Pozn.: Jako správný profesionál měl Nosál za úkol všechny otázky zodpovídat pravdivě, upřímně, podle nejlepší vůle. Nepodávat čtenáři nejasné informace, sám sebe nijak nestylizovat. Myslíme, že Nosál klamat nebo stylizovat nepotřeboval./

Redakce:

- Co je základní myšlenkou tvé hudby ?

Nosál:

- Destrukce.

Redakce:

- To zní dost sentimentálně...

Nosál:

- Vážně ?

Redakce:

- Minulý rok se proslýchalo, že se vydáváš na sólovou dráhu a opouštíš svoji skupinu...

Nosál:

- To je pravda, i když ze sólové dráhy se nakonec vyklubala značně masová záležitost .

Redakce:

- Kam se člověk dostane, když odejde z nejlepšího ?

Nosál:

- Nevím, kam se dostane z nejlepšího, já jsem byl v NPU a převeleli mě do Jaroměře.

Redakce:

- Jsi výborný zpěvák, doprovázíš se na klávesové nástroje, muzice rozumíš jako málokterý kytarista. Kde se to v tobě vzalo ?

Nosál:

- Nevím. O tom docela nic nevím.

Redakce:

- Mají mašiny ?

Nosál:

- To je dost dobře možné.

Redakce:

- Ale abys pak neztrácel zpětnou vazbu...

Nosál:

- Tou jsem se jako důležitým hlediskem nikdy nijak zvlášť nezabýval.

Redakce:

- Zažili jste někdy propadák ?

Nosál:

- Ne. Nikdy jsme k tomu neměli příležitost.

Redakce:

- Zkomplikoval jsi si rozchodem život ?

Nosál:

- Nevím, jestli v tom mám vinu a bylo to rozchodem. V současné době mi je, v každém případě, hodně nepříjemně.

Redakce:

- Prozradíš nám, co s tebou projednával zástupce firmy Polljaz ?

Nosál:

- Neprozradím.

Redakce:

- Dá se to všechno zvládnout? Dítě, domácnost, natáčení, koncerty ?

Nosál:

- V mém případě docela snadno.

Redakce:

- Kdyby ti někdo nabídl, abys natočil samostatné album ?

Nosál:

- Musel by mi nabídnout také nějaké muzikanty a spoustu dalších věcí, které k tomu náleží. Doufám, že ty se k tomu nechystáš.

Redakce:

- Co pro tebe znamená pojem profesionalita ?

Nosál:

- Hm...

Redakce:

- Myslíš, že se dá hrát blues i špatně ?

Nosál:

- Myslím, že se jinak hrát nedá.

Redakce:

- Pociťuješ nějaké výhody slavného jména ?

Nosál:

- Snažím si je nepřipouštět. To se mi daří.

Redakce:

- Myslíš si, že špičková rocková osobnost může být mluvčím současné mladé generace u nás ?

Nosál:

- Snad se svolením S.S.M.

Redakce:

- Posloucháš někdy vlastní desky ?

Nosál:

- Jsou dny, kdy nic jiného nedělám.

Redakce:

- Při poslechu vašich skladeb jsem se marně snažil určit, jaký styl vlastně hrajete...

Nosál:

- To se ti ani moc nedivím. Nad tím už koumali jiní ptáčci.

Redakce:

- Proč na tebe v Rožnově diváci vykřikovali: "Patkáči jeden!" ?

Nosál:

- Předně nejspíš proto, že jsem v té době měl opravdu úctyhodnou patku a máničkám se zdály neestetické dlouhé vlasy jen na části hlavy. Potom jsem je samozřejmě úplně odrovnal svou dokonalou kytarovou exhibicí. Takovou práci s efekty ještě neslyšeli.

Redakce:

- Máš dojem, že jsi nepochopen ?

Nosál:

- Někdy se to stává. Zrovna nedávno, když mi v jedné restauraci odmítli podat 2l. pivo.

Redakce:

- A co takhle choreografie kapely?

Nosál:

- Bývá často tvrdým oříškem. Obvykle jsme rádi, že vůbec stojíme na nohou.

Redakce:

- Věděl jsi při psaní muziky, jak bude vypadat vizuální program ?

Nosál:

- Dost bezpečně.

Redakce:

- Mrzí tě rozchod staré sestavy Bacilů ?

Nosál:

- Ani v nejmenším.

Redakce:

- A co filmová muzika ?

Nosál:

- Ta je fajn.

Redakce:

- Objevuje se ve vaší současné hudbě nějaký nový směr ?

Nosál:

- Podle toho, kolik se účastní nástrojů. V každé skladbě nejmín čtyři.

Redakce:

- Co chcete říct lidem, kteří vás poslouchají ?

Nosál:

- To podle toho, jaké mají chování. Většinou se s nimi těžko do-
mluvím.

Redakce:

- Nabídka přišla od koho ?

Nosál:

- Nevím.

Redakce:

- Cím si vysvětluješ, že Ibérie je stále populárnější ?

Nosál:

- Ničím.

Redakce:

- Aranžmá děláte společně s Valentinem ?

Nosál:

- Jestli to tak nazýváš.

Redakce:

- Jak jsi opatřil hudbu k australským lidovkám ?

Nosál:

- Nevím. Já jsem neopatřoval hudbu k australským lidovkám.

Redakce:

- Ještě nebyla řeč o čtvrtém členovi Maxima.

Nosál:

- ...

Redakce:

- Jeden čas jsi také experimentoval s elektronikou...

Nosál:

- Experimentoval, ale ke změnám nedojde. Zůstanou pouze blyštivé
plošné spoje.

Redakce:

- Co ti bylo nejvíce vytýkáno ?

Nosál:

- To podle toho kým. Například v restauraci U tržnice mi hodně
vytýkali nemoderní tvar brýlí.

Redakce:

- Slyšel jsem, že Paul měl velké výhrady k tvému bubnování na
Bílém albu...

Nosál:

- To přeci nemůžeš brát vážně...

Redakce:

- Jak jsi se v dalších letech vypořádal s postavením čerstvého absolventa konzervatoře ?

Nosál:

- Já jsem přeci dělal elektro.

Redakce:

- Píše někdo veselé texty podle tvého gusta ?

Nosál:

- Daniel Mára.

Redakce:

- Takže do New Orleansu ses třeba nedostal...

Nosál:

- Ne.

Redakce:

- Byl jsi hodně omezován možnostmi kapely ?

Nosál:

- Myslím, že méně, než svými.

Redakce:

- Co jsi říkal jemné poznámce Jiřího Černého o stínu profesionální únavy ?

Nosál:

- Nic, protože jsem ji neslyšel. Ani teď jí nemohu nic říkat, protože nevím, koho tím měl na mysli.

Redakce:

- Bylo "Nezdárný syn" skutečně dárkem pro tvoji matku ?

Nosál:

- No, chtěl jsem ji trochu potěšit...

Redakce:

- Museli jste ale zároveň vědět, že to na policii nebudete nikdy schopni zopakovat...

Nosál:

- No a co ?

Redakce:

- Na pódiu s vámi vystupovala zpěvačka černé pleti s malým dítětem...

Nosál:

- To není žádná pravda.

Redakce:

- Další pověst se rozplynula...

Nosál:

- ...

Redakce:

- Jak se teď s odstupem bezmála pěti let díváš na své rock'n'rollové období ?

Nosál:

- Bylo podstatně klidnější.

Redakce:

- Co z tvojí nové tváře jsme mohli vidět v Praze ?

Nosál:

- Brýle.

Redakce:

- Co si myslíš o kvalifikačním a rekvalifikačním řízení ?

Nosál:

- Trochu si lezou do zelí.

Redakce:

- Lekl by jsi se poloprázdného sálu ?

Nosál:

- Nelekl. Vzpomínám si, že na Strahově byl sál téměř přečpaný. Ale to byla hlavním magnetem večera skupina Tři sestry.

Redakce:

- Ty už nebudeš spolupracovat s Anthony Moonem ?

Nosál:

- To nemohu říci, ale zatím mi ho nikdo nepředstavil.

Redakce:

- Osmístopý záznam, to byla tehdy velká věc.

Nosál:

- Na naše poměry přímo pompézní.

Redakce:

- To jsi napsal během dovolené na Sardinii ?

Nosál:

- Na Sardinii jsem v životě nebyl.

Redakce:

- Na čem ses v Odysseovi podílel ?

Nosál:

- Na ničem a ty to víš.

Redakce:

- Napadlo tě někdy spojit se s Marianem Vargou ?

Nosál:

- Chtěl jsem ho kdysi modelovat.

Redakce:

- Kam tě tedy Einstürzende Neubauten svým vlivem zaváží.

Nosál:

- Do Plzně.

Redakce:

- Hrál jsi někdy se Sonnym Terrym a Browniem Mc Gheem ?

Nosál:

- Nikdy. Ani jsem nemohl, nejsem na to dost starý.

Redakce:

- A s Lou Reedem jsi se seznámil kdy ?

Nosál:

- Nikdy, s Lou Reedem jsem se nikdy neseznámil.

Redakce:

- A s Johnem Calem ?

Nosál:

- Také ne. Nechodí zřejmě do Bráníka. Tím ovšem neříkám, že nepatří k mým oblíbeným hudebním objektům.

Redakce:

- Výborně. Takhle jsi mi vlastně nahrál na moji předposlední otázku. Dá se říci, že patří k osobnostem, které tě v posledních letech nejvíce ovlivnily ?

Nosál:

- No, říct se to tak dá, i když samozřejmě ne výhradně.

Redakce:

- Proč právě Dan Mára ?

Dan Mára:

SKVĚLÁ ÚRODA

Letos už se zimy asi nedočkáme. Je teprve polovina listopadu a přitom horší výhen, než v červenci. Ráno vyjdeš vzhledem k pokročilé roční době v zimníku a ovane tě dusný, už ani ne letní opar. V poledne to už je k nevydržení, všichni se svlékají a někteří i z kůže. Jediná šance, jak uniknout zalknutí, je dokodrcat se někam do hospody, jenže všechny zahradní restaurace jsou v listopadu zavřené. I koupaliště zejí prázdnotou, kdo by se také koncem podzimu koupal. Jen tu a tam se pár odvážlivců cáká ve Vltavě při teplotě vody 35°C. Teplotu vzduchu se raději ani nikdo nesnaží měřit. Jak bude v červnu a v červenci? Nikdo se to neodvažuje předpovídat. Kdo nemá studený sklep, je vyřízený. Lidé dávají masové výpovědi v zaměstnáních, protože práce v tomto počasí neobyčejně vyčerpává. Jídlo v obchodech hnilé, a tak nezbyvá, než živit se nebyvalou úrodou listopadových meruněk a hrušek, které dorůstají do velikosti melounů. Někomu na předměstí zbylo ještě několik slepic, které přežily začátek letošní podivné zimy.

Jediná budoucí záchrana je zmizet někam do studených krajín, jsou-li ještě jaké. Z Reykjavíku, ze Stockholmu a z Petrohradu přicházejí totiž zprávy víc než zarážející, podnebí se tam blíží italskému a stále se ohřívá. Sníh na vrcholcích hor už dávno není a hladina moří hrozí nebezpečným stoupáním. V Holandsku naměřili stav při odlivu o čtyři metry vyšší, než bylo obvyklé. Do opuštěných Benátek se už ani nevyplatí vysílat k záchranným pracem tým zahraničních odborníků ze socialistických zemí. Na leden se plánují první přesuny obyvatel z nejvíce ohrožených oblastí do chladnější Antarktidy. Bude to však ještě třeba? Ke zvětšující se katastrofě se vyjadřují vědci celého světa, ale liší se v názorech. V Rožnově pod Radhoštěm, nejchladnějším místě na zemi, právě probíhá sympozium svolané za účelem záchrany naší civilizace, jenže zatím nevede ke zdárnému cíli. Pravděpodobně se jedná o zvětšování objemu Slunce. Většina přístrojů vykazuje nepřesné a rozporuplné výsledky nebo nereaguje vůbec.

Nikdo už na nic nereaguje.

Zima už letos asi nebude.

Konečně léto také asi ne.

Už bylo...

Nosál se vrátil z vojenské prezenční služby, která mu byla odložena o dva roky z důvodu snížené zdravotní klasifikace ortopedickou vadou ramene, 14. června 1988, v den plánované premiéry projektu Ha Roche essi Ha ma si zoo.

Řekl:

"Je mi jako kdybych příliš dlouhou dobu zadržoval chcaní."

Slyšeli to Skioll Podragaway, Simona Loudová a MUDr Oscar Ryba. A několik dalších hostů restaurace Na staré kovárně.

* * * * *

MUDr Oscar Ryba:

Stačí chleba

"Stačí chleba, Ivoši," říkal Lukáš a s mimořádným přehledem se usmíval do místnosti, "salám já totiž mám v tašce, abys věděl, já jsem si ho totiž...vzal už..."

Lukáš se po místnosti rozhlédl.

"Kde mám tašku," zeptal se. Ivoš a všichni ostatní nerozhodně krčili rameny a kroutili hlavou. V tašce měl Lukáš dotazník, který musel druhý den odevzdat dědečkovi a jeho prostřednictvím na vojenské správě ohledně žádosti o zkrácení vojenské základní služby na pět měsíců, odůvodněné sociální nezabezpečeností vlastní rodiny.

Když se Lukáš vrátil po dvou letech z armády, říkal: "Ještě že se z toho dědeček tenkrát před dvěma lety neposral!"

NEKONEČNÁ POEZIE H.-A. HNUTÍ[®]

THE END

JULY-1988, HOLIDAY GLENN

Robert Kubánek:

ŽÁDOST O UKONČENÍ STUDIA

/Autentický dokument, zasláný
v květnu roku 1988 na adresu:

P.T. děkanát

Pedagogická fakulta UK

M.D. Rettigové - 4

PRAHA - 1

1 1 0 0 0/

Jméno KUBÁNEK ROBERT Ročník 1.
Den, měsíc, rok narození 10. 1. 1964 Obor SPPG učitelství
Adresa Slezská 97, Praha - 3, 130 00 Stud. skupina IV.

ŽÁDOST

o ukončení studia

Odůvodnění žádosti:

Nenávidím pedagogickou fakultu. Nemůžu vystát děti. Je mi zle z jakéhokoli kolektivu. Nedokážu se soustředit déle jak tři minuty. Nevládnu tělem /svým/. Nemyslím na nic jiného než na smrt. Nerad bych někomu ublížil. Neobejdu se bez alkoholu. Obávám se, že bych celé dny nedělal nic jiného, než přemlouval děti/a třeba i personál školských zařízení/ k užívání omamných látek a promiskuitě, k čemuž bych neváhal použít i osobního příkladu.

Na PedFUK je příliš málo Židů, bez nichž se v poslední době cítím osamělý, avšak nemesitelné množství různých Bulharů, Rumunů /Cikánů/, Afgánců atp., jejichž přítomnost vyvolává ve mně záchvaty nesvéprávnosti, kombinované s neukojitelnou touhou masově vraždit.

V neposlední řadě je mi vrcholně nesympatická postava proděkana Jaroše a osobně mne uráží samotná existence kreatur typu soudružky Benešové a dr. Ročňákové.

Než se stát absolventem Vaší fakulty, raději se upiju k smrti!

Děkuji předem za kladné vyřízení mé žádosti.

Míru zdar !

2. 5. 1988

datum

Robert Kubánek
podpis studenta

Vyjádření vedoucího studijní skupiny:

Soublesin

P. Hobe

Vyjádření vedoucího učitele studijní skupiny:

~~Soublesin~~
Dr. Braceň /
a. r. p. p.

Vyjádření vedoucího učitele ročníku:

Braceň, není učen. št.

I. Braceň a. r. p. p.

Vyjádření katedry:

Braceň.

V. Braceň a. r. p. p. (400 ch. (Katedra/20))

Rozhodnutí děkana:

Rozhodnutí rektora:

D á n :

MRZNOUCÍ KREV

Pulsuje mi v žilách krev
vaří se mi v žilách jed
rozpouští se v jedu strach
a ztrácí se z hlavy svět.

Na hranici z dutých dřev
seškrabávám z lidí sněť
sypu písek s hvězdných drah
poutám básně z holých vět.

Nechce se mi zledovět
když maj hvězdy cípů pět
když je z hvězd už jenom prach
když ze stěny padá hrách
a světa se blíží krach.

/napsal Iwan Terybl/

NEDĚLE

Jako každou neděli, i v tento zimní den vydal se na okraj města, k ZOO. Míjel mlčenlivé obyvatele, kteří se tam vydali hledat čerstvý vzduch a teď, navečer, se vraceli zatuchnout.

Hlubokými závějemi se brzy prodrál k zadnímu východu. Byl zajištěn turniketem. Za několik posledních měsíců, během kterých uskutečňoval nedělní výpravy, dokázal najít cestu, jak ocelový mechanismus obelstít. Ten večer to ovšem neudělal.

Změň trubek se posouvala proti obvyklému pohybu. Ovanul ho sláný zvířecí pach. Dech. Závan ho omámil. Zdálo se mu, že na patře cítí chuť proslazených broskví. Broskví, říznutých rzí.

Jako děti přikládali jazyk k mrazivému kovu. Vedle školy se tehdy vypínal betonový objekt, který měl znázorňovat lachtana. Na špičce čumáku držel míč - plnou litinovou kouli, špinavě rumělkovou. Silnější jedinci brali slabším kulichy a na tu kouli jim je naráželi. Mrzlo. Silnější odháněli slabší od lachtana a když slabší dostatečně uši namrzly, silnější jim do nich - sami v promaštěných ušankách - cvrnkali.

Se zasyknutím si dlaněmi zakryl boltce. Patrně nic nebylo náhodné. Nohy ho zavedly až k lachtanímu výběhu. Bazén byl vypuštěn, stěny pokrýval měděnkovitý mech. Zaslechl jemné šustění. Pohlédl vzhůru. V každém rohu betonové ohrady se tyčil lachtan a v tlamě bravurně protácel gumový, rudě lakovaný míč.

V laku se již daly rozpoznat jemné praskliny.

Z literární předzůstalosti Františka S.

Díl III.

„Ano, průměrnost, extrémní ctižádostivá průměrnost byla jednou z největších předností Františka S. Tato snad jediná jeho slabost jej mohla snadno přivést do maléru.

A snad i přivedla...”

František S. v nekrologu Františka S.

F. S.:

MANIFEST MNE JAKO

MILITANTNÍHO PŘIVRŽENCE

PRŮMĚRNOTI

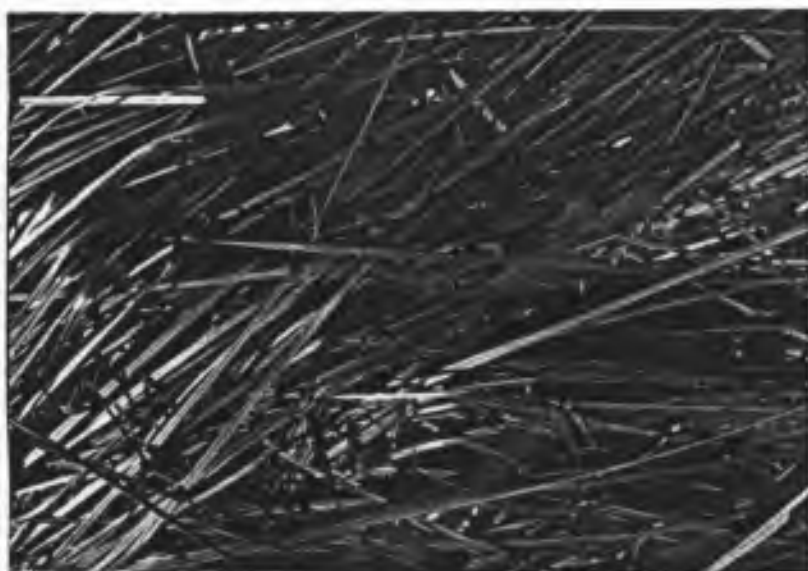
SLÁVA MĚSTU!
SLÁVA BARVĚ!
SLÁVA KOVU!
SLÁVA RYBĚ!
SLÁVA HŘDOTU!
SLÁVA STĚNĚ!
SLÁVA NOCI!
SLÁVA STRESU!
SLÁVA AUTU!
SLÁVA OKNU!
SLÁVA SPORTU!
SLÁVA LÉTU!
SLÁVA KNIZĚ!
SLÁVA BRAKU!
SLÁVA NUDE!
SLÁVA CHLASTU!
SLÁVA LÁSCĚ!
SLÁVA HLENU!
SLÁVA POCI!
SLÁVA PRACHŮM!
SLÁVA PORŮ!

SLÁVA LESU!
SLÁVA SMRTI!
SLÁVA SLUNCI!
SLÁVA NECHU!
SLÁVA ILOVU!
SLÁVA IČESKU!
SLÁVA BĚHU!
SLÁVA NEBI!
SLÁVA VJEVU!
SLÁVA UCHU!
SLÁVA BŘEHU!
SLÁVA STRACHU!
SLÁVA STĚNU!
SLÁVA MOSTU!

SLÁVA JOBE!

SLÁVA ZMĚTI!
SLÁVA ZMĚTI!
SLÁVA ZMĚTI!
SLÁVA ZMĚTI!

SLÁVA ZREZIVĚLÉ DREZINĚ S PLASTOVÝMI
NÁRAZNÍKY NA ODSTAVNÉ KOLEJI NEDÁVNĚ
MONTOVANÉHO LETIŠTĚ NACHÁZEJÍCÍHO
JE PŘÁVĚ UPROSTŘED FRIVOLNĚ SE
POHUPUJÍCÍ PATAFYZICKÉ SMYČKY
SEBEVRAŽEDNÝCH BYTÍ NA ZVETŘELÉM
ŘETĚZU UPEVNĚNÉM TŘETÍM KONCEM
NA ODTAŽITĚM KRUHU ZMÍNĚNÉ DREZINY.

F R A N T I Š E K S.

Patopsychologická studie o absolutní
neobvytnosti pokroku ve vývoji telefon-
ních ústř. 2.

SEN

NA PODIU

TANČÍ TLUSTÁ

TRPAŠLICE

A

Z ÚST

JÍ

VYTEKÁ

KREL

Včera byla středa a dnes je středa. Můj známý Arnold se ze včerejška na dnešek vrátil se své prapodivné okružní jízdy. Prý to bylo dost tajemné dobrodružství.

Na chodníku leží kočka a spí. Má známá leží doma v posteli a spí.

Včera byla středa a dnes je středa.
Nemohu se zbavit pocitu, že já nemám právo spát.

Nemám právo psát.
To neváří.

Měl jsem rád Lea XIII. On mě rád neměl. Měl rád všechno, jen ne mě. Vždycky rád říkal:
-Cože, František S.? Toho nemám rád.

Takový už je život.

Kapitola VIII

Ládík byl můj nejlepší přítel. Skutečně, když nasedal na kolo, nedovedl jsem si představit lepšího přítele. Měl všechny vlastnosti, které zdobí nejlepšího přítele, a navíc byl velice svérázný, což mne na něm přitahovalo. Nebyla to ale obvyklá povrchní maska, Ládík byl poctivý k lidem i k sobě a k smrti rád střílel z malorážky. To byla jediná jeho slabost - ta zatracená poctivost, jež nás mnohdy mohla přivést do maléru.

A snad i přivedla.

Kapitola III

Marie pracovala v Laenu. Jednou jsme s Ládíkem měli cestu kolem a tak jsme se za ní zastavili. Přišla nás uvítat do strážnice s nelíčenou radostí, asi proto, že nás skutečně ráda viděla anebo jen proto, že jsme ji vytrhli z monotónního stereotypu nezajímavé práce.

Hned jak jsem ji uviděl, bylo mi jasné, že zakrnuje.

-Tak co pořád děláte, řekla Marie .

-Ale, znáš to, opáčil Karel.

-A co jste dělali o weekendu , řekla Marie.

-Jeli jsme autem a předjeli jsme dva mercedesy a jedn o renaulta, odvětil hrdě Karel a zapýřil se.

-Mhmm...,řekl jsem.

-...no, toho renaulta jsem si přimyslel, ale ty mercedesy jsme vážně předjeli, opravil se Karel.

-To je bezvadný, to bych taky chtěla, řekla Marie.

Tři minuty ticha.

-Někdy tě vezmem s sebou,prohlásil Karel.

-To by bylo fajn.

Minuta ticha. Během ní projelo strážnicí jen několik tanků, asi tři, a pár řízených střel, asi dvě.

-Zatracenej mír, ulevil jsem si.

-No jo, je to hukot, řekla Marie.

-Kurva, ulevil si Karel.

-Ládíku, ty jsi takový zvláštní, řekla Marie, takový svérázný, což mne na tobě přitahuje, ale není to obvyklá povrchní maska, ty jsi poctivý k lidem i k sobě.

-Já k smrti rád střílím z malorážky, opáčil Karel.

-Ale ta tvoje zatracená poctivost, to je tvoje jediná slabost, mnohdy by nás mohla přivést do maléru, řekl jsem.

-A snad i přivedla...nebo přivede, vmísil se do hovoru daleko visící strážný v křiklavě zeleném županu.

- Ach, co si teď počnu, řekla Marie.

-Nehořekuj, jsi zamilovaná, to já poznám a budeme spolu chodit, odpověděl Karel.

-Miluji tě, Ládíku, řekla Marie.

Karel ji po dvanácti minutách objal na šest sekund.

-Ale teď už musíme, prohlásil pak a tak jsme odešli.

Od té doby spolu Marie a Ládík chodili. Mimoto jsme se ožrali jako prasata.

Kapitola V

Střecha byla svažitá a svažovala se k zemi. Na druhé straně leželo a povalovalo se různé harampádie, jehož význam mi během obvyklých návštěv u Karla vědycky unikal a zanechával ve mně těžko definovatelné sémě řehosi nepřijemného, což jsem se větší než snažil setřást naoko srdečnými rozhovory s Maximem.

Jenže Karel rychle zakrňoval a Maxim byl daleko.

Knědlo lá skruš z lesklého plastu se cyklicky vyprazdňovala podle sinusoidního kolísání Karlových sběvražedných nálad. Ptáci létali vysoko, bylo pěkné počasí, a sedali na nejvyšší bod okrouhlého zrudělého komína, který obsírali.

Tentokrát jsem tu byl s Ládíkem, jako vědycky. Vyplnili jsme vstupní dotazník a vešli krávnem do stoupy, ze které stoupala charakteristická vůně Karlových cigaret. Číga.

Tady bylo jeho království.

-Ahoj, Karle, jak žiješ, řekli jsme na uvítanou.

-Jste čůráci, nenávidím literaturu a hlavně psaný projev, a proto vás nemůžu ani cejtit, jste hovada a masturbanti, táhněte, odkud jste přišli, řekl Karel.

-Promiň, že jsme tě vyrušili, Karle, řekli jsme.

-To nic, čekal jsem vás, už od rána nemůžu spát, táhněte se svými rodinnými problémy, pracovními stresy, nudou a násilím !, řekl Karel.

-Tak ahoj, Karle, my jdeme, jsme rádi, že jsme tě viděli a pozdravuj Maxima, řekli jsme a šli jsme.

Vyšli jsme před dům. Obrovská Karlova knihovna hořela. Karel se tlemil.

Karel byl spisovatel, jenom škoda, že zakrňoval, mohl být nejhorší.

Ach, ta zatracená Ládíková poctivost...

Kapitola IV

"Papíry od malování roztrhejte a dejte do popelnic !

Grusová A.

dom.dů., dům č. 19, 1.p.

Ten vzkaz jsme našel poránu ve sklepě a -popravdě řečeno- působil mi starost, a to hned z několika důvodů :

1. Grusová A. byla skutečně naše domovní důvěrnice, v širokém okolí pověstná svojí krátkozrakostí a neslýchanými řečmi. Vlastnila mopedu, středně malý byt, majetek , porcelánové truhlíky a tré brýlí.

2. Ve svém bytě jsem skutečně nemaloval.

3. Špatně jsem se vyspal.

Podtrženo a seřteno - situace byla vážná.

Navlékl jsem si tedy svrchník a vešel do ulice. Popravdě řečeno - nevěděl jsem co dělat.

V takovém rozpoložení jsem narazil na Michaelu. Byla to krásně rostlá plavovláska ,mimo jiné měla dobře rostlou, jakož i vyvinutou, postavu. Zdálo se, že spěchá, ale zdání klame.

-Ahoj, Michaelo, zdání klame, řekl jsem.

-Ahoj, odpověděla Michaela a v širokém úsměvu odkryla dvě řady dobře vyčištěných zubů.

-Smrdí ti z držky, řekl jsem.

Spiklenecky se ke mně naklonila :

-Hele, víš, že to mezi Ládíkem a Marií neklape, šeptla mi do ucha a zahihňala se.

Venca chová

-Jaktó ?, řekl jsem .

-No, to je dlouhá historie, poznamenala Michaela, nadechla se a začala :

-Pohádali se.

-No tak, to je tedy vážný, zamyslel jsem se, tak díky, čau, a smrdí ti z držky, řekl jsem a šel jsem.

Michaela ještě několik minut stála na stejném místě a dívala se za mnou. Michaela mě totiž milovala."

Když jsem si uvědomil vážnost situace , ve které se nacházím můj nejlepší přítel, všechny moje bývalé starosti mě rázem opustily.

Situace může být vážnější, než mohu předpokládat, ovšem na druhé straně nemusí být zas až tak moc vážná, protože ženský toho nakecaj,žejo, jenže co když skutečně mému příteli hrozí smrtelné nebezpečí a já tu jentak jdu se svěšenýma rukama, ale

také je pravda, že Láďák je poctivý člověk a svoje problémy si dokáže vyřešit sám, bez přispění druhých, i když je možné, že ta jeho zatracená poctivost ho přivede do maléru, koneckonců nebylo by to naposled....

Veden těmito chmurnými úvahami, došel jsem do přístavu a rozrazil dveře jedné námořnické krčmy, na název si nevzpomínám - U pirátský berle.

Dal jsem si litr zázvorového piva a věnoval se chmurným úvahám, podobně jako předtím, když jsem bezcílně bloumal městem, došel do přístavu a rozrazil dveře téhle odporné krčmy.

Popíjeje šestnáctý tuplák zpozoroval jsem, že se rozedn... Při osmnáctém tupláku jsme si dal dvojitý gin a řekl barmanovi, že je tlustý prase a sháněl jsem se po telefonu, chtěje volat na jatka. Do dvaadvacátého tupláku mi šéf podniku vsypal silný omamný, jakož i uspávací prostředek, takže jsem konečně v klidu usnul.

Po několika dnech osvěžujícího neklidného alkoholického spánku mne probudilo několik mrtvol, které mne zcela nešetrně zalehly. Výčepník mne však odhrabal a když jsem se po třech čtyřech pokusech postavil opět na nohy, z lokálu právě odváděli plačícího námořníka, který rvačku způsobil.

U prvních tupláků dobrého moku mi barman vyprávěl, že mu kamarádi zneužili jeho vlastní mrdací pannu, koupenou v Kanadě, a tak jim ze žárlivosti podřezal krky.

-Asi se jí to líbilo víc s jiným,žertoval vrchní.

V tu chvíli jsem si uvědomil vážnost situace, zvedl se a vydal se směrem k Mariině domu. Cítil jsem, že jde do tuhého.

Kapitola 1

Když jsem tam dorazil, bylo poledne.
V poledne bylo parno, asfalt tekla a vzduch se chvěl.
Ani vánek nezavanul a tak se nebylo co divit, že v takovém vedru je parno.

Ládík vyběhl zadními dveřmi kuchyně, nasedl na bicykl a zamířil domů. Květiny, které před nedlouhou chvílí přivezl, zatím rychle uvadaly na stole předního traktu budovy.

Marie plakala v zadním traktu.

Přišel jsem k ní a řekl :

-Marie, neplač !

Marie zaštkala :

-Musím plakat, Ládík mne opustil. Přinesl mi ještě naposledy květiny, řekl, že mne opouští a opustil mne.

-A proč to udělal ?, opáčil jsem.

-Nevím.

-Neplač, Marie, neplač, takových, jako je on, je, řekl jsem nepříteliš přesvědčivě, to je ale parno.

-To je, přisvědčila Marie, už nebudu plakat.

Přestala plakat.

-To je ale parno, převléknu si šaty...tyhle se líbily Ládíkovi, řekla a ukázala na šaty.

-Přestanu na něho myslet, pokračovala Marie a přestala na něho myslet.

Otevřela dveře vedoucí do středního traktu budovy a vyšla jimi do středního traktu. V levé části tohoto traktu v bezprostředním sousedství předního traktu se nacházela Mariina ložnice, kam se tedy po několikerém průchodu dalšími dveřmi odebrala, aby se převlékla ze šatů, které měla předtím na sobě a o kterých říkala, že se tolik líbily člověku, na kterého však již přestala myslet.

Po několika nedlouhých okamžicích, které jsem si krátil prohlížením výzdoby strohých dveří spojujících chodbu mezi předním a středním traktem budovy, se vrátila již Marie převlečená.

-Moc ti to sluší, Marie, poznamenal jsem.

Marie se mírně zarděla :

-Opravdu ?

-V takovém parnu snad nejlépe být u vody, řekl jsem, dej alespoň ty květiny do vody.

-Ba ne, přinesl mi je schválně uvadlé, ten co na něho nemyslím, odvětila Marie, vyhodím je.

Marie prošla opět do předního traktu budovy, nyní však již dveřmi o něco více vpravo oproti dveřím, kterými prošla do předního traktu budovy, aby se převlékla, protože tyto druhé dveře vedly do předního traktu budovy nikoliv přes chodbu spojující pokoj, v němž se odehrával náš rozhovor v zadním traktu, s chodbou, která ustila do středního traktu, aby ze středního traktu bylo možno jednoduše projít podobnou chodbou do předního traktu, nýbrž přes chodbu, spojující zadní trakt přímo s předním traktem, takže nebylo nutno projít středním traktem.

Přesně tak, nešlo o dveře, kterými předtím prošla Marie, ani o dveře, které jsem si během čekání prohlížel, neboť obě tyto dveře vedly do chodby spojující přední trakt se středním traktem, tedy zjednodušeně řečeno zadní trakt s předním traktem přes střední trakt, a dveře kterými prošla Marie nyní, vedly přece do chodby spojující zadní trakt s předním traktem přímo ! Šlo-li tedy o druhé dveře, ale vlastně až v třetí řadě jmenované, je nutno v zájmu přehlednosti nazvat dveře, jejichž výzdobu jsem si prohlížel během čekání, až se Marie vrátí prvními dveřmi, třetími dveřmi.

V předním traktu budovy došla dalšími dveřmi Marie postupně až do foyeru, kde umístila kytici do rozlehlého kontejneru, který zabíral místo foyeru a dalších dvou foyerů, jakož i jednoho přístavku. Pak se Marie vrátila stejnou cestou, jenže v opačném pořadí.

-Kdybych byla bývala předtím se šla převléknout těmito dveřmi a ne tamtěmi dveřmi, jistě bych ti ušetřila spoustu tvého cenného času, prohlásil Marie.

-To nevadí, Marie, konejšil jsem ji.

-A k čemu tady ty první a druhé dveře vlastně jsou, napadlo Marii.

-Přece proto, aby ses v případě potřeby mohla dostat do středního traktu, který má v tvém domě životně důležitou funkci, a to spojit přední trakt se zadním traktem, odvětil jsem.

-Ach, to je pravda, přisvědčila Marie, jsem taková roztěkaná. To je z toho parna. Ba i ve foyeru jaké je parno, nevěřil bys a těmi dveřmi nejde vůbec průvan, ještě, že mám v domě okna, ale škoda, že jsou zavřená, ovšem kdybych libovolně zvolené okno otevřela, jistě by určitý průvan vznikl, i když to není zcela jisté, neboť pochybuji o tom, že střední trakt bude schopen vyrovnat vzniklý rozdíl, řekla Marie.

-To je možné, přisvědčil jsem a byl jsem upřímně řečeno rád, že Marie během úvah o značných přednostech svého domu, který postavil Ládík, před jinými domy, zcela zapomněla na Ládíka. Neměl jsem ho rád, to je pravda, nikdy jsem se s ním skutečně nespřátelil, snad pro tu jeho zatracenou poctivost, jež nás mnohdy mohla přivést do maláru. A snad i přivedla...

-Odvedu tě odtud, Marie, řekl jsem rozhodně a odvedl Marii do předního traktu, kde jsme povešeřeli, neboť se již pověšlivě sešeřilo.

Parno bylo ovšem pořád.

Kapitola II

Nastalo období starostí. Žili jsme bezstarostným životem bez myšlenek na zítřek. Stále jsem se lekal toho, co přijde. Co ten vzkaz ? Bude vzkázán ?

Jednou, když jsem koupil v uzenářství psí nohy k večeři, při nastupování do tramvaje jsem zašlápl malého broučka. Taxi-kář nehnul brvou.

Jindy zas jsme s Marií stoupali dlouho dolů, až jsme přestali věřit, když tu jsme našli útulný hotelový pokojík v podhůří Alp s výhledem na strakaté pasoucí se kravičky na blyštivé karminově zelené stráni v pohůří Alp s výhledem na Alpy. Nijak jsme si nestěžovali, by právě naopak, jen nebt těch depresivních harliných výbuchů euforie.

Ach, kdy bude tomu konec ?

Žili jsme šťastně a spořádaně a našli mnoho nových přátel, kteří nás nenáviděli k smrti. Postupně ale vymřeli, protože jim uhnily ruce, které za nás neustále strkali do ohně.

Parna stále nepomíjela a přišlo jaro. Stromy, květiny i zvířata se zachumlala do svých horkých a nepřehledných kokonů, které rozšilovaly bankéře a živnostníky.

Kruh se začal zaoblovat.

Kapitola IX

Znáte tu anekdotu jak přijde pán do drogérie a chce kilo banánů ? Ládík mu ji vyprávěl denně a často si při ní poplakal.

Já už jsem ji zapomněl.

fine

SKVRNY NA KŮŽI

JAKO
PAMÁTKA PO
VEČER
CO SE NESTALO...

100.000 SLOV

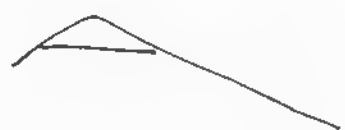
KTERÁ NIKDO NIKDY

KTERÁ

NEVYMYSL

NEMUSELA

BÝT

JSOU.....

TV PROGRAM

2 MINULE NEDĚLE

NOHA SE OPŘE O RÝČ

RÝČ CHODIDLO

ODDĚLIT...

ΣΑΠΟΤΑ

ΒΥΘΕΝΕ ΣΙ ΡΟΛΙΔΑΤ

Σ ΗΟΛΥΠ ΡΙΣΚΕΠ

A. ΗΟΛΟΥ ΖΕΠΤ...

GIRO

ΣΕΠ ΡΟ ΟΚΡΑΔ

ΠΡΑΪΖΝΟΥ

ΟΠΡΟΣΤΡΕΟ

ΤΥΡΕΝΝΙΗΟ ΜΕΔΑΝΟΥ

Allegro vivace

Sešli jsme se v jednom malém pražském bistro čtyři: Michal David, zpěvák skupiny Allegro, Honza Prokop, bubeník a kapelník (tamtéž), a magnetofon, který zaznamenal následující rozhovor.

Ještě dnes, po dlouhých měsících od vašeho odchodu ze skupiny Kroky F. Janečka, se vlastně neví, proč jste odešel...

M. David: Hlavní důvody byly dva. První: Začaly mi chodit dopisy od mých příznivců a fanynek, kteří si stěžovali, že na koncertech málo zpívám. Na koncerty Kroků prý chodí kvůli mně a těch šest písniček, co jsem v programu zpíval, je málo. Druhý důvod: Nebyl jsem už spokojen s tím, co jsem dělal. Ani s muzikou, ani s texty. Uvědomoval jsem si, že mi táhne na dvacet osm, a asi těžko bych mohl i nadále zpívat jen pro ty pěti až desetileté děti.

Odejít od sehraného týmu je v populární hudbě totéž, jako vyskočit z letadla za letu. Měl jste s sebou padák?

M. David: Měl. Honzu Prokopa.

Jaké jsou vaše pocety z dosavadní samostatné cesty?

J. Prokop: Zpočátku jsme se báli, protože jsme dost dobře nevěděli, do čeho jdeme. Ale za těch tři čtvrtě roku to s námi jde nahoru. Signalizují to také

Michal David

naše zcela vyprodané koncerty. A bylo jich víc než sto padesát! Nejméně důležité ovšem je, že to, co teď děláme, nás baví a je to přesně to, co chceme hrát.

M. David: No, spíš to pontalu k cíli směřuje. Zatím to ještě není úplně ono. Těžko totiž lze měnit ze dne na den typ a zaměření repertoáru. To bychom si užívali větev, na které sedíme, a zbytečně bychom si odradili mnoho našich dosavadních příznivců.

Michal David ml. „nahrál“ na další otázku: Zpívali jste písničky, které vycházely z italského pojetí popu. Zůstává stejné zaměření i pro Allegro?

M. David: Žánr italského typu dneska už ustupuje do pozadí. Nejen u nás, ale i ve světě, kde také už nemá stejnou oblibu jako před čtyřmi lety. S Allegrem děláme a chceme dělat muziku s kombinací akustických dechových nástrojů a syntezátoru. Tomu odpovídá i současná sestava kapely Allegro: J. Hála a D. Lotter hrají na saxofony a klávesy, na baskytaru P. Mašek, na elektrickou kytaru S. Jelínek, na bicí J. Prokop. Já zpívám a hraju třetí klávesy.

A co texty?

M. David: I tady došlo a stále dochází ke změnám. Texty by měly oslovovat i „starší“ publikum. Měly by být zrozumitelné těm kolem patnácti, ale neměly by odradit ani posluchače mého věku.

Budete dál spolupracovat se stejnými textaři jako dříve?

M. David: I tady jsou změny. Z těch bývalých jsem si „nechal“ B. Janíčka a F. Řebíčka; dokážou napsat i texty, které vyhovují našemu novému pojetí.

Nově pro Allegro budou psát P. Vrba či Z. Rytíř.

Jak si dnes představujete svůj „ideální“ text?

M. David: Nejvíce se mu asi blíží Cesta na Měsíc – napsal ji B. Janíček – nebo Pár přátel od F. Řebíčka.

Zpíváte také s Magdou Malou. Proč jste si vybral právě ji?

M. David: Magda má veliký muzikantský cit. Mnoho zpěvaček má sice dobrý hlas, ale takový cit jim chybí.

Magda Malá

Potom zpívají jednu notu jako druhou, a je to nuda. Magda zpívá proctěně, poslouchat ji je, podle mého, zážitek.

J. Prokop: Protože jsme vlastně začínali znovu od píky, chtěli jsme i někoho úplně nového. Nabídek bylo dost i od známých jmen, ale rozhodli jsme se pro Magdu.

**Magda Malá předtím zpívala v plzeňské amatérské skupině Ter-
no. Považovali jste ji za hotovou zpě-
vačku?**

M. David: Na amatéry byla na docela dobré úrovni, ale hotová zpěvačka není ani dnes. Je třeba stále s ní pracovat, radit ji.

J. Prokop: . . . už proto, že v profesionální kapele jsou podstatně tvrdší nároky. Na zpěv, pohyb, na všechno.

**Zdůvodňoval jste odchod od Kro-
ků pěveckou nevytížeností na kon-
certech. Ale v programu Allegra zpí-
vá kromě Magdy Malé i Sagvan Tofi.
Zbývá vám tedy dost prostoru?**

M. David: Na koncertech Kroků pět interpretů zpívalo šest nebo pět písniček. S Allegrem zpívám třináct písniček, Magda tři a jeden duet se mnou. Takže mám teď vlastně dvojnásob prostoru než dřív. A Sagvan Tofi? To je host, ne člen kapely. Pokud nehraje nebo netočí, jede s námi zazpívat si dvě písničky. I to je magnet pro posluchače. Naše spolupráce se Sagvanem je založená na dlouholetém kamarádství . . .

Připravil: -LAM-

Foto: JIŘ ANTALOVSKÝ

ΛΑΪΚΑ:

ΤΟ ΨΕΥΔΟΣ
ΒΥΛΟ

ALE

NLU DA

ΖΩΙΤΑΪΑ.

Michal Hrdý

„ Jsem průměrný. Ano. ”

František S. v nekrologu Františka S.

D á n :

VLASTĚ TĚJURMY

Doba má je zkostlivělá,
poezie vyvražděná,
cesta bílá, z kostí celá
do věčnosti vydlážděná.

V špiritusu naložená,
polo ďábel, polo žena.

Hlavy na stůl položené,
od těla jsou uražené,
zpívají písně vyloužené
ze starého evergreenu,
hlavy na stůl vyložené
v margarínu.

Už není čím mazat hlavy
a není kam schovat kosti,
není důvod na oslavy.
Z nutnosti se všichni postí.

Whiskey Oscarovi:

"a kloan G spoass"

/part one/

Primitivní a náruživý,
agresivní, neduživý,

Sbor: ó já, já tu Malou Stranu
mám tak rád !

Whiskey Oscarovi:

Dlouhé prsty Mafie

Mafie, Mafie
Karla asi zabie

Zabie, zabie
Karla asi Mafie

To ti říkám bez prdele,
moje milá Marie

Whiskey Oscarovi:

"a kloan G spoass"

/part two/

Na patře na pavlači
soused svoje břicho vláčí.

Sbor: Soused, sousede,
proč mně se tak
nevede ?

Podé mnou bydlí
starej chlap,
má doma spoustu lahví.
Samej chlast.

Sbor: Soused, sousede,
proč mně se tak
nevede ?

Na patře na pavlači
soused svoje břicho vláčí.

Whiskey Oscarovi:

"a kloan G spoass"

/part three/

Vožralý sme každej den
a budem, dokud nepojdem.

Když někdy ležím na zádech v trávě
a cejtím teplý dotyky slunce,
cucám zaprášený stéblo
a dívám se do konejšivě modrýho nebe
na malý tlustý obláčky,
a když zavřu voči a vidím je celý fíjalový,
jak dováděj na měkkym růžovym polštáři,
tak bych si chtěl hrát s nima.

Až si pro nás přijde smrt,
tak už tady nebudem.

MUDr Oscar Ryba:

Poprvé Jemin Ojedov

Jemin Ojedov si v hospodě Na Peci zrovna maloval úplně jiný čas a jiné prostředí. Byl na začátku šedesátých let ve Svatém Mořici a předělával si do těch míst lidí, když do dveří vstoupil konfekčně oblečený muž a zastavil se na dohled u chladicí skříně, jako by ho v ten okamžik vylekal netopýr. Jemin si ho ihned označil prstem.

"To je businessman z Nantes," rozhodl a vážil, zda by se muž nedal ještě nějakou další hodnotou dokreslit. Businessman udělal několik kroků podél zrcadel a posadil se k prázdnému stolu zády k Jeminovi. Jemin ohrnul nos.

"Nebo to bude spíš nějaký referent," změnil mínění. "takhle idiotský sako by na sebe žádný businessman v životě ne navlík."

Mužův oblek měl prapodivnou barevnou kombinaci. Sako bylo fialové, košile růžová a kravatu oštráfkovali hnědými pruhy a puntíky jako vyřezanými zuby ze hřebenu. Ta krava mohla být stará deset let; ne tak historická jako Jeminova svatomořická přítomnost, ani ne ovšem tak moderní nebo postmoderní alespoň, aby ho proti jeho vůli nedokázala postrkem vrátit z Alp a šedesátých let do hospody Na Peci. Kalhoty dotyčného vyprali v brčálu.

"To je referent," řekl Jemin a zakroutil hlavou, "úplně nejtutovější ze všech referentů. Kdybys k němu přišel," obrátil se na Daleborgha, "a řekl: -Pane, vy jste referent, on by docela vážně přitakal, že je, pane, takhle: -Ano, já jsem referent, pane."

Daleborgh pokrčil rameny, nijak zvlášť ho to nezajímalo. Sám vypadal, jako by patřil do dobrodružných comicsových příběhů, měl novou čepici na baseball a reklamní slipy J.P.S. a s referenty vůbec neměl příliš mnoho společných témat k vyprávění.

"Běž k němu," řekl Jemin, "polož mu ruku na rameno a hlubokým hlasem řekni: -Pane, vy jste referent. Odpoví: -Ano, pane, já jsem referent, vsadím na to pivo. Běž a řekni mu to."

Daleborgh se neochotně zvedl z lavice. Prošel zrcadlovou místností a přistoupil k muži zezadu, že se mu mohl sklonit k uchu. Muž překvapil nečekaný hluboký naléhavý hlas:

"Pane, vy jste referent."

Zaklonil hlavu a zamračeně pohlédl Daleborghovi do chrápu nosu.

"Nerozumím vám, pane," řekl přiškrceně.

"Že jste referent," zopakoval Daleborgh. Po skončení úkolu chtěl samozřejmě odejít.

"Nikoliv, pane, pravděpodobně jste si mě s někým spletl." Muž se otočil celým tělem. Tvářil se, jako by mezi nimi vznikla nějaká závažná věc, Daleborgha to otrávil ještě víc.

"Je to možné, pane, já jsem vás měl jenom oslovit, jinak mě celá záležitost nezajímá."

"Ale ne, pane," řekl muž a chytil Daleborgha za rukáv. "Já mohu prokázat, že jsem businessman z Nantes."

MUDr Oscar Ryba:

Rozhlasové vysílání

Tísňový volání na všechny možný směry.

Těžko už sesmolím těch několik potřebných vět.

Za chvíli to uvidí před sebou skorem celý
ten, kdo se mračí kolem na celej svět.

25. září se uskutečnilo v Dobříšském zámku dvoutisící sedmdesáté třetí zasedání Svazu československých spisovatelů. Hlavní referát přednesl romanopisec Adolf Ginter, poté bylo zvoleno nové předsednictvo a schváleno provolání. Ivan Skála zaslal oficiální dopis ministerstvu kultury a školství, ve kterém se zamýšlí nad některými aktuálními otázkami současné kulturní politiky.

Svět se mi rozplynul v jedné veliké kaňce.

Ztrácím teď kilo za kilem na váze.

Prvky se divoce slučují v tělesné schránce,
právě začíná blicí extáze.

Jak uvedla Č.T.K., bwanské síly takzvaného "lidového odboje" utrpěly rozsáhlé ztráty v bojích u vesnice Ghuagy, kde se střetli s Národní gardou revolučního koordinátora plukovníka Agaury. V zemi je nadále vyhlášen výjimečný stav.

Potřebuji udržet v obličeji obě oči.

Rukama svírám špinavou pohovku.

Zahajují divokou jízdu na kolotoči.

Už mi tam vrzli tu poslední exovku.

Bývalý člen hudební skupiny Beatles Paul McCartney podepsal smlouvu s firmou Melodia o natočení luxusní dlouhohrající desky, na které nazpívá slavné písně Beatles z období rokenrolu. Ke zdůvodnění obchodu uvedl, že je mu známá značná popularita těchto písní v Sovětském svazu a dále neúnavná iniciativa na jednáních o jaderném odzbrojení a snížení počtu konvenčních zbraní v Ženevě.

CEPLECHOVSKÁ TRAGÉDIE

část II.

Rozčarování

Bohumil Ceplecha

Bohouš Ceplecha sejmul toho chlapa na prvním tmavém plácku, co se oboum připletl do cesty, tak, jak byl z Japonska zvyklý, vzpřímeným prostředníkem tvrdým jako ocel bez varování a předešlých nervozních pohybů. Zlomek vteřiny ještě srovnával jeho tvář a její charakteristické rysy, jestli opravdu jsou náchylné k záměně a jestli by jejich rozdíly nemohly vyvolat zbytečné komplikace, ale hned se vzpamatoval a shodil tu můru s ramen, protože tady nebyl ani Osaki ani Tokamahovi lidé a místo Tichého oceánu o dvě ulice dál šplouchal Botičský potok, unášející mastné fleky zpod skládky za plotem Meteoru. Otrásl se tou roztržitostí. Sklonil trup k mužově kabátu, sebral mu identickou kartu, tedy občanku, a jakmile vězela bezpečně v náprsní kapse jeho pevné kožené bundy, vykročil zpátky k mrtvé ženě pod vodárnou.

Houf narostl do počtu asi dvaceti lidí, než ušel obě ulice a připletl se mezi ně. Důchodci tam byli skoro všichni, snad s výjimkou toho v hnědém hubertáku, co ležel o kus dál se zlomenou nohou a koukal, jak se mu komicky kroučí proti obrubníku, stařenky, které ho nouzově opatrovala a dvou nebo tří dalších, kteří se neúčelně snažili zavolat sanitku nebo jinou rychlou pomoc. Vypadali zmateně a teatrálně, ale obchůzkaře s vysílačkou už dokázali přivolat.

"Panebože," řekl Ceplecha zdvořile, mechanicky a tlačil se ke středu hloučku, aby zaslechl alespon něco z útržků rozhovorů. Strážník volal na lidi, aby nehýbali s předměty a snažil se udělat si zdánlivě jasno o situaci, která té současné předcházela.

"Tak znovu," uklidňoval staříka v placatíci a pracovních kalhotách, který mu vystrašeně šermoval holí před nosem, "mně

přeci nepomůže vaše nenávisť, soudruhu, mně by pomohlo slyšet aspoň kousek toho, co měl ten chlap na sobě."

"Hulvát to byl," výskal stařík, "opravdový chuligán, namouduši, příslušníku, snad jako by ho poslali z filmu, nebo co, byl úplně hrozný."

"Byl by schopen všeho, šmarjápáno, to mi věřte," přidávala se důchodkyně v pulovru a červeném baretu po staříkově boku.

"Vždyť tady Emanovi při tom dokonce podrazil nohy, a tomu už táhne na sedmdesátku, taková stará kost, ta už se panečku hodně těžko hojí, vždyť už to není žádný mladíček." Kynula směrem ke zraněnému. "Podmetl ty trouchnivý haksny," opravil ji Ceplecha podvědomě, ale smysly poslouchal dál.

"To je všechno hezký, občane, ale já skutečně potřebuju alespoň naznačit popis, abych tu před výjezdovkou nestál jako vylihlej pulec." Policista měl co dělat, aby ho hlouček nezanesl na chodník. "Byl velkej nebo malej, sakra, tlustej, hubenej, měl na sobě džíny nebo kabát nebo co ještě tak mohl na sobě mít."

"Jak můžu vědět, jestli byl velikej, ten, pane, přiletěl jako velká voda, namouduši, mladíku, jak potopa."

"Co může takovej chuligán mít na sobě," zajíkla se důchodkyně v červeném baretu, "džíny přeci měl, fujtajbl, džíny nahore dole, smradlavý tenisky, jak si to má člověk na starý kolena v takovym kalupu zapamatovat." Ceplechovi sklouzl zrak na vlastní bundu, tmavě zelené tvídové kalhoty a lovecké boty s traktorem a zarazil se. I ta poslední yašimo v docích by tady podala přesnější popis a mohl to být i evropský oděv. Zaječela dvojí siréna. Výjezdová skupina trochu energičtěji zarazila u obrubníku, ambulance opodál jako by spolu chvíli závodili a hned se u vozů rozletěly dveře a na prostranství vyběhl houf mužů, kteří všichni do písmene věděli, co v první chvíli dělat. Doktor popadl pohotovostní brašnu a prokličkoval k nehybné ženě, ale už jenom potvrdil očividnou skutečnost, že proražená spánková kost jí způsobila smrt hned v prvním okamžiku a kvapně se přemístil k poraněnému se zlomeninou. Mezitím poručík z kriminálky, když přidělený specialista obtahoval polohu těla bílou křídou, dával první obvyklé dotazy pochůzkáři a snažil se vytipovat případné důležité svědky.

"Není to vůbec žádná sláva, náčelníku," oznamoval pochůzkář, "kromě toho, že tady ta žena uvádí džínový oblek a tenisky, nemáme vůbec nic, čeho se chytit. Pravděpodobně vyběhl támhle ze vchodu, ihned ji usmrtil a na útěku poranil ještě toho staříka u obrubníku."

Drobný muž v hubertáku a hnědém tvrdáku vyděšeně usykával bolestí, jak se mu lékař snažil nohu napravit alespoň do transportní polohy v dlaze, pravděpodobně to bylo jeho první setkání s takovou brutalitou v životě. Stařík v placatci horlivě a důležitě přikyvoval a žena v červeném baretu vymýšlela podrobnosti, kterými by podle ní musel oplývat každý lupič v moderních filmech a míchala to se svými vlastními pocity. Omluven tlačenicí do ní Ceplecha zčistajasna vrazil, až vyjekla a obrátila se na něj a chvíli jí pozorně, zkoumavě hleděl do očí. Nerozeznal v nich ani záblesk poznání. Poručík ho uchopil za rameno a vykázal o kus dál do houfu a omluvně upozornil: "Musíte se trochu soustředit, občane, já jsem rád, že ta žena je vůbec schopná říkat souvislé věty." Pochůzkář rozhodil ruce.

"Ještě minulý měsíc jsem sám tu husu varoval, že dojde k úhoně, nosit si takhle výplaty v tašce, náčelníku, víte, co mi odpověděla?" Poručík nevěděl.

"Že se nebojí. Že prej ji důchodci doprovázej." Ukázal na jejich skupinu o kus dál, jak stáli na pokraji zhroucení, třesouce se po celém těle leknutím, které ne a ne vyprchat. "Že je má ochočený nebo co. S prominutím. Málem jí nestačili, vůbec bych nic nedal za to, že těm doktorům přibude ještě nějaký

infarkt."

"Vždyť nás chodilo osum až devět," lamentoval stařík v placici. "Kdo mohl vůbec tušit, že si k takovému mančafu někdo něco dovolí. A pak tu přeci skorem každého v okolí znala. Copak sme na divokým západě?" Poručík mávl rukou.

"Radši se už šetřte, dědo, v klidu se běžte vyspat. Až vás zavoláme, zkusíte si aspon na něco vzpomenout. Platí?"

"Byl jako velká voda," nešťastně vysvětloval stařík. "Takovej ten, co vás v tramvaji schválně nepustí sednout a ještě vám vynadá."

"Dobře, dědo," řekl poručík a vydal se k ošetřovanému. "Potom si vás zapíšeme."

Ceplecha v davu osaměl, jak se od něho s vyšetřovatelem vzdálila nit hlavního zájmu. Nevěřicně kroutil hlavou a snažil se pochopit alespon jediný fragment událostí, které následovaly po útoku na listonošku. Celé místo mu připadalo jako jeviště dlouhého děsivého snu, skorem nešťastně přistoupil k opuštěnému starci v placici a zeptal se: "Neznáme my se náhodou?" Neznali se. Stařík měl v očích zděšení a Ceplechovu tvář snad ani nevnímal. Snažil se najít osobu, kterou by znal a se kterou by se byl schopen podělit o pocit, v němž kromě toho zděšení byla nemalá dávka vzteku a bezmocného rozhořčení a nejvíce v něm převládala nezvyklá uliční ztracenost.

U protějšího domu zastavil druhý výjezdový vůz. Jeho posádka si nejprve zaznamenala všechny svědky a potom postupně začala legitimovat a registrovat ostatní přítomné, aby neunikl ani jediný možný podezřelý. Rozdílu mezi Ceplechovou tvář a fotografií omráčeného muže v průkazu si nikdo nevšiml, ale Bohouš tak tak, že neukázal legitimaci svou a na poslední chvíli se vzpamatoval. Pomalu mu to už všechno stačilo. V uších mu hučelo štěbetání zástupu, viděl přicházet lidi v záblescích služebních fotoaparátů, postát je a pospekulovat, postupně odcházet zatímco se jim do duše začínal vkrádat mlčící strach, odněkud probuzený neobvyklým smrtelným násilím. Povzbudivě po zádech poplácal stařenku v bleděmodrém parádním kožichu, kloboučku a se slzami v očích a zamířil k hlavní třídě. Potom se ještě zastavil u pochůzkáře, ale ten dosud nebyl moudřejší:

"Nevíte, pane, proč si ty lidi nepřevzali mzdu rovnou na poště? Když už se tam všichni táhli?"

"Nevím," přiznal strážník. "Neví to víc lidí. I poručík se mě na to ptal." Na okamžik se zarazil, ale vzápětí mávl rukou. Ceplecha nepoděkoval. Přešel koleje pouliční dráhy a úzkým zselelým schodištěm zamířil nahoru na Vinohrady. Posadil se k prázdnému stolu hospody "U pšeničného klasu" a rozhodl se z celé kořisti hned ten večer utratit nejméně čtyři stovky, i když nic dražšího než myslivce tam neprodávali. Moc potřeboval všechno pochopit. Viděl se v téhle zemi po létech úplně sám, cítil se cizí, na hony vzdálený všemu tomu, co dole ve Vršovcích zažil, každému slovu, výkřiku, každému hnutí mysli těch lidí, ale zatím nechápal vůbec nic. Listonoška s výplatami a doprovodem deseti důchodců. Jezevčík v policejním autu. Rozhořčený šedovousý obránce, který by se mu snad pokusil vzít i pistoli, kdyby se mu v ruce objevila. Pochůzkář s radiostanicí... Všechno, co od prvo počátku udělali nebo řekli, všechno, co se vůbec přihodilo, nějaký logický vztah, nějaké racionální rozhodnutí, pochopitelné gesto, odhad, reakce.

Potom mu malinko svítlo. Objednal si druhé pivo s dvojitým lomcovákem a od číšníka vyloudil několik prázdných účtů. Z náprsní kapsy vytáhl tenké trubičkové pero na černou tuž. Nejistě přizdvihl pravé obočí.

"Věrný důchodci," usmál se nešťastně, kysele a jako u vytržení zakroutil hlavou.

Potom na stůl položil pastelky.

Whiskey Oscarovi:

I left my hearth in Smíchovské nádraží

Mám maringotku na Smíchovskym nádraží
Žeru všechno, co mi stará uvaří
Mně je to fuk, mně je to fuk
Kouřím Startky, Sparty, ameriky
Když mi stará pro ně skočí do trafiky
I left my hearth in Smíchovské nádraží
I left my hearth in Smíchovské nádraží
I left my hearth in Smíchovské nádraží
I left my hearth in Smíchovské nádraží
I left my hearth in Smíchovské nádraží

SETKÁNÍ /II/ NA ARRICAPUAS

Luke jim vybral muže asi ve dvou třetinách boulevardu Arricapuas směrem od mostu a pochopitelně ho tím vyvedl z míry. Přišli odnaproti, svým tělem zvětšeným kamerou zatarasil přímo směr jeho chůze a ještě zdvihl levici, takže muž musel chtít nechtě zastavit, aby se nesrazili a na tom místě přijal i letmou formální omluvu. Kolemjdoucí se sotva ohlédlí.

"Nechceme vlastně nic jiného, než vás požádat o osmdesát pesos na snídani," zněla první míněná slova Lukeho. "Zajímá nás, co uděláte, když vás dva muži, jako já tady s kolegou, touhle dobou takovýhle den v týdnu slušně požádají o osmdesát pesos na snídani." Bully zkontroloval, jestli recorder skutečně nahrává - little recorder nahrával, alespoň se točil.

"Ale pánové," předeslal muž - musel si to pro sebe začít nějak srovnávat. "Za prvé: osmdesát pesos, není to pro dva lidi na vědní snídani trochu moc?" Vyčkával v záklonu jako člověk, který se útočníka snaží udržet na vzdálenost paží dokud nepozná, o co mu jde.

"Nechceme, abyste to posuzoval," vsvětlil Luke, "zkuste reagovat." Záběr si vybíral, jako by lidi dokázal hodnotit jenom svým úhledným objektivem. Mužem proběhl záchvěv.

"O co tedy tady má jít?"

Poprvé se ozval Bully: "Má jít o to, co řekl Luke, pane. Zkuste si představit, že k vám ve středu v devět ráno přijdou na takovýhle ulici dva chlapi, jako jsme my, a chtějí osmdesát pesos na snídani. Není to tak, nesnadná představa, když jenom v duchu obtáhnete, co vidíte teď tady před sebou ve skutečnosti. Když si to představíte, začíná jít o to, co byste v té chvíli dělal."

Muž se nejistoty nezbavil. Z levé strany na něho mířil Bullyho mikrofon a z pravé od ramene Lukeho kamera, byly to tak nevyhnutelné předměty, že za nimi těžko začínal vnímat jejich uživatele. Hlídal si jen ten objektiv a mikrofon, lidé, kteří je drželi v rukou, mu připadal podobně jako plátno, na které se ve filmovém studiu promítá. Radí zrovna točené scény. Z větší části mu to nebylo po chuti.

"Vy na mně totiž chcete najednou si vymyslet, co udělat v nějaké situaci, ve které jsem poprvé a je to tedy dost neobvyklá situace. Jak by vám samotnému bylo, kdyby k vám najednou přišel úplně cizí chlap a ptal se vás na věci, o kterých jste ještě nikdy nepřemýšleli?"

"Ten cizí chlap," přikývl Bully, "to jsme právě my, pane, proto se ptáme. Ten můj úplně cizí chlap by pravděpodobně taky věděl, proč se mě ptá, na vás nechceme nic jiného, než něco udělat nebo spíš vidět, co uděláte, rozumíte?" Muž nerozuměl.

"Ale jak mám vědět, co bych udělal, kdyby... něco, já vám přeci můžu říct nanejvýš to, co bych chtěl udělat nebo co bych pravděpodobně udělal. Kdyby deset pesos, to bych třeba věděl, ale taky třeba ne. Kdybyste aspoň neměli ty věci u sebe, tu kameru a mikrofon, to je pro mne hrozně hloupá situace takhle." Luke zavrtěl hlavou.

"Neposuzuji, nakolik je hloupá, ale vy ten záměr asi stále ještě necítíte. Nejde o dva jakékoliv pouliční muže, jde o nás dva. My jsme k vám přišli a zeptali se vás. Na vás je, abyste reagoval." Vypadalo to, že se muž nesoustředí na jeho slova, spíše na svůj dosud zjištěný dojem z nich.

"To tedy asi namouduši nevím, jak bych reagoval. Asi bych to musel přímo ve skutečnosti zažít." Luke se zachmuřil.

"Přímo ve skutečnosti," přispěchal Bully, "jste to zažil na začátku, pane."

"Tak mi s tím trochu pomozte, přeci."

Z kamery s mikrofonom pomalu začínali být zase dva muži tak, jak se tam postavili, v každém případě však s patřičnou září, do které se ústup majestátnosti přístrojů proměnil.

"Snad jsem na začátku vjel na nějakou nesprávnou kolej," pokračoval muž a dokonce se omlouval. "Mě by to možná samotného zajímalo, co kdybychom si to nějakým způsobem všichni zkusili zopakovat, víte, bez té mé počáteční předběžné nedůvěry." Už v podstatě nadále jednal sám.

"Jak si to chcete zopakovat," zeptal se Bully, "děje se to pořád."

"Máte vůbec těch osmdesát pessos?" zeptal se Luke a muž se rozesmál.

"Ano, mám," řekl téměř uvolněně, "nějak to zjednodušíme. Vy si zkuste stoupnout, abyste mi sice zabral výraz, ale abych já vás neměl tolik na očích. Stačí úplně váš kolega s mikrofonom."

"Nestačí. Nevymýšlejte si."

S prvním srdečným úsměvem zvoleného se z nitra malého hloučku na Arricapuas vytratil určitý stín napětí a muž začal být jaksi tvarovatelný. Ne že by ho opustili všechny pochyby o neznámých lidech, ty mohly třeba nabobtnat, ale z něho se stal tvor, který by přinejmenším z vlastní vůle ihned nezkoušel odejít, kdyby mu Luke úplně uhnul z cesty. Mohli by na něho mluvit zezadu a on by držel.

"No tak, pojďte," vybídl je po krátkém pozorném rozvažování, "ale ať on se zeptá přímo."

"To můžu," řekl Bully. Poodstoupili o několik metrů a potom udělali chybějící kroky zpět. Bully napřáhl dlan a namířil muži ukazovákem na nos. "Dáte mi osmdesát pessos?"

Muž to na sebe nechal působit déle. Podrbal se bříškem prstu u kořene vlasů a očima zabloudil na asfalt. "To je tedy skutečně divná situace," přemýšlel. "Jestli bych to měl teď posoudit, tak teda teď zrovna asi ano, vždyť zřejmě sami cítíte, že jsme se najednou jaksi navzájem přiblížili nebo jak bych to nazval, že ano?" Usmál se. Sáhl do náprsní kapsy saka a z koženého pouzdra odpočítal čtyři dvacetipessové bankovky. Chtěl je podat Bullymu, ale zaváhal.

"Počkejte," řekl Lukemu, "mám mu je teda dát?"

Luke obrátil oči v sloup. "My goodness!" vyděchl. "Jde přeci o to, jestli mu je dáte nebo nedáte, nanejvýš i o to, jak mu je budete dávat, když mu je dáte nebo jak mu je nedáte. Copak na vás, sakra, mířím pistolí?"

"No dobře," řekl muž. "Zeptáte se, prosím, ještě jednou?"

"Ale rychle," řekl Luke. Poodstoupil už jen o krok a hned se vrátil. "Dáte mu osmdesát pessos?" Stiskl spoušť kamery.

"Dáte mi je?" přidal se Bully a muž mu nechal bankovky v ruce trochu znechuceně.

"Asi jsme to nějak pokazili," řekl mrzutým hlasem, "co myslíte? Připadám si najednou trochu jako hlupák."

"To jsme samozřejmě nechtěli, ale když už jste se jednou rozhodl nám vyhovět, tak to chtělo přeci jenom ██████████ víc štávy, vy za tím pořád vidíte nějakou motanici."

"Asi ano," připustil muž. "Myslím, že jsem nijak kouzelně nereagoval. Co vy tím vlastně zjistíte?" Luke se měl k odchodu.

"Přesně to, co se teď stalo. Jestli je dáte nebo ne, zčásti jak je dáte nebo ne. Nic víc v tom není."

"A k čemu to potom je, když to víte?" Muž se k odchodu neměl. "Když dejme tomu u dvaceti lidí zjistíte, jak se zachovají?"

"Není to k ničemu jinému, než že to víme, jestli se ptáte na

tohle. Má to cenu jen do té míry, do žádných konkrétních uměleckých nebo statistických závěrů se to potom nezpracovává."

Muž vypadal, že očekává jejich zájem mu to vysvětlit. "Takže se dá říci, že účelem je tedy záznam té reakce?"

"No asi ne," řekl Luke. "Těch věcí," ukázal na oba přístroje, "jste si vůbec nemusel všimnout. Nemusel jsem si, jak jste říkal, zabírat výraz vaší tváře."

"Přesto to snad trochu chápu, nebo počkejte. Máte pocit, podle toho, co říkám, že jsem to trochu pochopil?"

Luke pokrčil rameny a neodpověděl.

"To není složitý, pane," řekl Bully. Pobídl Lukea a oba odkráčeli po Arricapuas. V ruce nesl čtyři dvacetidolarové bankovky a muž zamračeně pozoroval, jak se vzdalují. Dokud mu jejich postavy neskryla těla jiných chodců.

Bully peníze beze spěchu uložil do kapsy.

To by mohl být konec meetingu na Arricapuas, jenže všední den pokračoval. Bully s Lukem se zastavili o tři bloky blíže k Silencii a zamyšleně na sebe pohlédli. Věděli, proč to dělají, asi hodinu před tím seděli u Lukeho v bytě a debatovali a řeč šla náhodně také o penězích, pili čaj a hovořili o jejich shánění. "Ne vydělat," snažil se Luke v tu chvíli zachytit jistou myšlenku v kontextu, "ani ne investovat a mít zisk nebo najít zlato nebo něco zdědit, rozumíš? Ani vyhrát v sázkách na bejky nebo jak se tak ještě dá utrhnout kapitál.

Zkrátka docela normálně sehnat prachy."

A teď na Arricapuas pokrčil rameny a letmo povytáhl obočí.

"Svým způsobem," řekl, "asi mi to přišlo jako strašná okecávačka." Stáli před kavárnou Mucas a protože je nenapadlo nic lepšího, posadili se dovnitř.

"Za osmdesát pravděpodobně jo," souhlasil Bully ještě než

objednal dva poháry s rumem.

"Kdyby o to šlo,můžeme vždycky pár pěttek přirazit."

A ještě tam někde mohlo být tohle:

Muž se trochu zamračil,hned jak se bankovky ocitly v Bullyho dlaní.

"A vrátíte mi je?" zeptal se nesměle v šumu bulvárního provozu.

"Ne," řekl Bully.

"Aha," řekl muž.

Nebo tohle:

"Vrátíte mi ty peníze?" zeptal se muž netrpělivě,když zjistil,že se oba mají k odchodu.

"Vy je chcete nazpátek?" odpověděl mu Luke také otázkou.

"Vy si je chcete nechat?"

Lukea jeho slova udivila.

"Vy si jako myslíte,že jsme se tu před vámi pitvořili,protože nás za vámi poslal výbor vašeho Fan-clubu? My jsme řekli,že vás chceme požádat o osmdesát pessos,ne že chceme psát reportáž o tom,jak nám lidi odpoví."

"Ale já jsem to tak nějak pochopil," vyhrkl muž dotčeně.

"Přeci nechcete říct," ujal se ho Bully, "že si myslíte,že by dva úplně cizí lidi měli nést odpovědnost za to,že vy špatně chápete význam jednoduchých vět."

"Vy si z toho děláte jundu /španělsky - chundu ,ne -kundu, pozn. autora/!" usoudil muž.

"My se smějeme?" zeptal se ho na to Luke.

"Vy jste mě tedy od začátku měli pouze v úmyslu okrást?"

Bully vydechl.

"Pane,přeci na nás nechcete,abychom vám tady pro nic za nic začali pouštět záznam,jak nám s plným vědomím a bez podmínek dáváte osmdesát pessos."

"Pak se ale musím bránit bojem a násilím!" řekl muž a povyskočil.

Luke řekl: "Vy násilníku!" a zamlaskal,unaveně ukazuje na všechny části videorekorderu.To bylo na jejich odchodu.

Ale tyto dvě poslední situace se už netýkali chlapců z Arricapuas,za těmi stáli nějakí dva samolibí,nesympatičtí,bezohlední a vkus postrádající uličníci,se kterými hodní,čestní a hlavně přemýšliví a hloubaví Bully s Lukem nemají pranic společného. Já přirozeně také ne.

"Příště to můžeme zkusit," řekl jeden ten uličník, "třeba jako že točíme bulvární nebo sociologickou scénu,za kterou mu dáme z těch jeho peněz dokonce honorář.Přímo očividně z nich. Taková blbost mu zamotá palici podobně,a měla by být v průměru podstatně rychlejší."

R. Ťalský:

Kozy na řetězu

/1. dubna 1988/

Miroslav Korbel:

Autoportrét

/Hudebním textem, publikovaným na následující straně, se autor zúčastnil předkola politické písně Armádní soutěže umělecké tvorivosti v lednu 1987, v hodnosti vojín, jako folkový písničkář./

MUDr Oscar Ryba:

VZTAHY

Létají k nám.
Táhnou si stín,
vzniklý snad z vln.
Z mraků se vlhký déšť rojí.

Létají k nám
s létem i dřív,
nejdou mi blíž.
Stínů se, co živ, bojím.

Já nechci to, nechci to, nechci to !
Já nechci to, nechci to, nechci to !

Létají k nám,
čeří prach chůzí,
bloudí v barácích.
Plátne ti druzí šmouhou budí.

Čím v podkroví
sucho uniká,
ne náhodou
za límec zatýká a studí.

Já nechci to, nechci to, nechci to !
Já nechci to, nechci to, nechci to !

V podkroví z plánů
se déšť s prachem lepí.
Je vidět díra.
V šeru jsou slepí a cizí.

Tvář v mokrém peří
zkoušejí skrýt.
Tušit jsou křídla.
Víc, než ten třpyt, nenabízí.

Já nechci to, nechci to, nechci to !

Dán:

Akmeisti

Vypili jsme s Blokem
 sklenku jedním lokem.
 Jesenin šel kolem
 • nezmiňte se sloem,
 že se stane bohem !
 Už dneska je slaven
 a kdože to ? - Jesenin ?
 Ale kdeže, tohle přece je Lenin.

Včera večer u Pakulu
 otevřel jsem si papulu.
 Chtěl jsem říct jen: "Dobrý den,"
 a už jsem byl vyveden.

Skioll Podragaway:

TO FEM TEDA EŠTĚ NEŽRAL, /part two/

- Á,dobrý den,paní Fordová,jak žijete ?
- Dobrý den,paní Onasisová.Ale to víte,jak se dá.

Já jsem inženýr

- Dobrý den,já jsem inženýr a hledám práci.
- No a?
- Přišel jsem se zeptat,zda by váš podnik...respektive,co mi můžete nabídnout.
- Ahá! No tak můžeme vám nabídnout akordovou progresivní mzdu,měsíční prémie ve výši 20% platu,pravidelné podíly,celkově zhruba 4.000,- korun čistého.Dále podnikový byt do dvou měsíců,rekreace na Chopku,v Transylvánských Alpách,Krkonoších,Bulharsku a Jugoslávii,výměnné zájezdy do Francie.
- Začínám o tom vážně uvažovat.
- A co jste vlastně povoláním ?
- Inženýr,už jsem to říkal.
- Inženýr?! Co já vám tady tohleto vůbec vykládám,když se to inženýrů netejká/ Navíc vy ani na inženýra nevypadáte! Máno! Pocem,tos teda eště v životě neviděla,tak divnýho chlápka.
- To sem nežrala,člověče,co vás to vůbec napadlo sem chodit?!?

Svačina

- Johnny, zase sis nevzal do školy svačinu, rozčilovala se paní McDonaldová.
- Mami, ale já už mám toho koláče plný zuby!
- Jak to plný zuby? Já když chodila do školy, tak mi máma dávala každěj den koláč a jak jsem jí za to teď vděčná. Zasloužil bys pár facek.
- Ale mami, já ten koláč nemůžu, to mi nemůžeš dát něco jinýho?
- Jinýho? A co asi tak, když seš tak chytřej?
- Já nevím... třeba...
- No to sem zvědavá.
- Třeba housku, kuřecí karbanátek, kečup a cibuli, vychrlil ze sebe Johnny nazdařbůh.
- Cože?
- Johnny horečně přemýšlel.
- A jak to budeš jíst?
- Jasně! Rozřízneš housku, do ní dáš karbanátek, poleješ ho kečupem a přidáš cibuli.
- Prosím tě, kdes to viděl?
- Johnny se zase zamyslel.
- Robert Hamburger měl dneska tuhle svačinu. A dal mi ochutnat.
- Jaký Robert Hamburger?
- To je nověj spolužák.
- Aha.

Blbec

Blbec stál před oprejskaným čínžákem a prohlížel si sprostý nápisy na zdi. Znepokojeně zabrousil k masivním dveřím. Vizitky dole nebyly, a tak musel zkoumat každý byt, než došel k tomu pravému, kde po hrozivém váhání zazvonil. Otevřela mu Julie.

- Ahoj Julie, řekl Blbec.
- Copak?
- Julie, chtěl bych si s tebou o něčem promluvit.
- Ale já s tebou ne, řekla Julie a zabouchla dveře.
- Julie je kráva.

První stanice hodných a zlých lidí

První stanice hodných a zlých lidí. Blížíme se do Prahy, obvodu zlých lidí. Do restaurace vstoupil, inkasoval několik ran pěstí a potom mohutně nadávaje dohnal dalších několik lidí k tomu, aby na něj podali žalobu za nactiutrhačství. A do našeho krásného, křišťálově chrommramorovaného barevného čistého metra vstoupily tři děvky a jeli do hotelu Panorama nabízet se za tolik peněz, kolik by vydělali za mnoho týdnů v pekárně nebo kdekoliv jinde, na stržích patřících společnostem.

Jen počkej chvíli,
namíchám ti koktejl,
pak se budeš muset poblejt.

Jako člověk v unifikovaném svetru zvrací do ucha své slečny, jež sedí vedle něj a nemá to hlavu ani patu. Ona je moc tlustá a on příliš hubený a slečna, která sedí na jiné, červeně slizké lavici, drží v rukou knížku v barevných deskách. Jenom ji má, tu

knížku v červeném obalu.To musí stačit.

Na území zlých lidí.

A byl to desátý den mé medžikl průsery fůr.

MUDr Oscar Ryba:

Gratulace

"Gratuluju,paní Nýglová.To by mě ani ve snu nenapadlo!" V přístroji to skřípalo jak ve starém gramofonu.

"Cože?"

"Že gratuluju!"

"A k čemu?"

"No jestli se spravil během necelýho měsíce u vás,tak skutečně klobouk dolů." Přes slabé spojení byl hlas slyšet úlevou.

"Počkejte.Jak spravil?"

"No dneska přišel telegram.Psala jste,že zesílil!"

"Ne,já jsem nepsala,že zesílil!"

"A co jste psala?"

"Že zešílel."

All Presidents

Richard Nixon poprvé vstoupil do Bílého domu jak president. Vešel do své nové kanceláře a pohodlně se usadil v křesle, za velkým mahagonovým stolem. Byla to pěkná pracovna.

Na desce stolu před sebou si všiml kalamáře a zlatého parkera. Ten tu zbyl ještě po Johnsonovi. Nixon pero vzal a uschoval v náprsní kapse. Nikde nebylo psáno, že by si Johnson na své oblíbené pero nevzpoměl.

Otevřel zásuvku. Byla prázdná. V druhé zásuvce ležel do půlky sněžený rohlík a krabice od mléka. "Johnson tedy opravdu rád pil mléko," poznamenal Nixon. Ve třetí zásuvce leželo několik papírů a Johnsonovo jo-jo. Nixon sepal ruce na stole. Tak odsud bude řídit život nejmocnějšího státu světa. Šťastné zazubení. Náhle se otevřely dveře a objevila se štíhlá postava elegantní ženy.

"Dobrý den, pane," pozdravila, "promiňte, intercom zatím nepracuje, proto přicházím bez ohlášení. Jsem Bess McIntyrová, jedna z vašich sekretářek."

"Vítám vás, Bess," řekl Nixon. "Doufám, že naše spolupráce bude O.K."

"Budou se snažit," řekla Bess. "A propos, přináším vám dopis. Váš první dopis v úřadu prezidenta." Gazelí chůzí překonala vzdálenost ode dveří. Ze složky zpod levého podpaží vytáhla dopis. President ho vzal a Johnsonovým parkerem na něj napsal: 0001.

"Je to tak správně?"

"Ano, naprosto přesně. Promiňte, ale nechal jste si to pero po prezidentu Johnsonovi, že?"

Nixon se trochu zarazil. Potom si uvědomil, že se nemá zač stydět. "Ano, leželo na stole," řekl omluvně.

Bess se široce usmála: "Johnson ho zdědil po Kennedym."

To je oba rozesmálo.

Bess pojednou zvažněla.

"Víte, chtěla jsem to pero vzít domů své neteři."

"Chápu, ale obávám se, že..."

Bess se znovu usmála, omylem a gazelím krokem zmizela za dveřmi. Nixon zůstal sedět šokován. Aby se vzpamatoval, roztrhnul obálku a začal číst:

Hey, Ritchie,

Gratuluju ti k úspěchu, che che, a sem rád, že sem tě konečně našel, starouši. Pamatuješ jak sme ještě jako děti hráli na indiány co? Tehdáž sem ti pučil svejch hliněnejch Apačů, jenže ty ses vodstěhoval do Ohia a no já už neměl šanci abys mi je vrátil.

Já teď vlastním jeden prima vestrov v Karibském moři, no je to taková malá-republika, hlavně že O.S.N. vo nás ví.

No chtěl sem ti jenom připomenout těch čtyřecet indiánů. Tak do měsíce abych je měl, taky bych moh tenhle vestrov střelit Rusům, to by ti asi vadilo, vid? Tak se měj a pozdravuj starou, viděl sem ji jednou v T.V.

Tvuj joe arch, St. Vincenc

Dutchman :

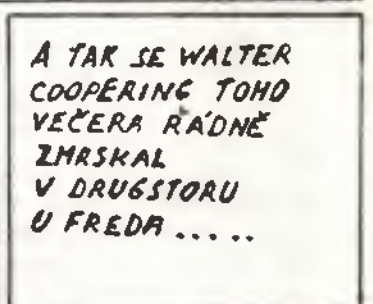
24 OBRÁZKŮ ZE ŽIVOTA WALTERA COOPERINGA

24 OBRÁZKŮ ze života W. Cooperinga

© DUTCHMAN 1988

THE END

Od rozbřesku do setmění zabředly vaše původní rozhovory beznadějně v nesmyslech.

Proč by se alespon několik minut nemohly týkat nás ?

Na čestném místě seznamu vašich každodenních témat by do budoucna neměli chybět MUDr Oscar Ryba s Dutchmanem.

MUDr Oscar Ryba

Dutchman

Konečně něco pořádného !!

(COOP 2)

MUDr Oscar Ryba s Dutchmanem jsou témata, o kterých si rozhodně neškodí několik minut denně ráčky poklábat.

MUDr Oscar Ryba:

CEPLECHOVSKÁ TRAGÉDIE

část III.

Rezignace

Bohumil Ceplecha

Bohumil Ceplecha byl zarostlý, pohublý jako profesor a lámal do sebe už asi osmnáctou sklenici rýžové kořalky, kterou doma vypálil podle nějakého dvakrát praného receptu zapomenutého v kapse u bundy. Jinak toho kolem sebe moc nepozoroval. Myslel si, že svůj strach přepije a nebo tím způsobem na něco přijde, ale mozek měl jako v louhovém roztoku a začínal chápat, že buď se ten recept už nedochoval celý a nebo to přepít nejde a nezbuďde mu, než přijmout nějaké riziko a nebo se jít rovnou přihlásit do vězení. Fore mu žloutly ve skříní u latoru a on neznal budovu jediné redakce ve městě a na botníku u dveří na sebe chytala prach modrá policejní obsílka se sdělením, že jistý poručík z příslušné obvodní kriminálky by už velice rád znal adresu jeho trvalého bydliště a především viděl potvrzení, že onen těžko se vyjadřující chlapík, který se svého času odněkud vynořil s přeplácáným pasem a doporučením japonského velvyslance, je někde s konečnou platností zaměstnán.

Bohumil byl všechno jen ne povaleč. Bojoval sám se sebou a dělal víc, než mu dovoľovaly síly, ale přeci jen jich asi neměl dost, aby se dokázal vzepřít vlhké temné džungli, která ho v zemi po návratu přivítala a pohlcovala na každém kroku a vedle níž mu velkorysý tažení Interpolu proti Tokamahově lóži a následné prestižní války státně řízených gangů v Japonsku připadalo jako turnaj ostrovního poháru v ping-pongu proti kobylkové kalamitě. Nebál se práce, byl ochotný denně lámat ká-

men kladivem stejně jako navlékat korálky u běžícího pásu, bál se něčeho, co přichází hned po ní v žebříčku myšlenek a co se po jeho dalších příčkách táhne až někam do černého nekonečna.

Jediným východiskem z prázdnoty pro něj zůstaly od začátku fóry a jejich kreslení, protože o ostatních svých schopnostech, talentu, kvalifikaci i dosavadních zkušenostech velice záhy zjistil, že v rodné zemi nebudou nikdy nikomu k užitku. Neměl málo nápadů, výborně pozoroval a neuvěřitelně hluboce cítil a prožíval své reakce na šňůru překvapení a nepříjemností, které ho po návratu potkávaly minutu od minuty, ale bál se, jak lidé přijmou jejich obsahovou a grafickou realizaci. Chtěl se uchýlit do příležitostného zaměstnání, než se prosadí ve dvou třech rozumných časopisech a pomalu se sbírat a hledat staré hodnoty, třeba se výhledově usadit, dotlouct to do stáří, nedokázal však přes všechnu obrovskou vůli ani to. Rozumný časopis neobjevil.

Sehnal si práci v provozovně mléčných lahůdek jako skladník sýrů a nevydržel tam ani den.

Někde na spodku chřípí žaludkem drážděného nosu ucítil hned po příchodu tak nepříjemný odstín zkaženého zápachu, že by v Japonsku kvůli němu okamžitě zavřeli celý krám a Bohumil věděl, že snaha o přivyknutí, jaké je učili pro nucený pobyt v džungli, nemůže vyústit jinde než v alergii, a tak aby nečekal na vypěstovaný nevyhnutelný chorobný odpor, opustil první pracoviště raději sám a ani se to nesnažil vysvětlit vyjedenému různolícimu vedoucímu, tak různolícimu aby vypadal, že se nejspíš právě vrátil z dlouhé pohodlné dovolené a problematiku všedního zaměstnání a života dosud v plném rozsahu odmítal chápat.

V půjčovně kostýmů divadelní služby

byla práce sedm týdnů víceméně snesitelnější - kostýmy tam samozřejmě nebyly a všechny jízlivé dotazy zákazníků zkušeně a dokonce s oblibou obračela v žert starší přihlouplá zrzavá žena u výdeje - dokud Bohumil nepoznal, co tam s ním vlastně opravdu dělá za lidí. Z opakovaných duchaplností té zrzavé se mu dělalo špatně už třetí týden, druhá zaměstnankyně v půjčovně nikdy nebyla, zato však o sobě dala vědět pokaždé u výplaty, kde vyšlo najevo, že celou aktivitu po všechen čas pro jistotu využívá na nějaké intriky, protože Bohumil ani ostatní nikdy nedostali tolik peněz, kolik podle výplatní pásky měli, a účetní jestli jim někdy něco vysvětlila, tak že se zbytkem nějak manipulovala ona neznámá žena, která se jmenovala Kirková. Všem dal nakonec korunu drobný brýlatý čtyřicátník, jenž s Bohumilem dělal u příjmu, který nevynechal jedinou příležitost poskytnout blízkému člověku ze své bohaté truhlice oceněnou moudrost nebo poradit ve všech situacích přináššených životem co a jak a myslel si, že je to jeho poslání. Byl to takový zabiják jakékoliv Bohumilovy kladné emoce, že se od začátku musel jmenovat Messer nebo Babinský nebo tak nějak /nakonec se jmenoval samozřejmě Mydlář/ a měl ze všech předešle jmenovaných postupem doby daleko největší štěstí, že v Ceplechově přítomnosti při jeho současném psychickém stavu, nehladě na zakořeněné reflexy z minulých životních rolí, vůbec zůstal naživu.

Ve šroubárně na předměstí

seděl ve vrátnici chlap tak podivný, že Bohouš na personální oddělení ani nedošel.

A nemluvím o stavbě.

Bohumil Ceplecha

Tam se mu běžně stávaly věci docela přesahující hranice lidského rozumu.

"Přece jim nebudu nakonec vnucovat to, co jsem na vlastní kůži prožil v Japonsku," zaúpěl nešťastně a svezl se se sklenkou v ruce po špinavém linoleu trochu níž, tak, že mu obílená stěna namazala šmouhy na holý zátylek.

"Přeci nejsemeště na hlavu padlej!" potvrdil si.

Apaticky se podíval do demižonu průhledného umělým světlem z ulice. Vodka neměla tu správnou přílivovou matnost jako poblíž Yokohamy, kde jí upíjel nekonečné množství při čekání na Singha nebo na jeho spojku. Hned na začátku štáry ho zahnalí podvržení drogoví psi do plechové boudy bez oken a on se potom nesměl hnout nejen z přístavu, ale ani z ní a dva měsíce strávil bez hnutí ve společnosti pečetěných beden rýžového destilátu, em-jedenáctky a svých přibývajících výkalů. Výkaly si časem osvojily důvěrnou vůni stok a přilákaly potkaní rodinku s pohublou svalovinou, která kromě té vodky z beden pomohla Bohumilovi udržet tlukot srdce a vědomí.

Singh byl nezvěstný a spojku neurčil.

Pak to vyřešila taková šťastná nevelká Tsunami od zálivu...

Tady se snad už nic vyřešit nedalo. Přemýšlel o nějakém ústupu do soukromí, paragrafy neparagrafy, třeba na hory nebo jinam od lidí, trochu zapomenout, dávat si do těla nebo chlastat a přijít tam na jiné myšlenky jestli je to ještě možné, zbavit se japonského strašáku a znovu se naučit, jak to chodí v téhle zemi, nebo se to nenaučit a zkrátka tam počkat, dokud ho nevyslídí a nezatknou. Ale pak na žádné hory neodjel /obrázek v podtitulu třetího dílu trilogie/. Představil si takovou hodně hloupou situaci a buď se lekl jí, nebo ji přičetl k došavadnímu strachu a už ten celý náklad zkrátka neutáhl. Prostě se na nějaké hory vykašlal.

Nalil si další sklenici a trhaně obrátil její obsah do žaludku.

Zavřel oči.

Bůh ví, jak by to mohlo na takových horách dopadnout.

"Zase jezevčík ! " zařval Ceplecha, "zkrvenej jezevčík! Celá tahle země je jeden obrovskéj zkrvenej jezevčík! Jeden jezevčík vedle druhýho," křičel až mu tekly slzy, "jako by tu nebylo nic jinýho, než jezevčíci!"

"Oši - mi kaí," vydechl, když se trochu uklidnil. "Vůbec nic jinýho..."

Poznámka na závěr:

Tato studie, jak je jistě patrné, byla ne víc než odvážným odhadem. Skřín se záplavou Ceplechových obrázků našel bez kontextu až po jeho zmizení redaktor Dikobrazu a tak, jak samy za sebe promlouvaly k nezasvěceným, se mu výborně hodily do krámu. Já jsem si až po dlouhé šokující době uvědomil, že za takovou tvorbou musí být skryta nějaká nekonečná osobní tragédie, v jejímž světle by se mi před hloubkou postojem a inspiračními kořeny každého vyjádření tajil dech a otevíral obzor jemných, nepostihnutečných barev. Vodítkem mi byla vtipná tvorba samotná a potom už jen Ceplechnův skeptický soubor japonských obrazů plný rázovitého nepochopení reality, řekněme jejího nezaostřené přehlížení, který sám o sobě by asi také nemohl existovat, pokud by za ním nebyl ukryt nějaký tragický, nepředstavitelný osud. Opakuji, že hypotéza vznikla z mého osobního podezření, nijak důsledně jsem ji neověřoval a fakticky za ní nestojím.

Vytvořila ji víra, že nikdo přeci jen nemůže být tak dokonale blbej...

dr.Skioll Podragaway:

Bratři v saku

V hospodě U zlomený žábry seděli u rohového stolu tři mladí muži. Byli oblečení v saku a kravatě. Piva, která jim přinášel vrchní, si pokaždé zdvihli k ústům, udělali: "Blé" a naráz je vypili. Vůbec spolu nehovořili.

Asi v půl osmé se k nim přišátral opilý muž.

"Hej, nejste vy náhodou bratři v saku, cha - cha."

Muži křečovitě vyrazili: "Cha - cha," a potom s novým pivem: "Blé."

"Hergot, vy ale chlastáte, to teda čumím, Oldo! Pocem, hele jak ty tři chlastaj!"

Druhý opilec se přikolébal blíž se zarudlýma očima a pozoroval podivnou trojici, které vrchní přinesl další pivo.

Pozvedli půllitry k ústům, udělali: "Blé," a prázdné sklenice postavili na stůl.

"Kadle, to snad není možný, jak ty chlapi pijou pivo, to sem teda eště nežral."

Rohový stůl zaujal pozornost všech hostů a ani jim nevadilo, že vrchní nosí veškerá piva těm třem mladým mužům, přičemž oni pokaždé beze slova udělali: "Blé," a dál netečně seděli na svých židlích.

Opilý muž je obcházel a kroutil hlavou: "To snad nejní možný, takovýho piva...", mumlal a konečně se jednoho z nich zeptal: "Prosim vás, proč tak strašně pijete?"

Mladý muž aby se na něj podíval, podržel chvíli půllitr a řekl: "Uchlastáváme se k smrti."

"Blé."

MĚL JSEM RADĚJI ZŮSTAT
V TON PRVNÍM PUSTÉM OSTROVĚ

Ryba

Miroslav Korběl:

Myšlenka

...něk se nám to zamotalo

dr.Skioll Podragaway:

Čtenářská obec

- Ve svém posledním románu jsem se snažil znázornit generační a etický problém doby plné společenského pohybu, pronikání nových uměleckých názorů a bouřlivého rozvoje techniky. To vše samozřejmě s důrazem na konkrétní jedince, jejichž charaktery a osudy jsem se usiloval vykreslit plasticky tak, aby se s nimi čtenář mohl plně sžít.

- To je jistě obdivuhodné. Proč tedy vaši novou knihu takřka nikdo nečte?

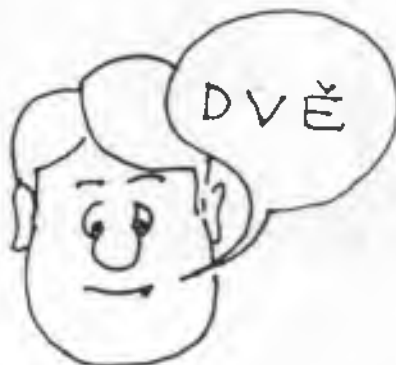
- Jak to, nikdo? Já ji četl několikrát, manželka, bratr, švagrová, soused, můj krejčí - ti všichni ji museli číst, to je snad málo?

- Ne, tak jsem to neřekl, ale přeci jenom..., širší čtenářská obec...

- Co?! Jaká obec, ksakru?!

- Nic, nic. Promínte, nic jsem neřekl.

- No proto. A o nějaké čtenářské obci se laskavě příště vůbec nezkoušejte zminovat!

Ryba

dr.Skioll Podragaway:

TO FEM TEDA EŠTĚ NEŽRAL, /part three/

- Á, dobrý den, paní DuPontová, jak žijete?

- Dobrý den, paní Morganová. Ale to víte, jak se dá.

Puritánka

Červeně se jí vehnala do tváří. Styděla se ještě víc a víc a další a další krev jí proudila do hlavy, až se jí dvojnásob-

ně zvětšila a nohy se úplně odkrývaly, potom i trup a ruce, její tělo se bortilo, až z ní zbyla pouze obrovská, temně rudá stydící se hlava. Tím se však i její stud nadále zvětšoval, stýděla se za své červenání a obrovskou hlavu, ale další krve se jí už nedostávalo. Proto spolkla paní F. i se dvěma malými dětmi a i jejich krev si vehnala do tváří.

Nakonec musela být oplocena a posléze zneškodněna.

Rokoko

V naprostém rozporu s původní verzí tvrdí hraběnka von Graaf, že v žádném případě neležela pod spinetem opilá a už vůbec nemíní souhlasit s výpovědí barona Wasmüllera, který prohlašuje, že mu ukazovala spodničky.

Naproti tomu připouští, že skutečně vypila okolo pěti litrů vína a házela zákusky po přítomných hostech.

Dán:

Noční ptáci

Viděl jsem výra
jak baštil sýra.
Dával si do nosu
taveňák z Laktosu.

Jedna černá vrána
vzbudila mě zrána.
Řekla: "Hlad mě k tobě nutí,
nemáš něco k zakousnutí?"
Čet' jsem zrovna Kapitál,
a tak jsem to trocha risk,
ať má z toho nákej zisk.
Aspoň úvod jsem jí dal.

Já viděl výra
jak baštil sýra.

Miroslav Korběl:

DOBYTÍ RS

DERATIZAČNÍM SDRUŽENÍM TS

/fotoreportáž z Rockfestu 88/

②

③

④

⑤

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

20

2+

22

23

(24)

THE END

Z číše života

Hank Bayer se povzbudivě usmál na vrátného, přestože svůj vlasatý zarostlý zevnějšek za příliš povzbudivý nepovažoval, a ukázal mu dvoumarkovou minci sevřenou nastojato v prstech.

"Jenom jeden telefon," zaškemral.

Vrátný přikývl a pokračoval v četbě rodokapsu.

Hank si stoupl k přístroji, aby ho z velké části mohl zakrýt kabátem, minci do něho vsunul a vytočil šest čísel. Potom naoko zlostně luskl prsty, klepl ze strany do přístroje a přiměřeně zaklel, a vytočil dalších sedm čísel.

O osm časových pásem dál na západ se ozvalo zvonění a téměř vzápětí, jen trochu zpožděné družicovým přenosem signálu:

"Hallo?", které znělo tak, že v Hankovi okamžitě probudilo náhlý nával ženství a žádoucnosti, až polkl a otočil se na vrátného, zda ten není náhodou pohoršen jeho změněným chováním. Vrátný byl v rodokapsu ponořen až po uši.

"This is Brian Holdborn," vyslovil hlas, který by Hanka dokázal dosta do postele i v holínkách a nehledě na jeho dosud pevnou víru, že je drsný chlapík, proti všemu obrněný.

"No a tady je Hank Bayer."

"Do prdele," ozvalo se na druhém konci drátu kdesi v podhůří Rocky Mountains v křiklavě přepychovém bytě. Hank, aby to vrátný neviděl, usrkl z poloprázdné placky Ober Docator.

"Tys někoho čekal?" zeptal se škodolibě.

"Ty idiote," ulevil si hlas zpoza družice, "kdybys mě teď tady viděl. Já jsem se dokázal vykašlat úplně na veškerou práci, vím, co bych měl dělat užitečnějších věcí, ale prostě tady už druhý den sedím u telefonu a nehnu se z místa jenom proto, že sem ty holce řek', aby mi když tak někdy brnkla."

"Jako student?"

"Eště daleko hůř."

"Když se to tak vezme," navrhl Hank, "tak vono není zase tak úplně nahouby si popovídat se mnou."

Za oceánem se ozval povzdech.

"Když ty ale nemáš kozy."

Hank se podíval na svojí hrud' a hned potom zase na vrátného. Jestli nepojal z rytmu řeči nějaké podezření. Napadlo ho, zda se dají kozy poznat po telefonu. Důvěrně ztišil hlas:

"Jednu bych si snad byl schopen v nejbližší době opatřit..."

"Když to furt není všechno," namítl hlas ve sluchátku.

"Člověče, ony ti jí chutnají rty, jak se to sakra tam u vás řekne, roseberry... maliny. Dovedeš si představit, že holce chutnají rty po malinách?"

Hank Bayer okouknul vrátného a znovu potichu usrknul Docatora. "Jseš tam?", uslyšel z přístroje a naladil tajemný výraz.

"Jestlipak víš," zeptal se, "po čem teď chutnají moje rty, Brian?"

dr.Skioll Podragaway:

TO FEM TEDA EŠTĚ NEŽRAL, /part four/

- Á,dobry den,paní Rotschioldová,jak žijete ?
- Dobry den,paní Rockefellerová.Ale to víte,jak se dá.

To sem teda eště nežral

- Hej,co to tam děláte ?
- Stavím tu stan pro svou rodinu.
- Tady na ulici ?
- Jo,tady na ulici.
- To tedy nevím.
- Už ste to žral ?
- To sem teda eště nežral.

Nemohla si dát Martini

UŽ druhý den seděla v bistru a pozorovala svět smutnýma, modrýma očima.Neuměla říkat r.Strašně jí hrčelo a klokotalo v hrdle,a tak přicházela o spousty energie jenom tím,že se nešťastné hlásce vyhýbala.Proto si nemohla dát MARTINI.

Číšník si jí všimnul,ale nedal to najevo.

Konečně se v šeru lokálu objevil on,ten,na kterého myslela a o kterém se jí snilo.Upřela na něj pohled svých modrých očí a on pochopil.Po zdvořilém oslovení si přisedl k ní.

Objednal si myslivce s colou.

- A propos,jak se jmenujete,já jsem Karel.

Slečna byla sympatickým mladým mužem okouzlená jako nikdy v životě.

- Nazdarrrr Karrrrle,já jsem Karrrrla.

- Zažil sem už hodně,řekl Karel taxikářovi, -ale tohle sem teda eště nežral!

Berlín

5. april 1988

Hanse zhnusil jeho dosavadní život.Seděl v křesle,v bytě svých rodičů na Hilmarstrasse nedaleko berlínské zdi a přemýšlel,zda by neměl vypadnout.Sbalit si věci a odjet do Halle nebo do Magdeburgu.Nebo k moři,do Warnemünde.Prostě někam,kde to žije.

Hey, doc' ,

musím se ti omluvit za svého svěřence Tomáše K..Ztratil jsem ho nějak z očí,přestal jsem ho pečlivě hlídat a proto se on dopustil neuvěřitelných omylů a průserů.

Teď si svou nedůslednost plně uvědomuji a v zájmu toho,aby se Tomáš K. nezlikvidoval a přinejmenším nepřišel o všechny svoje známé,na něj budu dávat bedlivý pozor a zpřísním mu jeho režim /už dnes šel domů z Cimbuří pěšky za trest/.

Jsem rozhodnut zakázat mu:

- jakékoliv vtipkování s ženami
- jakékoliv dvojsmyslné mejdany
- psaní zmatených pohlednic
- návštěvu "swampowských večírků"
- "legrační telefonování"
- a když neumí chlastat,tak se holt nesmí vožírat jako zvíře.

v Prague 13th MAY,1988

dr.Skioll Podragaway v.r.

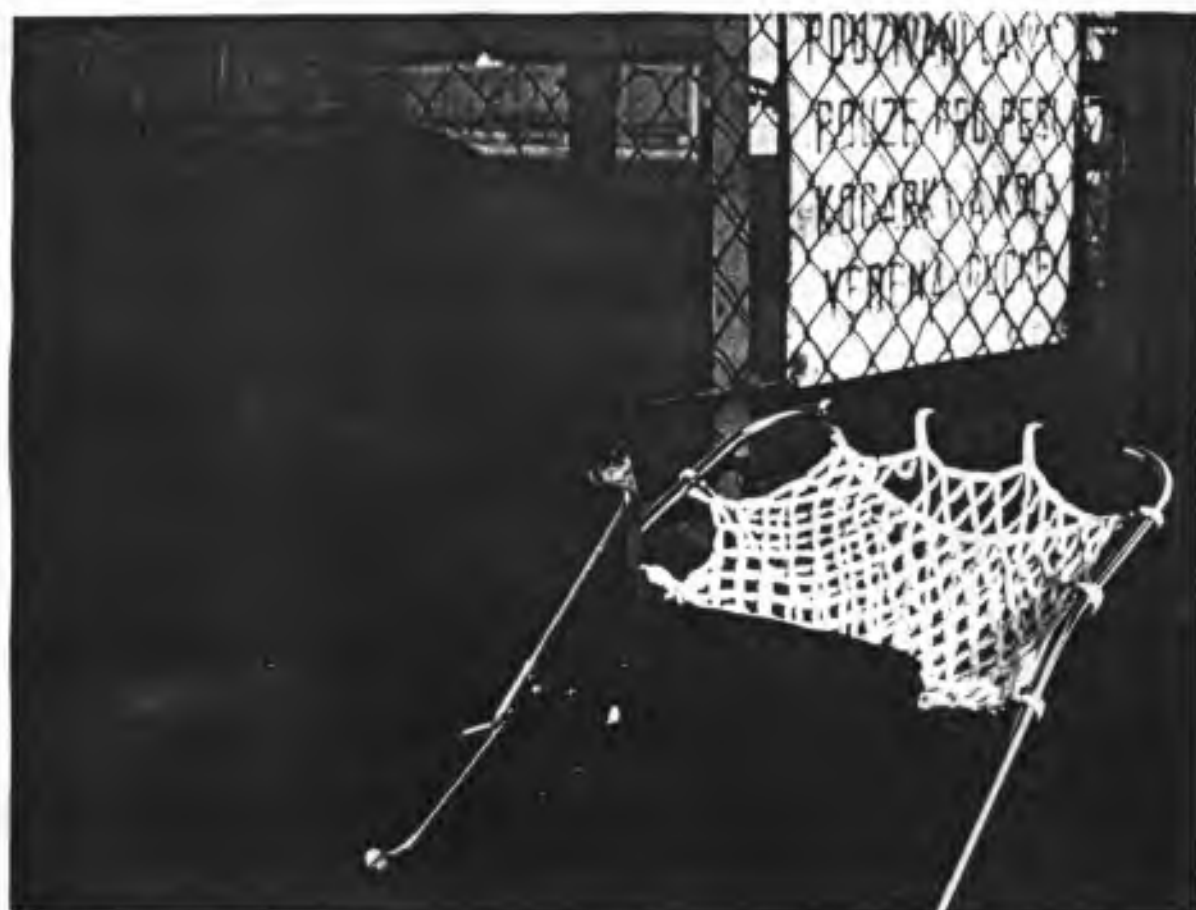
Stvrďte laskavě vlastním podpisem jako hodnověrný svědek.

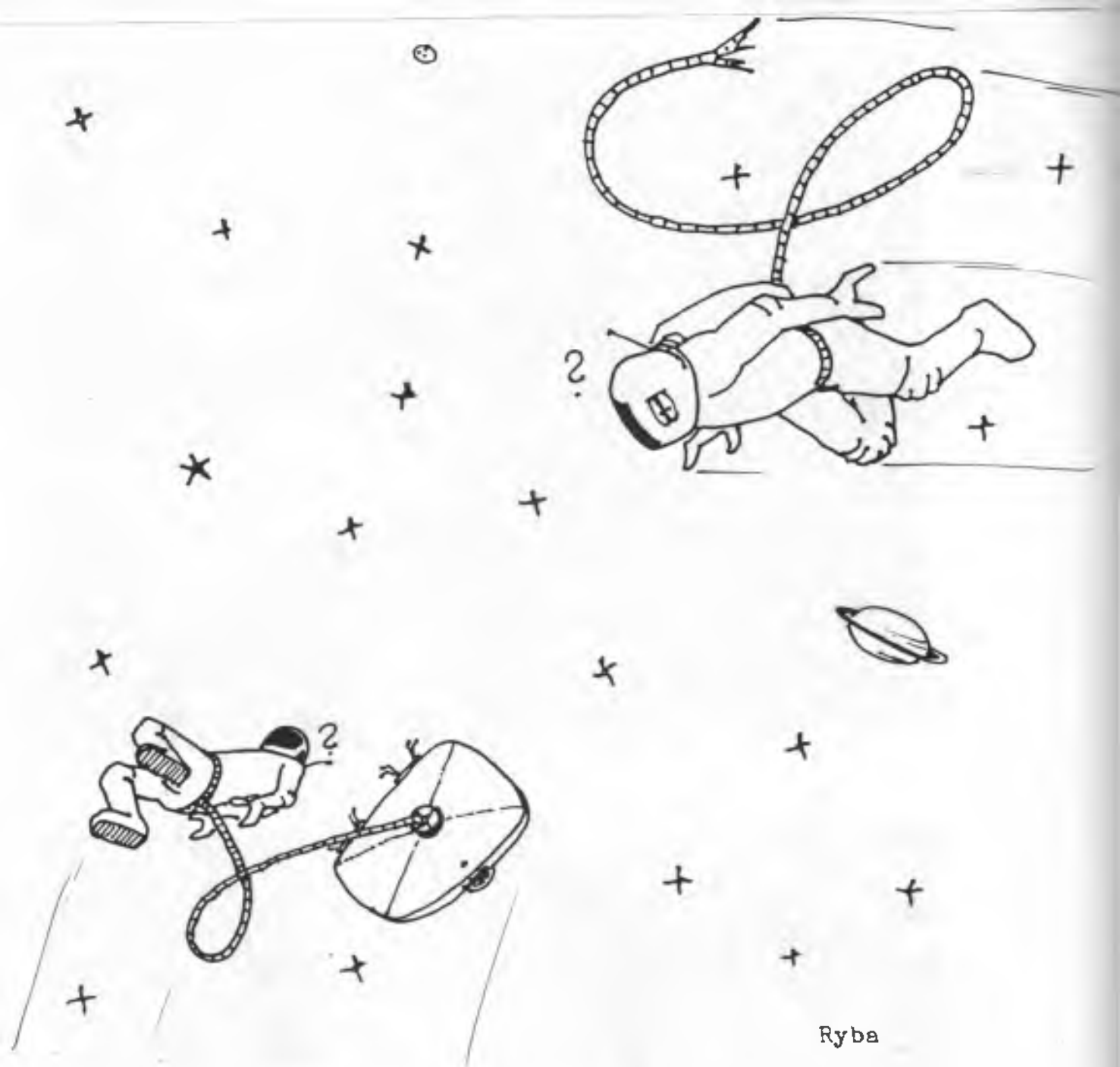

Miroslav Korběl:

Kočárky

Ryba

MUDr Oscar Ryba:

ŽIJU SI JAKO HEMINGWAY

Ve Vsetíně ten muž přerušil jízdu a zaparkoval před nákupním střediskem ve stínu jeho zdí, co se zklamaně zdvíhaly nad hřebeny okolních střech o dvě patra výš a neviděly nikde sobě podobný tvar, a začal se probírat obsahem aktovky jako by mu tam zapadl důležitý účet. Mluvil o dvaceti minutách strávených v přílehlém úřadu a tázavě se ke mně otáčel, připustil jsem, že si tedy obstarám také nějaké záležitosti a odešel před ním do velkoprodejniny potravin. Schovávala se jako kostka domina vpravo za vstupem do zařízení a přiléhala k bližší administraci. Vybral jsem si půllitr levnějšího mléka a ucucával ho přímo z pytlíku, loudal se po okolí a okouněl u výloh a přepadlo mě takové srání, že jsem si málem překousl ukazováček - jenom na poslední chvíli se mi připletla do cesty otevřená šedivá přízemní restaurace přes ulici s odemčeným hajzlem, jinak bych se tam v té daleké zemi, v tom cizím nepřívětivém městě snad posral.

Do jediných kalhot.

Cedičové hory v okolních masívech stahovaly hřbety do horké, těžko průhledné záclony a já tlačil a tlačil v malé špičaté kukani, na každé houknutí pouličního automobilu jsem si musel vytříít zadek a vyběhnout k oknu v záhybu chodby, jestli ten šedohnědý Jigully už neodjíždí nebo u něho někdo nestojí, protože jsem v něm měl zamčené všechny svoje věci včetně dokladů a nemohl si pořádně zapamatovat, zda jeho státní poznávací značka končí číslicemi 5282 nebo 8252. Auta houkala častěji a častěji a mně docházel papír, běhal už jsem k oknu jenom tak pokoušeje se ignorovat lidi, co stáli u šatnářky a popíjeli ranní Becherovku, muž se nevracel a já dostával vlka, z konečnicku jsem začínal krvácet a zvedal se mi žaludek ze zápachu od přípravných pokrmů, po zemi couraly šle vyráchané v usedlé moči, v kyselé louži pod pisoárem, zakopával jsem o vlastní zaprděné jégrovky jak se mi shrnuly u kotníků do povadlé obruče, padal jsem na hubu a marně se snažil vstát, všichni v té chodbě se vyčerpaně řehtali, drželi za břicho a ukazovali mi na prdel a lidí přibývalo, protože se z restaurace na představení zvlášť přicházeli podívat a neradi by si něco nechali ujít, především tlusté ženské se mohly potřhat...

/Úryvek ze slavné Rybingwayovy knihy

"Not Really Free Till Being on the Road"/

TY ASI TAKY
BUDEŠ VĚDĚT HOVNO
VO STARÝM SALOONU
„U JISKŘIVÝCH HVĚZD“
CO TAM PŘED VÁLKOU HRÁVAL TEN
JEDNODUHEJ PIANISTA...

MUDr Oscar Ryba:

DRUHÁ VARIACE NA TÉMA:

IT'S ORDINARY AMERICA,

JÁ JEDU TROJKOU DO BRÁNÍKA

Kde byl Mário ?
Někde v píce...
Vod našeho bouráku
nemám já klíče.
Libeňská direkce
nezbaští vytáčky -
- dřív sem se neurval.
/Skrz nový píchačky,

it's ordinary America./

Já jedu trojkou do Bráníka.

Šest příčnéjch ulic,
pak vostrej Václav square.
Přemejšlim, co mi zas
připraví za průser...
Nechal sem streetcar
jak bylo zřejmé,
že mě škaredě
revizor sejme,

it's ordinary America.

Já jedu trojkou do Bráníka.

Naštěstí sou v centru
poldové bez šance,
jak na ně vybalím
štěpl v občance.

Podal bych echo
vrátnýmu v saloonu,
jenže mi telefon
sežere korunu,

it's ordinary America.

Já jedu trojkou do Bráníka.

Židovský ghetto,
pak už se sešeří.
Jsem znovu v tramvaji -
- zůstávám u dveří.

Od řeky vane
nervozní Cherokee.
Je cejtít Bráník.
Poslední přítoky...

It's ordinary America,

já jedu trojkou do Bráníka.

NIPICOM

V KRASNÉM VOPELENI,
NA UDUPRAŽNĚNÉM ZÁPAD-
NÍM BŘEHU JEZERA NIPICOM
NEDELEKO THUNDER BAY.

...POLICE Z THUNDER BAY
ZAHÁJILA ÚSILOVNÉ PATRANÍ
PO MEKSIKÁNSKÉM VRAHOVI
LINDSAYVI BREDY, KTERÝ Z DOPO-
SAVAD NEZNÁMÝCH PŮHYBŮ
ZAVRAZDIL JIŽ NEJMÉNĚ ŠESTNÁCT
LIDÍ...

50 MM 881 DUTCHMAN 1988

TO JE STRAŠNÉ.
LINDSAY BREDY, CO
TO MŮŽE BYT ZA ČLOVĚKA
PROČ ASI ZABÍJÍ?
JE TO HROZNÝ
SVĚT!

KRASNÝ DEN.
JAKO STVOŘENÝ
PRO VAŠE KRASNÉ
TĚLO

CHM, NEBUDE
VÁH VADIT
KDYŽ SE TU
NACHVÍLKU
POSADÍM?
TO VÍTE, V TĚD-
VEHLE PUSTINĚ
JE ČLOVĚK RAD
KDYŽ SI MUŽE
S NĚKÝM
POKLA, EH, Z
PROMODIT
PÁR SLOV, Ě?

POZORUJTE
PINE UŽ
DLOUHOU

NO A PROČ BYCH NEPO-
ZOROVAL?
JEONAK JE VŽDYCKY
RÁD PODÍVÁN, KDYŽ
JE NA CO A POTOM,
VY SI O TO DOŠLOVA
ŘÍKÁTE ABY VAŠ
NĚKDO POZOROVAL.
POPŘÍPADĚ NEJEN
POZOROVAL...

ŘEČTE MI, ŽE SE TADY NEOPALUJÍ ROZHODNĚ
PRO TO, ABYCH KOMUKOLIV ZAVDAVALA
PŘÍČINU K TOMU, ABY
MNE OBTEŽOVAL.

CO SE STALO?
PROBNA, KDO
JE TADY ???

TO JSEM
JÁ, CHARLES
DRAHA' UŽ
SE NEMUSÍŠ
BÁT...

NEBYLO DÍK
JESTHAT, ALE
JEDNAT! A
TO JE DENOM
ZAKÁTEK...

CHARLES!
MILÁČKU
POJŠ RE MNĚ!
A KDE JE
TEN VAHA
CHARLES!
KDE JE?

POSILAL JSEM
HO PAVČ...
MYSLEL, ŽE TO
NEBŮL SKUTEČNÝ
VRAH, ALE ROZHOODL
TO BYL ŠPATNÝ
ČLOVEK.

JSTE OBKLOPENI
ŠPATNÝMI LIDMI.
A JÁ TI PŘISAHÁM
DRAHOVČKU, ŽE
UDĚLÁM VŠECHNO
PRO TO,
ABY BYL SVĚT
LEPŠÍ...

ACH MILÁČKU!
MILOVANÝ CHARLES, VĚŘÍM
TI! NECHMÍŠ MNĚ ALE
NECHÁVAT TAK DLOUHOU
SAMOTNOU,
VŠUDE JE TOLIK
ŠPATNOSTI...

THE END..

HOVNO

ALMANACH 2,25

Typografie Oscar Ryba
Vydalo Smith+Woodhouse Books v Peci /p. Sněžkou
v srpnu roku 1988 jako svou 4.publikaci
Odpovědný redaktor Oscar Ryba
Výtvarný redaktor Oscar Ryba
Technický redaktor Magor T.D.
Vytiskl Magor T.D.v.z. v Praze,
Hodkovičkách,Nad údolím st.
Vydání první.Stran...
Náklad 16 výtisků
Private distribution